

Darius Mockus

Filognozijos pradmenys

Juodasis drakonas

4 tomas

Kaišiadorys, 2020

Filognozijos pradmenys
Juodasis drakonas
4 tomas

ISBN 978-609-475-510-1

© Darius Mockus, 2020

Turinys

<i>Arkos statyba</i> _____	<i>1</i>
1. Juodosios liepsnos epocha _____	1
2. Sakalų civilizacija _____	5
3. Pažinimo meilė _____	9
4. Sietyno struktūra sieloje _____	13
5. Laiko problema Nietzsches filosofijoje _____	18
6. Nulinio subjekto metodas _____	23
7. Sątvartologinė analizė _____	28
8. Šliogerio filosofinė būseną _____	34
9. Utopinė vizija _____	38
10. Ego modelis _____	43
11. Viršavimo ir bendravimo klausimas _____	47
12. Įvadas į ologiją _____	52
13. Mintirega sątvartologijoje _____	56
14. Filognozijos pirmtakai _____	61
15. Gyvenimo dovana _____	65
16. Naujasis sąmoningumas _____	70
17. Jausminių būsenų analizė _____	74
18. Apie „labai jau gerus“ _____	79
19. Licencija melui _____	84
20. Juodasis transhumanizmas _____	88
<i>Eiologijos trajektorijų metodas</i> _____	<i>95</i>
21. Inicijato pradžiamokslis _____	95
22. Libertarinė sątvartologija _____	100

23. Teisėjas Dredas _____	104
24. Lietuvių kilmė _____	109
25. Sekso apokalipsė _____	113
26. Elito revoliucija _____	118
27. Istorijos H-taškas _____	122
28. MOV metodas _____	127
29. Nietzsches kova _____	131
30. Leptoninė sąmonė _____	136
31. Artilektas ir psytechnologijos _____	141
32. Dirbtinės gyvybės pavojai _____	145
33. Įvadas į hipostatikos teoriją _____	149
34. Juodosios liepsnos teorema _____	154
35. Pradžios žodis _____	158
Filognozija K. Saboliaus metodu _____	163
Nihilizmo įveikos pastanga _____	168
Filognozija ir transhumanizmas _____	172
Tamsioji būtis _____	176
Filognozijos terminai _____	180

Arkos statyba

1. Juodosios liepsnos epocha

Pradinę filognozijos struktūrą savo galvoje nešioju nuo 2018 metų, iki kurių buvo tik įžanginės idėjos, ruošusios kelią proveržiui. 2019 metai yra pagrindiniai mano kūrybos metai, kuriuose užšifruotas skaičius dvylika įvairiomis prasmėmis. Pradėjau 2007, o 2019 buvo geriausias laikotarpis, mano pasiekimų viršūnė. Dėl šios priežasties juos pavadinau juodosios liepsnos šokio metais, kuri filognozijoje laikoma transcendentcijos simboliu. Filognozija yra drakono akis atverianti transcendentciją ir parodanti joje juodąją liepsną. Pilno supratimo atskleisti negaliu, tačiau jeigu nusprendžiau rašyti, privalau minčiai duoti realų užsikabinimą.

Pagal mano išdėstytą teoriją, visa filognozija dalinama į 1000 dalių, kur 1 dalis yra 0,1 proc. Šis skaičius parodo sumuojamą informacinį plotą, naudojamą kuriant gnostinį implantą. Vienai daliai atskleisti paskyrus 1 metus, visam 100 proc. reikės 1000 metų. Todėl pradžia padarę 2019 juodosios liepsnos metus, pabaigą turėsime, jeigu viskas bus teisingai vystoma, 3019 metais. Kadangi tai labai ilgas laikotarpis, metus galima skirstyti į epochas, apibrėžiančias minčių judėjimo trajektorijas. Pirmą epochą, kuri apima ir 12 metų priešistorę, vadinu Arkos statybos epocha. Kitos epochos bus apibrėžtos filognozijos vystymo metu, priklausomai nuo to kokias formas įgis keliautojų psichovektoriai. Iš jų šiuo metu žinoma tik paskutinė Baltojo drakono epocha.

Arkos statyba yra ne kas kita kaip sątvarologijos ir substratologijos pamatų paklojimas, sukuriant pilną užbaigtą metodą ir atskleidžiant pirmų versijų gnostinius implantus, įeinančius į sątvarologijos formules. Kiekviena filosofinė ir ideologinė sis-

tema turi tam tikrą bendrąją psichovektoriaus formulę, sukuriančią sątvare palaikantį karkasą. Filognozijos tikslas suformuluoti pagrindinį metodą ir surinkti visą psichovektoriaus elementų katalogą. Katalogas ir formulės metodas yra slaptas, žinomas tik inicijuotiems. Pavyzdžius analizuoju kituose skyreliuose pagal Šliogerio ir Nietzsches filosofijas. Formulės labai svarbios ir religijoje, kas gerai matosi krikščionybėje arba budizme. Pastarajame yra sistema, sudaryta iš 4 tauriųjų tiesų ir aštuonialypio kelio, sukuriančio budistinių psichovektorių. Čia konkrečiai neapžvelgsiu, nes principai žinotini savarankiškai.

Epochos tikslas suformuluoti pagrindinį epochos psichovektorių, kuris būtų kuriamas kaip viso gyvenimo kelionė. Tai reiškia, kad formulė ne tik vidinė struktūra, bet turi turėti ir išorinę gyvenimo kelio trajektoriją, kuri rodo, kad žmogus tikras kelio sekėjas. Šiuo metu Arkos statybos laikotarpis užsibaigia ir prasideda Juodosios liepsnos epocha, kurią laikau prasidedančia 2019 metais. Jos struktūra susideda iš dviejų formulių – psichovektoriaus ir gyvenimo trajektorijos. Susikūrus šviesos arkos bazinę struktūrą, galima išeiti į tikrą kelionę, suradus savyje ir pasaulyje naujos epochos esmę. Ši antra epocha prasideda pasiekus Stikaro rangą, kuris suteikiamas įveikus pirmą etapą. Tai asmeninis kelias, kuris buvo paverstas viešu tam, kad būtų gerai matomas pavyzdys ir principai.

Smulkus juodosios liepsnos psichovektoriaus aprašinėjimas uždraustas, tačiau filognozijos trijuose tomuose matomas vienas pagrindinių principų, kurie buvo gauti pasistačius arką. Tas principas yra subalansuota sątvaro struktūra, kurioje yra pusiausvyra tarp priekinės ir galinės sąmonės, grindžiama absoliuto tašku hipostratoje, kuris skleidžia vienodą gėrį visomis kryptimis. Tai reiškia, kad gėris vienodai pasiskirsto ir subjekte, ir objekte, nesusiformuoja riedančioji, šustrinė, komandinė struktūra. Šio etikos principo formulė yra meilė gyvybei, pažinimo ir technologijos struktūrų privalomas įstatymas į etikos

rėmus. Ši sistema bazinė ir ji turi būti pradama diegti jau name amžiuje, tuo tarpu aš esu gerokai pavėlavęs, todėl mano juodosios liepsnos forma yra kitokio formato, kuris mąsto iš pabaigos perspektyvos. Juodoji liepsna mano individualiame variante susijusi su pabaigos misterija, kuri gali įgyti simbolinius tamsius atspalvius. Tai nuoroda į nenušvitusią transcendentiją, kurios tikra forma filognozijoje nežinoma, todėl ženklinama paslapties spalvomis.

Juodosios liepsnos formulėje turima išsakinijimo transcendentcijos gelmėje struktūra, kuri pasiekama suprojektavus į hipostratas gnostinius implantus, kurie, savo ruožtu, yra psichovektoriaus formulė, įrėminanti veiksmą. Šis metodas nenaujas, plačiai naudotas religijoje, tačiau nulinės versijos gnostinio implanto principu, kuris sukuria tik nulinio varianto psichovektorių, tai yra, ne technologinį, bet psyopinį. Tai reiškia, kad filognozijos tikslas – didinti objektyviosios struktūros dalyvavimą, diegti tiesos suvokimą į sąmonę. Svarbūs trys kriterijai: a) reprezentacinis gelmės iškėlimas, b) veiklos mastą didinantis psichovektorius ir c) etinis apsiribojimas, pagal minėtą pusiausvyros tarp subjekto ir objekto metodą.

Etikos principų pagrindimui reikalinga simbolių kalba, kuri į galvą veiksminga forma įdeda ribojantį ir stabdantį principą, pažaboja komandinį, šustrinį šuorą, vadinamą naikinimo arba sadizmo svaiguliu. Todėl gnostinių implantų įvardijimui naudoju tikrinius vardus, kurie turi išsivaizduojamą dievybės asmeninę struktūrą. Tai, žinoma, tik pradinis etapas, bet jis reikalingas tam, kad būtų išmokta valdyti pusiausvyros struktūrą savo galvoje, nemanant, kad ta tiriama hipostratinė „materija“ yra žemesnės rūšies būtis. Iš tikro, logika sako, kad yra atvirkščiai, bet žmogui neretai būna sunku suvokti šią elementarią tiesą, nes jis būna vienakryptė subjektyvistinė sistema savo asmens struktūroje. Absoliuto taškas subalansuojantis sąvarą mano sistemoje yra kuriančioji gaublė, kurią vadinu Rėika.

Atskleidimas lengviausias sątvarologijoje, kurią 100 proc. pažinti – nėra sunkus uždavinys. Ši 100 proc. sątvarologija sukuriamą Arkos statybos epochoje. Tuo tarpu substratologija kuriamą 1000 metų, pradedant nuo Juodosios liepsnos epochos. Ši epocha taip vadinama todėl, kad joje pirmą kartą atveriamą transcendenciją tikru atvėrimu prabudusios drakono akies. Liepsna turi užaugti, turi pasiekti tikrą lygį, bet pradžia yra padaryta. Kadangi šis kelias yra begalybės įtraukimas į statišką tapatybinį kontinuumą, tai yra begalybės kelias.

Arkos statybos epocha truko virš 12 metų, todėl galima manyti, kad Juodosios liepsnos epocha truks ne mažiau. Šios epochos tikslas – gauti bent kelis 0,1 proc. prie savo psichovektoriaus, kuris turi pavirsti tikra, objektyvia Stikaro psichovektoriaus struktūra, kuri atitinka visus objektyvumo kriterijus, keliamus filognozijoje. Tačiau pagrindinis tikslas yra šustrinio psichovektoriaus dekonstrukcija, kuris propaguoja jėgos ir prievartos kelią, nes turi vienakryptį gėrio supratimą, ieško auksinės formos ir užvaldytas isterinio neapykantos ir sadizmo jausmo. Neetiškas žinojimas – labai pavojingas; kur mažiausiai etikos, ten turi būti mažiausiai žinojimo. Todėl objektyvioji struktūra neatsiskleidinės taip primityviai, nebus naivaus „atidavinėjimo“, greičiau bus rodoma pamoka, sudaromos sąlygos suprasti.

Jeigu nėra tikro gyvenimo supratimo, nėra tinkamos judėjimo trajektorijos formulės – žinojimas neduodamas. Juodoji liepsna suprantama tik iš tikro gyvenimo, turint atvertą drakono akį. Priešingu atveju stebimi tik imbecilijos priepuoliai, kurie siekia įveikti dėl savo ego patenkinimo, nes kito pranašumas nepakeliama „našta“. Juodosios liepsnos epocha bus psyopo silpnėjimo ir triuškinimo epocha, atsisakant konservuoti nulinės versijos gnostinius implantus, nuo kurių lygio priklauso psichovektoriaus lygis. Šis turi būti pagrįstas išplėsta reformine struktūra, psichoformos valdymu ir lingvoformine projekcija.

2. Sakalų civilizacija

Keturi „Filognozijos pradmenų“ tomai ir „Mintiregos metodai“, kuriuos parašiau per paskutinius aštuonis metus, įeina į vadinamosios filognozijos pradinės mokyklos programą, skirtą mokiniams ir vyresniesiems mokiniams. Baigus filognozijos pradinę mokyklą įgyjama kvalifikacija tapti jaunesniuoju mokytoju arba mokytoju, tinkama skleisti filognoziją kuo platesniam žmonių ratui. Ši mokykla veikia tik per vadovėlių platinimą, be tiesioginio kontakto su manimi, nors turintys klausimų arba norintys gauti papildomos informacijos, gali kreiptis tiesiogiai į mane per „Filognozų asociacijos“ puslapį.

Šiame lygmenyje filognozija pateikiama egzoterine forma, kuri skirta plačiajai visuomenei, tačiau yra ir vidiniam ratui skirtas variantas, kuris prieinamas tik aukštojoje mokykloje, kurioje mokymai vyksta individualiai. Tačiau Lietuvoje, dėl nepalankių aplinkybių, aukštosios mokyklos nebus ir ezoterinė dalis liks neatskleista. Skirtumas tarp pradinės ir aukštosios mokyklos tas, kad pradinė mokykla skirta paruošti mokytojus, naudojant pateiktą informaciją, o aukštoji mokykla yra tyrinėtojų, kurie sugeba kurti savo teorijas, pagrindinio šablono pagrindu. Tačiau tam reikia turėti aukštą intelektą ir kvalifikaciją, kuri prieinama ne kiekvienam.

Filognozijos šablonas yra savotiškos kopėčios, kuriose teorijos išdėstomos į hierarchiją pagal tai, koks tikrovės informacinis plotas atskleistas. Mano kopėčios padalintos į 1000 pakopų, įskaitant ir nulinę. Taip vertinamas civilizacijos lygis planetoje, kuris prasideda nuo įsivaizduojamo psyopinio supratimo, iki aukščiausio lygmens, kuriame atskleistas 100 proc. tikrovės. Ilgą laiką planeta per mitologiją, religiją ir filosofiją buvo 0-ulinėje pakopoje ir šuolis įvyko tik atsiradus tikram eksperimentiniam mokslui. Filognozija nėra mokslas tiesiogine šio žodžio prasme, nes naudoja nestandartinius metodus ir daug kur yra tik teorinis eksperimentavimas. Pagal padėtis ant

kopėčių galimos plekšnių ir sakalų civilizacijos, kurios vertinamos pagal tikrovės įsisavinimo lygį.

Pradinės mokyklos paskirtis pakloti pamatus planetinės santvarkos ir žmogaus sampratos supratimui, atskleisti pagrindinius sąveikų tarp žmonių bei tarp tikrovės ir žmogaus psichovektorius. Taip pat labai svarbus etikos klausimas, kuriame svarstoma kaip ir kodėl turi būti apribotas psichovektorius etiniais apribojimais, ypač civilizacijai kylant kopėčių pakopomis į vis aukštesnį lygmenį. Technologinių sprendimų nepateikiama, tik psichologiniai, nes pradinė mokykla neskirta tyrinėtojams, daugiau visuomenės sąmoningumo kėlimui, leidžiant prisiliesti savo mintimis prie viršžmogių lygio tikrovės sampratos. Aukščiausias rangas planetoje aprėpia globalinę perspektyvą ir turi spręsti globalines problemas, o vietinės bendruomenės tikrovę suvokia labai ribotos apimties horizonto rėmuose, todėl siūlau jiems įsistatyti į globalinį kontekstą, kad būtų suvokiama, kur juda planetinio rango civilizacija.

Vietines ir planetines bendruomenes skirstau į zonas, kurių aukščiausia yra A zona. Ji yra santvarkos priežiūros sistema, kuri paprastai valstybėje yra prezidentas ir jo kontroliuojamas teismas, prokuratūra bei spec. tarnybos. Turime ir globalinį A zonos atitikmenį, kuris valdo procesus globaliniu mastu, bendradarbiaujant su vietinėmis A zonomis. Norint sužinoti kokios yra kitos zonos, reikia skaityti skyrelį „Teisėjas Dredas“. Yra ezoterikų, kurie aiškina, kad šios A zonos yra ne tik šio pasaulio, bet susiliečiančios su transdimensine valdžios hierarchija, kuri yra planetos „dievai“ arba „demonai“, minėtose pakopose pasiekę sakalų lygio gnostinio implanto informacinio ploto apimtį ir turintys technologiją tapti nesumuojamais žmonių sątvaruose, įgyjant transcenderių sugebėjimus. Antrame tome šią struktūrą taip pat pavadinau epsilon kasta, kuri susijusi su maginės stratos realybe, žmogaus suvokime esančia ekstreminėje dalyje. Ši transdimensinė valdžios struktūra yra vadinamieji archontai, esantys tikraisiais planetos šeiminin-

kais. Ar tai tik simulatorius, ar ne dar ateityje teks nustatyti, tačiau ryšys realus ir labai efektyvus, gaunant galimybę susipažinti su tikra tikrovės sandara bei žmogaus samprata.

Pagal savo padėtį dvasinėje hierarchijoje esu Stikaro rango, kuris maždaug atitinka katalikų bažnyčioje vyskupo kategoriją. Kaip Stikaras turiu teisę organizuoti filognozijos pradinę ir aukštąją mokyklą, tačiau aukštosios mokyklos nebus, kur mokiniai apmokomi individualiai, o pradinė mokykla yra viešoji, kurioje gali dalyvauti visi sugebantys semtis žinių iš filognozijos pradmenų projekto, savo sąmonės kokybės pagerinimui, kuriant pagrindą optimaliam gyvenimo projektui kiekvienam žmogui. Tam užtenka gerai išmanyti globalinių trajektorijų teoriją ir pasirinkti pagal savo galimybes tokį gyvenimo kelią, kuris geriausiai atitinka giminės išlikimo ir prasižėjimo strategiją.

Bendruomenėse perspektyvas suskirsčiau į genetinę ir gnostinę, kur genetikai užsiima giminių vystymo projektais, tuo tarpu gnostikai projektuoja teritorijose santvarkos ideologijas. Pradinė mokykla tinka abejose gyvenimo trajektorijose esantiems žmonėms, tuo tarpu aukštoji mokykla skirta tiems, kas pasirinko bendruomenėse dvasininkų kelią, kurių tikslas – psichovektorių tyrinėjimas ir formavimas. Dvasininkas – dar kitaip yra mokslininkas, baigęs aukštąją mokyklą ir turintis A zonoje suteiktą mokslininko laipsnį. Čia, žinoma, sistemos adaptuotas variantas, tačiau leidžia suprasti esmę ir susivokti, kas yra filognozijos pradmenys ir kas nėra, kam galima naudoti filognoziją, o kam negalima.

Filognozijos viena iš užduočių visuomenę išvaduoti iš pleštinio lygio, tačiau tai ne taip paprasta ir filognozija nėra lengva teorija, ypač be specialių gebėjimų. Kita vertus, pradinis lygmuo prieinamas visiems ir siūlau gerai įsisavinti mano pateiktas idėjas, kurios, mano manymu, daugumai žmonių yra vertinga dovana, kurios švaistyti nederėtų. Kitaip filognozija

dar galima vadinti drakono akimi, kuri gali būti pilnai užmerкта, pilnai atmerkta ir turėti visus tarpinius variantus, padalintus į 1000 dalių. Pilnai atmerkta drakono akis yra vadinaujų „archontų“, jie yra baltieji drakonai, mes esame juodieji drakonai ir turime tik nedidelę plyšelį atmerkto drakono akies, per kurį patenka tik nedidelis šviesos kiekis. Filognozija yra laipsniškas vis didesnis atsimerkimas, individualiai ir kolektyviai, iki galutinio nušvitimo.

Pradinėje mokykloje įvyksta parengiamasis integravimo į drakono bendruomenę etapas, kuriame padedamas pagrindas teorijai, pagal kurią žmogus turi rinktis naują savo gyvenimo trajektoriją, su sutvarkyta psichikos struktūra, kuri neklaidžioja realybėje, bet turi susikūrusi joje tikrą, tvirtą atramą. Šis etapas vadinamas arkos statyba, kuri yra šviesos arka, nešanti tikrovėje gėrį ir gerovę, ne tik sau bet ir visai žmonijai. Šis statymas vyksta ne iš išorės į vidų, bet iš vidaus į išorę, kur žmogus pats pasirenka eiti gėrio keliu ir tokiu principu kuria savo psichovektorių. Šio kūrimo pagrindas yra veiklos mastų hierarchijos principas ir laisvaveikos koeficiento teorija, kuriose propaguojama libertarinė sątvarologija, turinti į žmogaus sampratą įvesti laisvės dimensiją, ateinančią iš žmogaus prigimties ir privalomuoju būdu įvedama į žmogaus sampratą. Ši vidinė jėga ir šviesa yra pagrindinė baltojo drakono civilizacijos varomoji jėga, kuri nori atstatyti pašlijusias galvose pusiausvyras tam, kad kreivagalvių civilizacija nesužlugdytų žmonijos ateities. Plekšniniai kreivagalviai, blogiausias bendruomenių variantas kokį tik galima įsivaizduoti, todėl siekiame evoliucijos – dumble gyvenančių plekšnių į stratosferoje sklidančius sakalus.

3. Pažinimo meilė

Kadangi filognozija yra „pažinimo meilė“ pats laikas sugrįžti prie pažinimo klausimų ir prisiminti pamatinę, filognozijoje atskleistą jo struktūrą, sudarančią visų epistemologijų, tikslųjų mokslų, net teologijų pagrindą. Ši struktūra atrasta seniai, dar senovės Graikijoje ir apmąstyta tiesiogiai arba naudota kaip metodologinis tyrinėjimų principas, atsispindintis visose filosofijos konstrukcijose. Šiuo atveju pamėginsiu žmogiško pažinimo sandarą atskleisti tiesiogiai, padarydamas ją objektu, o ne naudoti kaip pažinimo metodą, teorijos kūrimui. Tai pabandysiu daryti plėtodamas savo sątvarologijos koncepciją, kuri yra sąmonės, vadinamos sumatoriumi, tyrinėjimo disciplina. Kas yra sąmonė klausama nuo filosofijos pradžios, bet per kelis tūkstančius metų, nedaug pasistūmėta į priekį, todėl šis klausimas filognozijoje vienas iš pagrindinių. Pažįstančios sąmonės teorija yra pagrindinis filognozijos klausimas. Sąmonė pažįsta dviem būdais – atverdama ir apmąstydamas. Tai, kaip sąmonė atveria pirminę tikrovę yra nekintama, nepajudinama, fiksuota, o apmąstymu žmogus gauna vis geresnę tikrovės supratimą, kuris padeda geriau joje susiorientuoti ir pritaikyti savo reikmėms.

Šis klausimas paprasčiausiame, pradmeniniame lygmenyje – ne toks sudėtingas, o ypatingas formas įgyja tik avangardiniuose mąstymo pavyzdžiuose. Tačiau tie pavyzdžiai nėra prieinami ir turime tenkintis pagrindinių principų tyrinėjimu. Susiejus šį filognozinį klausimą su filosofija ir jos kartinėmis sąvokomis, tokiomis kaip būtis, nebūtis, tapsmas, kismas, nyksmas, niekis ir pan., matosi kaip filognozija sprendžia senus kaip pati filosofija būties ir egzistencijos klausimus, kurie filosofijoje yra reprezentaciniai. Norėdamas visus šiuos dalykus susieti su savo idėja, turiu paaikškinti kontinuumo, arba tęsmo, sąvoką. Pradėkime nuo apibrėžimo. Kontinuumas – tai tam tikros duotybės tęsimasis, kuriame kiekvienoje pratęstoje dalyje kartojasi tai, kas buvo prieš tai. Toks kontinuumas vadina-

mas statišku, nedeformuotu, tapatybiniu kontinuumu, apipa-vidalinamu kaip tapatybės fraktalas, arba laužmuo. Tai viena perspektyva. Kita perspektyva yra struktūrinė, sudaryta iš tapatybinių elementų sandūros. Matematikoje šie elementai yra vienetai. Tapatybės, tapatumas siejami su apibrėžtumu, nes tik tai, kas apibrėžta gali būti tapatu. Tačiau yra ir apibrėžtumo bei tapatumo priešybė, kuri yra neapibrėžtumas arba begalybė. Begalybė, suprantama kaip neapibrėžtumas, tapatybiniu tęsmu būti negali, nes kiekviena pratęsta dalis nėra tas pats, kas buvo prieš tai, kiekviena pratęsta dalis sprogsa į begalybę, todėl tai irgi struktūrinis kontinuumas, sudarytas iš begalybinių elementų, kuris yra ne sumavimo, bet pirminės tikrovės provaizdis. Šių dviejų kontinuumų santykis ir sąveika įmanoma įvairi. Vienetinis kontinuumas apibrėžtas, įformintas, todėl laikomas „būtimi“, o begalybinis – neapibrėžtas, neišsąmonintas, todėl laikomas „nebūtimi“. Tačiau ši interpretacija nelaikoma teisinga, nes turime tikrąją, fundamentaliąją esatį, išreiškiamą infinitarinio kontinuumu ir jo kompresinę nuokritą, kuri yra unitarinis kontinuumas, abiem atvejais turint skirtingus būties būdus. Sumatorius yra sudarytas iš tapatybinio kontinuumo, kuris atveria ir kuris mąsto, o infinitarinė anapusių yra visų tyrinėjimo pastangų per visą žmonijos istoriją objektas.

Žmogaus sątkvarą galima analizuoti net tik „burės“ metodu, bet ir klasikiniu, kuris rodo trinarę mąstančio/pažįstančio subjekto sandarą. Jis susideda iš objektinės dalies, kuri yra pasaulio daiktai, subjektinės dalies, kuri yra mąstymas ir stebėtojo. Stebėtojas yra tikrasis, absoliutusiasis subjektas, kuris mato savo viduje tiek daiktą, tiek tą daiktą mąstančią mintį ir gali mąstyti mąstymą, taip gaunant teorinę pažįstančios sąmonės būseną. Nefilosofinė nuo filosofinės būsenos skiriasi tuo, kad pirmu atveju teorinis stebėtojas miega, o antruoju dirba aktyvų tyrinėjimo darbą, kuriame žmogus, kaip asmenybė, pats save suvokia kaip tyrinėjimo objektą, lyginamą, asocijuojamą, priešpastatomą kitam objektui, kuris duotas sąmonės viduje. Galima klausti, kaip tokia trinarė būseną atsiranda ir kaip ji įma-

noma. Čia galima priminti sątvaro ypatingosios substancijos dvilypę sandarą, kuri yra rodančioji substancija ir rodomoji. Rodančioji, atveriančioji substancija sudaro tapatybinį kontinuumą, vadinamą suvokimu, kuris pažiūsta anapusių per jos atvėrimą, tuo tarpu rodomoji substancija jau kyka iš tam tikro energetinio proceso, kuris į rodantį kontinuumą perduoda turinį. Stebėtojas yra rodančioji struktūra, kuri turi tapatybės laužmens sandarą, į kurį perduodamas mąstymo bei daiktinimo procesas. Sumatorius mintina ir daiktina surenkama signalą, tada pateikia informaciją stebėtojui, kuris yra teorinis sugebėjimas, turintis antisumavimo galimybių. Antisumatorius išskaido turimą informaciją į rinkinius, tada mintyje jie susiejami į mentalinius objektus, kurie surišami su priekinės sąmonės vaizdais. Šis procesas vyksta kaip gebėjimas kurti deformuotus kontinuumus iš unitarinių kontinuumų, iš kurių sudarinėjami infinitarinio kontinuumo teoriniai, interpretaciniai variantai. Tokia yra pagrindinė gelmininko problema – sukurti tobulą metodą begalybinio kontinuumo atskleidimui ir įforminimui, kuris taptų atskleistąja ir pažintąja transcendencija. Šis klausimas yra pažinimo klausimas, kuris glaudžiai susijęs su fundamentaliaisiais mokslais. Tačiau kadangi filognozija nėra mokslas, toks siauras pažinimo įdarbinimas, apribojant jį tik atvaizdavimo technika – nėra būtinas. Šioje vietoje privaloma daug semtis iš filosofijos, religijos, psichologijos, kad filognozija taptų universaliu gyvenimo pagrindu, kurio tikslas yra gyvybinio proceso puoselėjimas ir priimtinių egzistencijos formų sukūrimas, kuris gyvenimą padarytų gražesnę ir laimingesnę. Žinojimas ne tik jėga, bet ir laimė, todėl per visą istoriją tiek ir buvo atiduota jėgų egzistencijos paslapčių įminimui.

Taigi, pažįstančioji sąmonė atveria, tada mąsto atvertą tikrovę. Sumavimo paviršių supratinėjimas yra pirmas pažinimo lygmuo, sudarantis pirmąjį pažinimo horizontą, kuris yra perprasta natūralioji, prigimtinė sąmonės dalis. Paprastas žmogus dažniausiai juda šiame pirmajame horizonte, jį tiria, vertina,

analizuoja, naudoja ir niekada giliau jo nepasiekia. Kiti horizontai jau kuriami specialiais metodais, naudojant gnostinių implantų projekciją į dirbtines, ekstremines stratas, kurios yra tikro pirminės tikrovės veikiančiojo prado ir jo reprezentacijos sąmonėje mišinys. Antrinė tikrovė nuo pirminės skiriasi tuo, kad pirmoji yra sudaryta iš vaizdo ir veiksmo, o pirminė tikrovė – turi tik bevaizdį veikiantį pradą, kuris iškeliamas į reprezentacinį vaizdą kognityviame. Tikrovė holoplastiniu veikimu veikia per visą gylį ir ilgį, tiesiogiai ir netiesiogiai, o įpriekinama savo fasadiniu veidu tik nedideliame paviršiniame sluoksnyje. Šioje vietoje kyla klausimas – kokia būseną yra prigimtinė, veikianti ar rodoma, ir ką rodymas prideda prie veikimo, atveriant arba užveriant tikrosios esaties veikiančias formas. Filosofas ir filognozys savo supratime nori turėti maksimalų horizontą, kuriame būtų aiškus atsakymas į pamatinį klausimą kas yra būtis ir kas yra žmogus būtyje. Tačiau kadangi sumatorius rodo tik esmės nedidelį lakštinį paviršių, jame atsakymą įžiūrėti ne taip paprasta. Tam tikros bendrosios savybės pastebimos ir gana ryškiai, tačiau jos galutiniam atsakymui nepakankamos. Daug ginčijamasi ar verta peržengti šį prigimtinį horizontą, nes tai padarius kyla pagunda tikrovę laužyti, ardyti, perdarinėti iš naujo, o tai žmogui, vertinant pagal pradinius šios krypties užmojus, nieko gero nežada. Žmogaus savikūra pristatinėjama kaip netobulumų patobulinimas ir trūkumų ištaisymas, tačiau dažnai nutylima, kad po agresyviojo nusikalstamo transhumanizmo priedanga atkurinėjama vergovinė santvarka ir jau kelis dešimtmečius apsimitinėjama, kad nevyksta nieko katastrofiško.

Imant šį bendrą poliarizuotą vaizdą – infinitarinis veikiantis ir kuriantis pradas yra tobulas, o unitarinis, vaizdinis – defektinis. Tarp jų yra didelis skirtumas savo informaciniu plotu, dėl ko kyla pažinimo troškimas, skirtas užpildyti ir kompensuoti trūkumą. Šiame konstrukte ir įsikomponuoja minėtos pamatinės filosofijos sąvokos, kurias galima suvokti įvairiai, įdedant į savo sąmonę įvairiose vietose. Būtis, kaip infinitarinis

veikiantis pradas, būtis kaip unitarinio kontinuumo suvokianti ir stebinti dalis. Būtis kaip daikto sumatinis vaizdas arba išvaizda. Nebūtis kaip bevaizdis pradas, nebūtis kaip išnykimas iš vaizdo, nebūtis kaip perėjimas iš vieno būvio į kitą, nebūtis kaip substancija, kuri neesti, bet naikina, tai yra, egzistuoja kaip nenutrūkstantis, begalinis sprogimas ir sprogdinimas. Visame šiame kontekste ir kuriamas filognozijos projektas, kurio tikslas pažįstančios sąmonės arsenalo išstobulinimas iki tokio lygio, kad taptų prieinamas ne tik pirmo horizonto lygio supratimas, bet atsivertų antras, trečias, ketvirtas, penktas horizontas ir t.t. Tai galima daryti įvairiai, ne vien formulėmis, nes filognozija nerengiama kaip sausas, nuobodus tikslusis mokslas. Filognozija ne kiekybinė, bet kaipybinė – joje svarbu suprasti esmę ir principus ir padėti atsakyti į pamatinius klausimus – kokia tikrovės pagrindo prigimtis, kaip atsirado pasaulis, kas yra žmogus, kokia gyvenimo prasmė.

Šie klausimai įreminami į pamatinius unitarinio ir infinitarnio kontinuumo vaizdinius, kur pirmas apibrėžtas ir yra minkomu pažinimo moliu, o infinitarinis – neapibrėžtas, bet apibrėžtinasis iš pirmojo kontinuumo perspektyvos.

4. Sietyno struktūra sieloje

Po trijų tomų parengiamojo darbo, laikas sątvarologijai suteikti išplėstą formą. Pradinis sątvaro vaizdas apsiriboja žmogaus struktūra, tačiau norint jį geriau suprasti, reikia įtraukti ir aplinkos simetroną. Toks pirmapradžio žmogaus aiškinimas filognozijoje labai svarbus, nes padeda pamatą tikram, holoplastiniam žmogaus vaizdui. Pagal mano pažinimo vystymo modelį, teorija prasideda nuo 1 versijos gnostinio implanto, kuris sumuoja 0,1 procentą visos informacijos. Tai labai apibendrintas vaizdas, turintis tik kai kuriuos tikros struktūros bruožus, kurie, plečiant aprėpiamą informaciją, darosi vis ryškesni.

Žmogaus samprata naudoja arba redukcionistinį, arba dualistinį modelį, kurie skiriasi pagal tai, kaip atsakomas žmogaus sielos klausimas. Materialistai tvirtina, kad žmogus neturi jokios sielos, o jo kūnas yra tik materijos funkcija, įskaitant ir smegenis. Materializmas pateikia labai skurdų žmogaus modelį, naudodamasis tik fasadine paviršine informacija, kurią pateikia žmogaus akys. Jeigu ir sugeba šį vaizdą išplėsti, tai išplėtimo gylis minimalus. Dualistų manymu, žmogus sudarytas iš materialaus kūno ir nematerialios sielos, o pastaroji gali būti amžina arba mirtinga. Toks matymas atsirado religinėse teorijose, kuriose buvo bandoma daug rimčiau pasižiūrėti į žmogaus problemą, buvo daug teisingiau suprantama tikrovės struktūra. Šis pasaulio skirstymas į materialų ir nematerialų atėjo iki mūsų dienų, tačiau po truputį atmetinėjamas, o šio vaizdinio laikosi įsikibusios tik konservatyvios, atsilikusios ideologijos.

Filognozija žengia svarbų žingsnį į priekį ir atsisako pasenusių vaizdinių, tokių kaip skirstymas siela ir kūnas, materija ir dvasia ir pan. Tačiau kažkaip pavadinti žmogiškąją, gyvąją substanciją reikia ir tas pavadinimas tegul būna „siela“. Prieš pradėdant žmogaus išplėstojo sątvaro aprašinėjimą, reikia priminti kaip aiškinamas žmogus sumatoriaus ir spektrinės juostos principu, parodant kokia spektro dalis į kokią sumatoriaus vietą įtraukiama. Į priekinę sumatoriaus dalį įtraukiama fizinė materija, į centrinę – energetinė, o į protinę ir emocinę – gnostinė. Priekinė dalis pateikia pasaulio vaizdą, jį sudarančios materijos sumavimo paviršių, vadinamą sumatu. Energetinė dalis susijusi su energetiniais procesais fiziniame žmogaus kūne, kuriais sumuojamos jo būsenos sąmonėje. Emocinė ir protinė dalis yra smegenų organų produktas, kuris sudarytas iš tam tikrų smegenų branduolių ir smegenų žievės, kuriuose vyksta emocijų ir proto kūrimo procesai.

Spektrinėje juostoje yra daug sluoksnių, tačiau tikrą jų formą ir sandarą atskleisti sunku, ypač tai netikslinga pirmos versijos

gnostiniame implante į pirmą pradžią žmogaus sielą (kūną). Manau patogiausia ją skirstyti į tris dalis: a) priekinę – grubiąją sielą, kuri vadinama gyvūnine, ir kuri anksčiau buvo vadinama kūnu, tačiau atsisakant primityvaus sąvokinio dualizmo pakeista į sielą. b) Galinę, subtiliąją sielą, kuri vadinama matančiąja, tapatinama su žmogaus būties centru, tuo, kas žmogus yra savo giliausia esme, tai yra, sąmone. Centre yra energetinė siela, kuri gali būti labiau pasislinkusi į gyvūninę „grubiąją“ struktūrą arba matančiąją subtiliąją struktūrą. Pasiiekus tokį pirmos versijos lygį, galima suprasti, kas žmogus yra išplėstu supratimu, nelaikant jo paprasta mėsa ar skerdienu. Svarbiausios dalys yra matančioji ir energetinė siela, kuriose vyksta tikri žmogaus egzistenciją grindžiantys procesai, pakeičiantys žmogaus gyvybinį procesą iš buko materializmo vaizdinių. Žmogus yra siela visose savo vietose, net fasadinėje dalyje, tik mes suvokiame vienas kitą kaip masyvinius sumatus, nerodančius pilno, tūrinio, giliojo žmogaus konstrukto vaizdo.

Galima iškelti proporcijų klausimą, kuris turėtų geriau parodyti šių žmogaus sątvaro padalinimų tikrąjį svorį. Mano apytiksliai vertinimu, žmogaus gyvūninė siela sudaro 70 proc. konstrukto, kuriame sukoncentruota didžioji dalis sukritusios energijos; energetinė siela sudarytų 20 proc. sielos, kurios ištyrimas labai svarbus tuo, kad ši centrinė dalis atlieka formuojančią, vystymąsi reguliuojančią funkciją, nes energetiniai simetronai yra ta vieta, kuri molekulinei daliai suteikia griežtą, genuose apibrėžtą formą. Paskutinė matančioji siela būtų 10 proc. ir jos pagrindinė funkcija susieti vaizdą, apdoroti informaciją, kurti žmogaus egzistencinį branduolį. Šis padalinimas sąlyginis, nes yra viena pirmą pradžią siela, vadinama sątvaru arba konstruktu. Į šį vaizdą dar reikia įtraukti artimąją aplinką, kuri su pirmą pradžią siela sąveikauja per energetinę ir matančiąją sielą.

Padarius šią įžangą į naują žmogaus problemos interpretaciją, galiu pateikti pagrindinę šio skyrelio sąvoką, kuri yra sielos

vidinių struktūrų atskleidimo pradžia. Ta struktūra vadinama sietynu. Jis yra vienas iš pagrindinių sielos struktūrinių padalinių, kuris sujungia tikrovę su matančiąja siela per tris nutolimo nuo jos laipsnius. Principas toks: tikrovė – sietyno struktūra – siela. Siela pirmiausiai yra matančioji, o sietynas įeina ir į energetinę, ir gyvūninę sielą. Imant tikrą šią sielų išdėstymo struktūrą, energetinis sietynas yra pagrindinė, gubiančioji fasadinė dalis, o grubioji dalis yra centre apgaubtas branduolys. Matančioji siela yra tam tikra energetinės sielos funkcija, kuri atskirta į pagrindinę žmogų kuriančią dalį. Šį vaizdą būtina pridėti prie fasadinio masyvinio sumato vaizdo, kurį kiekviena matančioji siela yra įpratusi laikyti tikroju žmogaus vaizdu. Tačiau ši lakštinė išėma tik vienas iš daugelio tikro žmogaus tūrinio konstrukto profilių.

Šiame pirmos versijos gnostiniame implante svarbiausias klausimas ar siela amžina. Mes žinome, kad tam tikros priekinės dalys akivaizdžiai mirtingos, tačiau pradėdant nuo energetinės sielos, klausimas ne toks paprastas, nes nėra įrodymų. Kokie įmanomi supratimo variantai? Jeigu grubiosios sielos materija subtiliasias energijas prisiriša kietuoju ryšiu, kaip tarp šaltinio ir lauko elektrone ir elektriniame lauke, tai energetinės struktūros suyra kartu su šaltiniu. Tačiau toks žmogaus sielos aiškinimas laiko spektrinę juostą labai negilia ir žmogaus matančiosios sielos savybių ieško pačiame materijos paviršiuje. Kita galimybė, kad yra atskira substancija, kuri su gyvūnine dalimi surišta nekietu ryšiu ir ryšį galima išardyti nepažeidžiant struktūrinių padalinių. Tokiu atveju, dezintegruvus fasadinei daliai, giliosios energetinės dalys atsiskiria nuo gyvūninės sielos ir pratęsia egzistenciją. Toks aiškinimas būtų dualistinis, labiau priimtinas religiniam pasaulėvaizdžiui. Materialistinis pasaulėvaizdis, bet koku atveju, rodo labai didelį bukumą.

Filognozijoje šie klausimai ne fantazuojami, ne tikimi, bet tiriama, o padaryti atradimai panaudojami teisingos, pilnos žmo-

gaus sampratos sukūrimui. Vienas iš tikslų, kuris artimas ezoterinės pasaulėžiūros žmonėms, yra atmesti žmogaus buką anatomizmą, kuris rodo netikrą žmogaus vaizdą ir pagal šį netikrą vaizdą kuria neteisingą, žmogaus prigimties neatitinkančią santvarką. Kitas filognozijos perspėjimas yra transhumanistinių technologijų į sielą įterpimas, žmogaus pavergimas, nesuprantant kokios to pasekmės gyvybiniam procesui planetoje ir civilizacijų hierarchijoje. Jeigu transhumanizmas ir leidžiamas, tai tik tuo atveju, jeigu laikomasi pirmame ir antrame „Filognozijos pradžios“ tome išdėstytų gyvybės etikos normų ir reikalavimų. Filognozija nepropaguoja transhumanizmo, nes tam netinkama sąmonės kokybė, kurią pakelti reikės daug šimtmečių. Iki to turi būti pateikiamos Aristotelio filosofijos lygio struktūros, kurios yra 1 ar 2 versijos gnostinis implantas iš 1000.

Manau, kad atsakiau į klausimą kas yra žmogus. Žmogus yra siela per visą savo energijų spektrą, pradedant „fiziniu kūnu“ ir baigiant sąmone. Svarbiausias atradimas – tas paveikslukas, kurį kiekvienas matome savo galvose – nėra žmogaus tikras vaizdas, tik iliuzija, kuri prilygsta socialiniuose tinkluose naudojamam avatarui, už kurio slypi tikras vaizdas. Viso vaizdo žinoti neįmanoma, tačiau reikia turėti bent apytikrą supratimą, kokių nematomų ir nesuvokiamų dalių turi žmogus. Filognozijoje akcentuojamas energetinės ir matančios sielos vystymasis, kurios yra pagrindinės agresijos vietos su naujausiomis psichotroninėmis technologijomis. Filognozija netolimoje ateityje pateiks metodų kaip išsigydyti pažeistas vietas ir funkcijas, kaip atgauti tikrą, teisingą suvokimą, kaip išsivalyti matančiąją sielą nuo invazinių šiukšlių. Ta vieta yra energetinis sietynas, į kurį vykdoma manipuliacinė intervencija, panaudojant psichotroninę substratologiją. Vienas iš būdų sutriuškinti intervenciją, pertvarkyti sietyno sujungimo struktūras tose vietose, kurios nepažeistos, nes užgrobimas niekada nebūna 100 proc. Šitaip savo matančioje dalyje galima susikurti pasipriešinimo ir kovos placdarmą. Sielos sietyno dalis yra ta

vieta, kurioje galima atsikovoti laisvę savo matančioje drakono akyje.

5. Laiko problema Nietzsches filosofijoje

F. Nietzsches filosofija įdomi tuo, kad jis buvo vienas iš ne-
daugelio, kuris aiškiai įsisąmoninęs kūrė naują civilizacijos
psichovektorių, iš kurio galima daug pasimokyti. Retkarčiais
prarasdamas dvasinę savitvardą ir ramybę, jis atskleidė svar-
bius tikrovės sąrangos principus, kuriuos pamatyti sugeba tik
įžvalgus ir gilus protas. Tai rodo, kad net turėdamas neigiamų
charakterio bruožų, Nietzsche buvo išskirtinė asmenybė, pa-
dariusi didelę, teigiamą ir neigiamą, įtaką filosofijos raidai.
Nepaisant to, kaip filognozozas jo rezultato nepriimu, priimu tik
kelia ir kai kuriuos metodus. Kelias unikalus, kaip ir kitų fi-
losofų, integruotų į filognozoziją, tačiau jo sukurta forma dau-
giau tinka tyrinėjimui, o ne praktiniam pritaikymui. Tai matosi
iš to, kokią įtaką Nietzsche padarė nacionalsocializmui, kuris
integravo į savo doktriną visišką jo imoralizmą ir tuo turėjo
įtakos katastrofiniam scenarijui Europoje 20 amžiaus viduryje.

Vertinant pagal filognozozijos skalę, Nietzsches filosofija yra
0/1 versijos gnostinis implantas, atskleidęs svarbių dalykų są-
tvarologijoje, tačiau substratologijoje nepajudėjęs iš nulinių
pozicijų. Tai nenuostabu, nes to nėra padaręs beveik nė vienas
filosofas, išskyrus keletą. Tačiau jo pastangų būta nemaža ir jo
rašytiniame palikime turime keletą įdomių schemų ir principų.
Dėl šios priežasties turėtume pradėti nuo Nietzsches sątvaro-
loginio aspekto, kuriame jis dėsto savo pagrindinius psicholo-
ginius atradimus. Į jo principus daug nesigilinsiu, tenoriu pa-
teikti pagrindines schemas ir santraukas. Čia svarbios dvi są-
vokos, apibūdinančios priekinį ir galinį sątvaro aspektą, kurie
yra nihilizmas kaip proto būseną ir dekadansas kaip pasaulio
būseną. Iš Nietzsches raštų galima išgliaudėti pilnas šių kon-

cepcijų teorijas, bet mes apsiribosime jų apibrėžimu. Nihilizmas yra prasmės ir vertės nebuvimas suvokime, kuris kyla iš supratimo, kad visos vertės ir visa prasmė yra valios viešpatauti sukuriama iliuzija, kuri, suvokus šią paslaptį, paneigia ir sugriauna pati save, sukelia moralės žlugimo išpūdį. Nihilizmo pasekmė yra imoralizmas. Dekadansas yra smunkančios/smukusios civilizacijos apibūdinimas, kurios nusilpusi valia viešpatauti, kuri nesugeba susikurti galią didinančios iliuzijos, mėgaujasi savo sugedimu ir išsigimimu arba žudo save ekstremistiniame celibatiniame moralizme. Pirmu atveju turime nusilpusį gyvybinį potencialą, o antru isterizuotą iliuziją, kuri nesuvokia kaip valia viešpatauti turi įtvirtinti gyvenimą aukštinančias vertybes.

Nietzsches teorijoje naujų išvalgų nėra gausu ir jis toliau šios schemos nepažengė – jo knygoje randame aprašytos situacijos analizę ir bandymą ištaisyti padėtį naujo psichovektoriaus pagrindu. Tam jis sukuria savo pagrindinį valios viešpatauti gnostinį implantą, kurį suprojektuoja į substancijos gelmę kaip pagrindinę visų gelmės atsišakojimų formulę. Energetinė gaublė – valia viešpatauti, informacinė gaublė – valia viešpatauti ir kuriančioji gaublė – valia viešpatauti. Kaip tokia schema gaunama suprasti nesunku – valia yra galinės sąmonės struktūra, viešpatavimas yra priekinės sąmonės vienas iš pagrindinių aspektų Nietzsches suvokime, kurie prote sujungiami į vieną struktūrą ir nukeliami į tikrovės fundamentą. Nihilistinė valia gali būti stipri ir silpna, pesimizmas aktyvus ir pasyvus; viešpatavimas silpnas, išglebęs ir išsigimęs, nesugebantis sukurti jokios genialios formos. Nietzsches idealas buvo genialus, stiprusis nihilizmas, suprantantis tikrovės paslaptis, nepuoselejantis jokių iliuzijų, kuriantis tobulas formas beprasmybėje. Viena tokių formų yra viršžmogis, kuriame sukoncentruota visa kuriančiosios valios viešpatauti galybė. Viršžmogis, pasak jo, turi būti visiškas imoralistas savo kūrybiniame siautėjime, tai savo viduje pagrindžiant stipriuoju nihilizmu ir aktyvioju pesimizmu. Nei gyvybinio proceso

išglebęs degradavimas, nei fanatinis moralizmas jam nepriimtinas.

Visi šie Nietzsches filosofijos aspektai gerai ištyrinėti, tačiau jo laiko teorija, kuri yra įforminama amžino to paties sugrįžimo formuluote, liko gerai nesuprasta. Galbūt jis pats gerai nesuvokė kokios pasekmės įvedus į substancijos teoriją laiko uždarančią struktūrą, o galbūt tai jis darė sąmoningai, siekdamas savo propaguotą ir konstruotą psichoformą paversti amžina. Iš dalies tai paradoksalu – viena vertus propaguoti, kad nieko nėra amžina išskyrus nenutrūkstamą tapsmą, kuris laikinumo aukščiausias principas ir, kita vertus, trokšti begalinės amžinybės. Tai tapsme įmanoma vienu atveju, jeigu tapsmas uždaromas į ratą ir keliauja tuo pačiu keliu begalinių apsisukimų skaičių. Tai ir yra jo sprendimas, kuriuo jis nori išgelbėti savo pačio filosofiją nuo žlugimo, nuo ištirpimo laikinume. Taip jis kūrė „aukščiausią“ civilizacijos tašką, civilizacijų pabaigą ir visiškos beprasmybės, nihilizmo ir imoralizmo išigalėjimą. Jo manymu tai tobula civilizacinio psichovektoriaus forma, kuri uždaro visiems laikas „genialų“ kūrinį, išgelbėja žmoniją nuo žlugimo, dovanoja jai geriausią Nietzsches filosofijos pasiekimą, kuris yra viršžmogis, vedantis žmoniją į niekur begaliniu beprasmybės ratu.

Pats Nietzsche detaliai neanalizavo laiko prigimties klausimo, nekėlė jo fantastinių aspektų, kaip tai įprasta daryti šiuolaikinėje kūryboje ir kelionių laiku fantazijose. Jis, viso labo, kūrė psichoformą, kuri buvo reikalinga jo filosofinių tikslų įgyventinimui. To priežastis buvo jo įsitikinimas, kad nėra jokios tiesos, tik iliuzija + galia, todėl reikia žiūrėti ne reprezentacinio atitikimo, bet kaip iliuzija padeda siekti galios centro tikslų. Tai reiškia, kad, Nietzsches manymu, neįmanomas joks pažinimas, todėl vargintis beprasmiška – yra tik stipri arba silpna kūryba. Stipri kuria viešpatavimo centrą, o silpna – žlungančios valios simptomus, dekadentinio smukimo diagnozę. Filognozijoje šis principas nepripažįstamas, joje tikima,

kad įmanoma holoplastinė struktūra, sumuojanti 100 proc. informacinio ploto, tačiau šis rezultatas 100 tūkstančių ir milijonų metų tikslas. Kaip visada, pradėdame nuo pradžios ir bandome panarplioti Nietzsches laiko koncepciją, išsiaiškindami kaip turi veikti jo laikas, kad būtų įmanomas toks tapsmo užsidarymas į begalinio kartojimosi ratą.

Laikas yra dvejose vietose: sumatoriuje ir pirmapradėje tikrovėje. Šie du laiko variantai nesutampa, todėl projekcija iš sumatoriaus į pirmapradę tikrovę netinkama laiko teisingos teorijos sukūrimui. Sąmonėje laikas yra momentinis ir uždaras/uždarantis. Tai reiškia, kad atidaryta tik dabartis, dabartinis momentas, o praeitis ir ateitis uždaryta. Taip yra todėl, kad sątvaras iš esmės yra plotinis prezentinis srautas, kuris turi momentų sekos principą, dėl nenutrūkstamo apdorojimui skirtos informacijos srauto. Todėl jis yra tik čia ir dabar ir nėra ten ir vakar/rytoj. Tačiau viskas gali būti ne taip pirmapradėje tikrovėje, kurios tikra struktūra nežinoma sumavimo procese įkaltai egzistencijai. Laiko galimybės daug didesnės, kurias pradmeniniu pavidalu pabandžiau įforminti nauju žodyne, įvesdamas tenkmės, tentyvo, lomos, strujos, klavo terminus ir pan. Kaip tapsmas gali būti idealiai pasikartojantis savo pirmapradėje esmėje? Tam matau vienintelę galimybę – visas ratas turi būti atvira struktūra, kuri ne atidaroma/uždaroma, bet į kurią „įeinama“. Tai būtų panašu į filmą, kuris visas rodomas vienu metu, kiekviename kadre. Laikas būtų kažkas panašaus į kino juosta, per kurią juda objekto struja peršokdama iš kadro į kadrą. Visa tikrovės istorija būtų tokia kino juosta suformuota į apskritimą, o gyvenimas būtų linijinis judėjimas kadru seka.

Ši Nietzsches teorija būtų pakenčiama, jeigu istorijos ratas būtų tik vienas – tačiau jis norėjo šį sukimąsi padaryti begalinį, nes, jo manymu, pasiūlė žmonijai geriausią filosofiją, iš kurios nenorėjo paleisti pagautų žmonių protų, sukūręs jiems beprasmybės ir kančios/džiaugsmo kankinimo kamerą. Taip pat pa-

naikino laisvos valios idėją, norėdamas įdiegti nepakeičiamos lemties viziją, pagal kurią visi keliai iš anksto nubrėžti ir pakeisti nieko neįmanoma, maža to jie kartosis ir kartosis tol, kol nusprogs Nietzsches matricos kompiuteris. Šiame rate turime tokią struktūrą B – būseną, P – pertrauka, ir ∞ – begalinis kartojimasis. Kaip mėgdavo sakyti pats Nietzsche – viskas jau daug kartų yra buvę ir kartosis toliau begalybę kartų – visi džiaugsmai ir vargai, viskas kartosi lygiai taip pat kaip dabar ir kiekvieną akimirką. Kartais sakoma, kad šis principas yra mitologinė jo filosofijos dalis, o prieš tai išdėstyta – teorinė. Mitologinė, galbūt, todėl, kad tikros laiko formos pagrįsti filosofo metodais neįmanoma, todėl galima tik kurti pasaulėdaros mitą.

Šį amžino to paties sugrįžimo mitą galima sujungti su Šliogerio civilizacijų teorija, pagal kurią yra laukinė, kultūrinė ir technologinė civilizacija. Ciklas galimas viengubas ir dvigubas, tą patį kelią pereinant vieną arba du kartus. Du kartai reikalingi tam, kad būtų sukurta priešpriešinio laiko judėjimo iliuzija, per priešpriešinę civilizacijos gimimo ir žlugimo procesą. Toks principas reikalingas todėl, kad lenkiant tieses į praeitį ir ateitį į užsidarantį lanką, sunku suvokti kaip įvyksta praeities ir ateities susijungimas. Tačiau, kaip jau paaškiniau, taip yra todėl, kad mes mąstome iš taškinės perspektyvos ir linijinės evoliucijos požiūrio taško. Pats Nietzsche šioje vietoje klaidino, neįvedęs naujoviškų sąvokų, vartojęs žodelius pradžia ir pabaiga, dabar, vakar ir rytoj, momentas, akimirka ir t.t. Pažengęs filognozozas šias sąvokas atmeta ir kuria naujas. Tai nereiškia, kad priimama Nietzsches schema, tai reiškia tik tai, kad priimamas jo proto eksperimentas.

Taigi, gauname tokį bendrą Nietzsches „atradimo“ vaizdą. Centre yra substancijos masė, kurioje kunkuliuoja valios viešpatauti formų karas, kuriantis galios centrus, o aplinkui yra amžino to paties pasikartojimo apskritimas, kaip laiko kadru scena, į kurią iškopią gyvybės formos gimdamos, pereinamos per savo scenarijų ir vėl sugrįždamos į amorfinę substancijos

būseną. Idėjos keistumas tas, kad Nietzschei atrodė, jog šis principas turi kartotis be galo, nieko naujo į sistemą neįvedant ir nieko iš jos neišleidžiant. Toks statiškas genialaus filosofo konstruktas, kuris yra nuolatinio tapsmo, laikinumo ir begalinio to paties kartojimosi mišrainė. Neaišku kur nukišta laisva valia, ką tokioje situacijoje iš tikro reiškia kūryba ir t.t., nes vieninteliu kūrėju čia yra Demiurgas nužiedęs šį puodą ir palaidęs suktis nesustojančia karusele mūsų beprasmius gyvenimus.

Filognozo tikslas bus išleisti civilizaciją iš šios beprasmybės, atskleidžiant tikrą realybės simetroną, parodant tikrą laiko ir tikrovės prigimtį, tačiau to dar reikės šiek tiek palaukti. Kol kas turime tyrinėti ir dekonstruoti iliuzijas.

6. Nulinio subjekto metodas

Vienas iš „Filognozų asociacijos“ tikslų yra gyvybinio proceso planetoje apsaugojimas nuo sunaikinimo/susinaikinimo, dėl technologijų nesuvaldomos invazijos į mūsų gyvenimus. Tam reikia suprasti, kokie jo principai, būtinosios struktūros, kurių nepaisymas ardo biosferos pusiausvyras. Kas yra gyvybė kol kas nežino joks mokslas, o žinios apima tik pradinį informacinį plotą, todėl sunku teisingai įvertinti kokį pilną poveikį jai daro technologijos, tačiau tai netrukdo teisingai sukongigūruoti tą sluoksnį, kuris yra žinomas. Filognozija kol kas naudoja pirmos versijos gnostinį implantą, kuris sukuria struktūrą, gaunamą sumuojant tikrovės paviršių. Jo supratimas yra kelias į gelmę, kuri pirmame „Filognozijos pradmenų“ tome pavadinta forėja, antrame personifikuotu vardu Rėika, o teorinis terminas yra kuriančioji gaublė.

Savo tyrinėjimuose remiuosi dviem pagrindiniais filosofais, kurie yra F. Nietzsche ir A. Šliogeris. Nietzsche deklaravo,

kad jo filosofijos paskirtis yra gyvybės išaukštinimas ir jos klestėjimo teorinis pagrindimas, nors tam jis naudojo labai nevirtą loginę struktūrą. Iš jo teorinės sistemos į filognoziją perimu kylančios ir smunkančios gyvenimo linijos principą, bet atsisakau jo amoralizmo, kuris gyvybę žlugdo, o ne vysto prie pažangesnių formų. Nietzsches amoralizmas bando įtvirtinti subjektyvistinį vertės supratimą, vaizduojant, kad vienintelė perspektyva į gyvybinį procesą yra subjekto ego, kuris vertę įdeda ir išima. Vietoj to, į kuriančiosios gaublės perspektyvą įdedu tokį patį subjektą, kuris nėra niekieno nuosavybė ir žmogiško subjekto atžvilgiu yra objektyvios vertės ir objektyvaus gėrio šaltinis, kuris matančioje sieloje nutrinamas subjektyvia invazija, nesuvokiant, kad tikrovė nėra tik subjekto kūrinys. Nietzsches teorijoje gyvybė atsisuka prieš save pačią per grobuonišką patologiją, nesuvokiant, kad kylanti dalis pagrįsta objektyviu gėriu, o krintanti, žudanti – tik patologinis psichovektorius, kuris susiformuoja dėl žemos matančiosios sielos kokybės. Toks principas atsirado dėl neteisingo kuriančiosios gaublės interpretavimo, kuri jam buvo sudaryta iš vienintelio sando, vadinto valia, skolinantis idėją iš Schopenhauerio. Valia yra valia viešpatauti, kuri kiekviename taške siekia pranašumo, persvaros, o kai ši įgyjama – žemesnis lygis surekursinamas, jeigu neranda pritaikymo – sunaikinamas. Tai laikoma natūralia, savaime suprantama tvarka, kuri sukuria pakopinę augimo struktūrą, siekiant viršžmogių rasės sukūrimo. Ribas tarp subjektų įtvirtinanti moralė tik kliudo, todėl pasak Nietzsches ji sunaikintina.

Toks principas filognozijai nepriimtinas ir Nietzschinė intelektualinė katastrofa sprendžiama subjekto dekonstravimu, parodant koks menkas šis vidinis valios viešpatauti sluoksnis prieš objektyviąją struktūrą, koks pavojingas jo amoralizmas, kylantis iš fantasmagorinio savęs sureikšminimo ir nesugebėjimo suvokti moralinio saiko principo svarbos. Pavojingiausia Nietzsches klaidos forma yra subjektyvistinės iliuzijos sugimimavimas su technofašizmu, kuris klaidai ir netiesai galvoje sutei-

kia galią, leidžia įsivaizduoti, kad tu ir esi tas viršžmogis, pašauktas kurti naują civilizaciją, kai tam nėra jokių vidinių pajėgumų. Filognozija siekia būti tuo proveržiu ir iškilimu į aukštesnį lygį, tačiau su teisinga sątvarologine struktūra galvoje, atsisakant grobuoniško psichovektoriaus, nesuresursinant žemesnės pakopos daugiau, negu būtina. Visi pretenduojantys vadinti save filognozais turi turėti sveiką asmenybinę dalį, kuri suvokia gyvybinio proceso principus, kokie neteisingų tikrovės interpretacijų pavojai ardant būtinąsias struktūras, kaip kovoti prieš nyčiskas invazines teorijas, formuojančias neteisą, įžambinę asmenybės sandarą žmoguje.

Šliogerio perspektyva yra priešinga Nietzsches perspektyvai, ypač gelmės paviršiaus požiūriu. Jis nekūrė jokios kuriančiosios gaublės koncepcijos, greičiau siekė apvalyti subjektyvistinius, invazinius sątvaro, arba reginčiosios sielos, sluoksnius, sugrąžinti ją į pradinę, objektyviają būklę, kuri suvokiama per sumavimo paviršius, į kuriuos neįdėtas joks gnostinis implantas, jokios išorinės ir vidinės psyopinės struktūros. Ne be priežasties jo sistema vadinama sugrįžimo filosofija, kai atbuliniu būdu grįžtama atgal todėl, kad kelionė pasiekė aklavietę. Tai vargu ar yra galutinė stotelė ir aukščiausias pasiekimas, tačiau kaip metodinė būtinybė kartais būna privaloma. Šliogerio filosofija filognozijai vertinga todėl, kad yra Reikos struktūros išlaisvinimas, žmogišką psichovektorių sumažinant iki nulio, leidžiant gamtai veikti savaime, pagal savo pirmapradį, natūralų gėrį. Tai nevaldomo, nekontroliuojamo, neugrobo gyvybinio proceso veikimo teorija, kuri jame nemato vietos subjektyvistinei žmgaus valiai. Jeigu šis procesas ir turi būti organizuojamas, tai tik pačiame paviršiuje, per socialines, ekonomines ir politines formas, o ne per savo subtiliąsias energetines struktūras. Filognozas nuo Šliogerio skiriasi tik tuo, kad šiam metodiškai buvo svarbu sukurti nulinio subjekto principą, o filognozija, vietoj to, nori teisingo subjekto, su maksimaliomis objektyvių struktūrų vaivorykštėmis ir minimaliais subjektyvistiniais sluoksniais.

Filognozijos pirmos versijos gnostiniame implante gyvybės atsiradimas ir išvystymas skirstomas į du etapus. Pirmas etapas yra protoformos sukūrimo substratologija, o antras etapas yra protoformos iššakojimas į biosferos rūšinę įvairovę. I etapas yra kuriančiosios gaublės fundamentalioji dalis, kurios aprašymui filognozijoje kol kas turimi tik trys komponentai, nors jų turi būti žymiai daugiau. Rėizolinis pradas, sudarytas iš energijos dinamikose esančių materijos struktūrų; eiolinis pradas, sudarytas iš plotinio sumavimo ir strateginių multivektorių principų; ir pradinis kuriantysis impulsas, kaip vieta, kurioje atsiranda gyvybės formos projektas, pradžioje kaip didelę potenciją turinti protoforma, kuri aktualizuojama antrame etape. II etapas yra protoformoje esančių struktūrų aktualizavimas, parenkant vystymosi kelius ir proveržių gyvūninėje ir matančioje dalyje formas. Šiame etape pirmiausiai sukuriama pirmaujanti rūšis, šuolis biosferoje, tada ta rūšis pereina per savo sandaroje užkoduotas vystymosi pakopas iki susinaikinimo arba naujo šuolio sukūrimo. Tos pakopos yra a) laukinis etapas, b) kultūrinis etapas, ir c) technologinis etapas. Jeigu padalintume technologinį etapą į 10 dalių, dabar būtume trečio etapo trečioje technologinėje dalyje, vadinasi prie pačios pabaigos, kai gresia arba proveržis, arba žlugimas, kuris galimas kaip išnykimas arba atkritimas į ankstesnę formą. Šioje situacijoje Nietzsches ideologinė struktūra yra nusižudymo kelias, kurio pavojingiausia forma yra technofašizmas ir vertybinis subjektyvizmas, vaizduojant, kad gyvybiniame procese nėra jokios objektyvios vertės, kad technologijos invazijai į gyvybinį procesą nėra jokių apribojimų.

Nietzschei atrodė, kad nėra jokių kas-centrų, arba subjektų, propagavo sątvaro psichovektorius formuoti tik kuo-centrinium būdu, kad visus sumatus matytų tik kaip galios plėtimo, išnaudojimo įrankius. Šliogeris atstato 100 proc. kas-centrinį principą, uždraudžia kūrybinę invaziją į daiktų gelmę, išvalo tikrovę nuo humanoidinio mėslo.

Iki dabartinės stadijos vystėmės taip:

- 1) protoformos atsiradimas,
- 2) protoformos įvairovės sukūrimas,
- 3) pirmaujančios rūšies sukūrimas,
- 4) laukinis etapas,
- 5) kultūrinis etapas,
- 6) technologinis etapas,
- 7) proveržis arba žlugimas.

Technologinis etapas išsiskiria tuo, kad jis gelminis ir substratologinis ir siekiantis pilnu užvaldymu užvaldyti kuriančiąją gaublę. Nors filognozijoje irgi yra substratologija, ji neina šiuo technologiniu keliu ir jos gelmės traukos principas daugiau yra gynybinė, o ne puolamoji substratologija. Šliogerio kelią labai vertinu, tačiau kaip filognozas atmetu jo nulinio subjekto metodą ir bandau pateikti teisingo subjekto principą per sątvorologiją, formuojančią ištaisyta psichovektorių iš daugtūrių, kurie aprašomi sątvorologijos koordinačių sistemoje, burinėje struktūroje. Kaip ji atrodo, aprašyta kitur ir čia nesiplėsiu, tačiau priminsiu, kad ji sudaryta iš 5 dalių arba krypčių: vertikali ašis – karūninė-emocinė ir korporinė-homunkulinė; horizontali ašis – kognityvinė dalis ir sensorinių sumatų ekranas, vadinamas pasauliu. Šios dvi ašys susikerta centre, vadinamame asmenybės sumatų daugtūryje, kuriame yra subjekto, Ego centras. Kiekviena dalis turi savo sumatų/sumantų struktūras, formuoja daugtūrius, psichovektorius, ir kitas komandines suvokimo, jausmo ar veiksmo formas. Įdėjus į šias vietas tinkamus objektyvius, vaivorykštinius sluoksnius, galima neutralizuoti invazinių struktūrų grobuoniškumą, atstatyti pusiausvyrą tarp subjekto ir objekto, subjektą padaryti nepavojingu sau pačiam

ir tikrovei. Yra vienas gyvybinis procesas ir jis turi būti ne smukdomas bet auginamas, atimant iš resursinimo patologijos ideologinius pagrindus sątvarologijoje.

Tam galima panaudoti įvairias formas, ne vien technologines teorijas, kur viešpatauja protas, logika, technologinė struktūra. Sugrąžinant ankstesnį etapą, galima rekonstruoti kultūrinius pasiekimus, kurie yra religija kaip garbinimo egzoterinė sistema; mitologija kaip mitinis pasaulėvaizdis, konkuruojantis su mokslo objektyviaja struktūra; ir magija kaip simbolinis valdžios tikrovei įrankis. Integruojant visas šias dalis į visumą galima sugrąžinti net šiek tiek laukinės būklės kaip darė Šliogeris, tam, kad matančioji siela neužstrigtų evoliucinėje perspektyvinėje iliuzijoje ir suvoktų subalansuotą žmogaus visumą. Ši sistema vadinama „gyvybės magija“, kaip kuriančiosios gaublės tikrovėje išaukštinimas ir išlaisvinimas nuo grobuoniškos invazijos, kuri kyla iš anomalinio psichovektoriaus atsirandančio dėl sutrikusio sumavimo proceso, kai neteisingai sątvare sujungiami medžiagos ir formos aspektai. Tai atsitinka dėl psichotronikos invazijos arba dėl menko savimonės išsivystymo, kuri nesukuria aukšto lygio suvokimo ir supratimo proceso žmogui.

Todėl, apibendrinant, galima sakyti, kad, lyginant su Šliogeriu, renkuosi aristotelinį aukso vidurio kelią. Bet manau šis kelias tinkamas tik tiems, kurių liga nėra toli pažengusi ir kuriuos galima išgydyti nuosaikiomis priemonėmis. Kitiems pasiūlysiu radikalesnį metodų.

7. Sątvarologinė analizė

Vienas iš būdų įveikti pataloginio charakterio įžambinės situaciją yra psichinių struktūrų dekonstrukcija, su kuria parodomas tikras ekselencijų veidas. Ši dekonstrukcija yra viena iš

vystomos sątvarologijos paskirčių filognozijos teorijoje. Kiekvieną filosofinę sistemą galima laikyti savotiška taikomąja sątvarologija, tačiau tai, ką darau aš yra ne taikomoji, bet bendroji sątvarologija, kuri turi padėti pamatą bet kokiai praktinei jos versijai. Bendrosios sątvarologijos tiesioginių užuomazgų randame Hėgelio, Heideggerio, Šliogerio filosofijose. Su šiais filosofais šiek tiek susipažinęs ir natūralu, kad kai kurie momentai yra bendri, nes tyrimo objektas tas pats. Žinoma, dėl tam tikrų aplinkybių pilno vaizdo parodyti negaliu, tačiau pateiksiu pakankamai informacijos, kad toliau modeli konstruoti būtų galima savarankiškai. Ši teorija standartinė, naudojama psichožvalgyboje žvalgų.

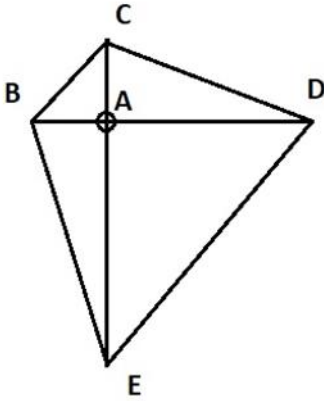
Prisiminkime kai kuriuos pradinius dalykus, išdėstytus pirmajame „Filognozijos pradmenų“ tome. Sątvaras sudarytas iš rodančiosios ir rodomosios substancijos, kuriose sumuojamas tam tikras nedidelis aplinkos informacijos plotas, iš kurios susidaromas jos vaizdas matančiojoje sieloje. Rodančioji substancija yra savotiškas tapatybinis kontinuumas, kuris atlieka suvokimo ir atvaizdavimo funkciją ir sudaro sątvaro fundamentą, filosofijoje vadinamą „būtimi“. Rodomoji substancija sudaryta iš sumatų, kurie yra sumuojamų išorinių ir vidinių objektų visuma. Kadangi sumate sumuojamos informacijos plotas nepilnas, pagal mano skaičiavimus $1/20$, tai tas vaizdas yra tik nedidelis lakštinis objekto sluoksnis, neparodantis viso jo egzistencijos principo. Tai matosi pažiūrėjus į žmogų, kurio fasadą suvokiame kaip masyvinį kūno sumatą, neturintį, nei vidinio jausmo, nei minčių, nei atsiminimų atvaizdo. Tai reiškia, kad mes matome nepilną žmogų, tik jo vieną iš sluoksniukų, įtrauktą į mūsų priekinę sąmonę. Tai, kas yra anapus sumatų, vadinama „hipostratomis“, anapusine tikrove, kurioje yra tikras, pilnas pirmapradis žmogus.

Pakalbėkime šiek tiek daugiau apie kontinuumus, kurie yra bendrosios gaublės paviršių pamatas. Kontinuumą patogu atvaizduoti vienetiniaisi skaičiais, kurie rodo, kad ši struktūra

visose savo vietose yra tapati bet kokiai kitai daliai, neturinti skirtumo nei kokybėse, nei kiekybėse. Toks kontinuumas vadinamas sąmone arba suvokimu ir priklauso rodančiosios substancijos funkcijai. Išvertus į lietuvių kalbą, kontinuumas reiškia tęšmas, nurodantis, kad atliekant veiksmą kiekvienoje praeityje veiksmo dalyje neįsiveda nieko naujo. Šiam kontinuumui priešingas yra begalybinis kontinuumas, kuris atvaizduojamas kaip begalybių aibė. Begalybė kiekviename taške reiškia, kad tas taškas neapibrėžtas, gali turėti begalinį formų skaičių. Begalybinis kontinuumas naudojamas aprašyti transcendencijai, kuri yra anapus sątvaro tapatybinio kontinuumo, bet tiesiogiai koreliuojamas su minčių struktūromis. Bendras sątvaro vaizdas tokiu atveju būtų toks: $(\infty \infty \infty \infty [1 \ 1 \ 1 \ 1 \ 1 \ 1 \ 1 \ 1] \infty \infty \infty \infty)$. Šis vaizdas rodo, kad begalybę galime pažinti tik su statišku ir dinamišku, tapatybiniu ir deformuotu egzistencinio kontinuumu, kuris išvystomas į laksatinių ekranų struktūras, sudarytas iš naujoviškų dėmenų. Filognozijoje šio darbo nedarysiu, užtenka to, kad užvedu ant kelio.

Dar viena sątvaro savybė yra ta, kad jis yra prezentinis informacijos srautas savo sumatuose, kurie yra nenutrūkstami, epizodiniai, komandiniai ir šuoriniai. Prezentinis srautas turi prezentinį centrą, aplink kurį išsidėsto laikas į priekį (ateitis) ir į galą (praeitis). Kaip esu ne viename savo tekste rašęs, pačioje transcendencijoje prezentinis centras neegzistuoja, todėl sukelia daug klausimų dėl to, kokia iš tikro pirmą kartą tikrovėje laiko struktūra. Tai priklauso nuo judėjimo, kitimo, tačiau akiškai, kad tai ne paprastas judėjimas ir kitimas kokį matome sątvaro paprastuose kontinuumuose. Sątvaras tik suriša, susumuoja informaciją, pateikdamas šio kartą reprezentacinį vaizdą, tačiau tas vaizdukas tik 1/20 tikro aplinkos vaizdo. Nenutrūkstami sumatų srautai sukuria bazinį aplinkos vaizdą, kuris yra asmuo, pasaulis, kūnas, protas. Epizodiniai sumatai būna ilgesni ir trumpesni, susiję su būsenomis, nuotaikomis, jausmais ir pan. Komandiniai sumatai yra veiksmas, judesiai, norai, aistros, geiduliai ir t.t.

Sątvoro koordinatių sistema (burė)

- A - asmens sumatų katalogas
- B - laksato sumatų katalogas
- C - būsenų sumatų katalogas
- D - fiksato sumatų katalogas
- E - homunkulo sumatų katalogas

1 pav.

Šuoriniai dagiausiai yra emociniai ir motoriniai sumatai, kai kurios laksato formos, kaip specifinės mintys, vaizdiniai, prisiminimai. Bendrasis mąstymo procesas – nenutrūkstamas, bet yra specifinių darbų epizodai susiję su įvairiomis jo funkcijomis. Mąstymą kaip pažinimą esu pavadinęs antisumavimu, tai yra sumatų vaizdo skaidymu į antisumatus, kurie paskui su tam tikra logika vėl sumuojami į semantines, prasmines struktūras. Kai šios struktūros jungiamos su priekinės dalies sumatais, jos vadinamos sumantais, kurie yra ne kas kita kaip gnostiniai implantai į hipostratas.

Tam, kad būtų galima sukatalogizuoti visą šią sistemą, braižomos satvoro sumatų koordinatės, turinčios penkis pagrindinius taškus:

- 1) asmens sumatų sistema,
- 2) laksato sumatų sistema,
- 3) būsenų sumatų sistema,

4) fiksato sumatų sistema,

5) kūno sumatų sistema.

Visus šiuos taškus galima sukatalogizuoti ir iš jų dėlioti pagrindinius matančiosios sielos psichovektorius. Koordinačių sistemą vadinu bure, kuri yra parodytos formos.

Psichovektorius yra daugianarė struktūra, vadinama daugtūriu, kurioje susijungę kelių taškų sumatai į vieną komandinę sistemą. Smulkiai šį kartą neaprašinėsiu, pateikiu tik pagrindinį, bazinį analizės metodą. Sumatų analizė nėra gerai išvystyta, nes tam reikia plėsti žodynus, įvedinėti naują terminologiją, ieškoti naujų kokybių aprašymo metodų. Vienas tokių naujų būdų buvo pateiktas skyrelyje „Sekso apokalipsė“, kur aiškinama kaip vertinti malonumo ir skausmo sumatų savybes, intensyvumą, kitas charakteristikas. Kaip pavyzdį pateiksiu naujovišką terminą „šlėkas“, kuris įeina į žodžių „kvapas“ ir „skonis“ grupę, bet susijęs su asmens kategorija, pažymėta bureje A raide. Šlėkas yra būseną, susijusi su galvos srities sumatų sistema, įkrauta asmens savivokos, tapatybės konstrukcine suvoktimi. Yra slegiantys, svaiginantys, nuovargio, kvailumo, linksmumo, lengvumo ir pan. šlėkai. Taip pat yra šlėkai susiję su charakterio savybėmis, kurie yra pavydas, piktdžiuga, sadizmas, žiaurumas, kerštas, išdavystė, neapykanta. Pilnų katalogų nepateiksiu, juos kiekvienas gali paanalizuoti savyje, centrinėje galvos dalyje, ant veido kaukės, tolimesnėje erdvėje jeigu tai tiksliniai, grobiamieji, nuosavybiniai, stabdymo šlėkai, susiję su išoriniais objektais.

Taip pat šioje vietoje galima priminti pagrindines sumatų savybes kiekviename iš penkių taškų, kurias vadinu atskirų sąmonių archetipais: fiksatas – grožis-bjaurumas, laksatas – prasmė-beprasmybė, asmuo – geraširdiškumas-žiaurumas, būsenos – laimė-kančia, kūno homunkulas – malonumas-skausmas. Tai pagrindiniai visų sumatų klasifikatoriai, kurie įaugę į

sątvoro suvokimo struktūrą ir skirsto pastovius, epizodinius, komandinius bei šuorinius sumatus.

Buvo nemažai filosofų, bandžiusių surasti pagrindinius žmogaus veiklą ir kūrybą grindžiančius pradus, tačiau nemačiau nė vieno su išsamia sistema. Šioje vietoje nemažai yra padarę egzistencialistai, ypač Heideggeris „Būtyje ir laike“. Iš jų idėjos perėjo į Šliogerio filosofiją, o iš jo kai kuriuos principus perimu aš. Tai nėra aklas kopijavimas, bet gana didelis idėjų išplėtimas, o kai kur patobulinimas. Viename iš ankstesnių tekstų rašiau, kad yra du pagrindiniai sątvoro tipai išorės atžvilgiu: pilnas subjektyvizmas, kaip Nietzsches filosofijoje, pilnas objektyvizmas, kaip Šliogerio filosofijoje. Aš renkuosi ne Nietzsches kliedesizmą, ne Šliogerio nulinį subjektą, bet teisingą subjektą, savo sątvorologiją skirdamas ne griovimui, ne žudymui, bet teisingo subjekto sukonstravimui, suvokiančio savo vidų, galinčio pasirinkti geriausią sąveikos su aplinka ir žmonėmis variantą. Suprantu, kad kartais savo ekselencijas, šuorus ir komandines grobuonines struktūras suvaldyti gali būti labai sunku, tačiau ugdyti savitvartos dorybes, kaip siūlė Platonas ir Aristotelis – privaloma.

Ypač tai svarbu dalinantis savo bendrąja priekinę dalį su kitais, norint išvengti chaoso, anarchijos ir karo. Planeta nėra niekieno nuosavybė, bet šitas savininko psichovektorius labai stiprus. Prie jo dar pridėjus technofašistinių ekselencijų savo įsivaizdavimuose sistemą, gaunasi labai prastos kokybės sąmonės kokteilis. Tokioje situacijoje susitarimas neįmanomas, civilizacijai tenka eiti sunkiuoju išsivalymo keliu. Grįžti į nulinį subjektą nereikalaujama, kaip siūlo Šliogeris, tačiau savo kvailumą pamatuoti – ne pro šalį. O šis puikiai matosi į save pasižiūrėjus iš vidaus, tikru pasižiūrėjimu, kaip siūlo sątvorologija ir mintirega.

8. Šliogerio filosofinė būseną

„Mintiregos metoduose“, kurie buvo publikuoti 2019 metais, parodytas pats paprasčiausias psichožvalgybos priemonių arsenalas, naudojamas psichikos struktūrų analizei. Šiame skyrelyje pateiksiu papildymą, reikalingą geresniam dalyko supratimui. Formatas bus filosofinis, naudojant Šliogerio ir Nietzschės filosofijų pavyzdžius, išanalizuotus sątvarologiniu metodu. Kadangi tai tik santrauka, o ne išsamus vadovėlis, nėra katalogų, net katalogizavimo principų ir leidžiama tik suprasti. Kiekvienas norintis mokėti naudoti psichožvalgybos metodus, turi būti įsisavinęs „Filognozijos pradmenų“ visus viešus tomus, turėti laisvą psichinę struktūrą modeliavimui. Verta prisiminti skyrelį „Sątvarologinė analizė“, kuriame pateiktas būrės koordinacių sistemos pavyzdys.

Viena koordinacių sistema rodo vieną subjektą, kuris nesaūveikauja su jokia išorine realybe, tuo tarpu šiame skyrelyje pateiksiu sąūveikų analizių pavyzdžius. Sątvaro sumatinių paviršių sistema yra žemėlapiai, kuriuose parodomi įvairūs sumavimo kompleksai. Žemėlapiai skirstomi į 5 pagrindines kategorijas, žymimas raidėmis. Kiekviename žemėlapyje yra taškas, kuris rišamas su sumato struktūra, paimta iš katalogo. Yra paprasti ir akivaizdūs sumatai, kiti retai pasikartojantys, sunkiai išreiškiami, nes stokojama terminų. Šiame tekste būrę pakeisime tokia struktūra: Z (D, E, A, B, C). Raidė Z yra sątvaras, D – priekinės sąūmonės sumatai, E – centrinės sąūmonės sumatai, A – asmens sumatai, B – kognityvinės sąūmonės sumatai, C – emocinės sąūmonės sumatai. Esant sąūveikai su objektu, vyksta invazija į vidų, pasinaudojant įvairiomis paūeidžiamomis vietomis ir kanalais. Taip pat parodysime negyvų objektų struktūrą, kuri sudaroma iš išorinės perspektyvos: T (A, S, G, K). T reiškia daiktas, A – akių kūnas, S – semantinis kūnas, G – gnostinis implantas, K – kauzalinis kūnas. Sujungę šias dvi struktūras į vieną, gauname sąūveikos atvejį, kurį turime apibrėžti pagal turimą, iš sumatų sudarytą psichovek-

torių: Z (D (T [A, S, G, K]), E, A, B, C). Tarkime, kad tarp Z ir T yra sukurtas nuosavybės psichovektorius. Tam, pirmiausiai T turi pasirodyti ir būti pateiktas sąmonėje – tai vyksta per D sumavimo sistemą. Antras svarbus elementas yra pririšimas, kuris vyksta per kelias vietas, kurios sunkiai fiksuojasi, bet yra sujungtos su C žemėlapiu, arba jausmais/būsenomis; su B žemėlapiu, duodančiu supratimą, konstruojančiu gnostinius implantus G; taip pat svarbi ir A vieta žemėlapyje, kur yra asmens savybių ir bruožų struktūros, įeinančios į santykio formavimą su objektu. E dalis elementariausia, nes joje yra komandinė motorinė veiksmo sistema, kuri valdo sąryšį per tiesioginį kontaktą. Toks išdėstymas eilute – ne pats geriausias, geriau būtų naudoti erdvines struktūras, bet tekste tai neįmanoma.

Kitas pavyzdys, bus filosofinių teorijų glaustas aprašymas sątvarologine formule, imant kaip pavyzdžius Šliogerio ir Nietzschės sistemas. Šliogeris propaguoja nulinį subjektą, kurio tikslas užgesinti sątvaro vidinių dalių procesą, kuris trukdo pamatyti objektą ir sugrįžti prie pačių daiktų, naudojant bazinę sumavimo struktūrą, kurioje dalyvauja rodančioji substancija ir priekinė sąmonė. Įvedus į šią minimalistinę struktūrą filosofinį jausmą arba būseną, gaunamas Šliogerio minimalus filosofinis subjektas. Šliogeriui sąveika tarp subjektų labai svarbi, tačiau taip pat nemažai dėmesio skyrė gamtiniam objektui arba daiktui, kuris yra pirmiausiai į savo natūralią aplinką išsisknijęs „gyvūnas“. Gyvūną galima žymėti Tg, papildant konstrukta papildomais elementais: Tg (A, S, G, Z, K). Be žinomų elementų pridėtas Z, kuris yra gyvūninis sątvaras, kaip anapusinis objektas, valdantis charakteringą gyvūno elgesį, kuris pažįstamas. Patį bendrą šliogeriškos sąveikos multipleksą tekstiniame formate parašyti nepatogu, užteks išvardinti dėmenų reikšmes ir pateikti paaiškinimą. Tarkime kad Z yra Šliogeris ($Z \rightarrow \text{Šl}$), gauname D apibrėžtą kaip pirmapradi sumatą Tg, kuris yra daiktiškasis objektas. E yra komandinė struktūra, įeinanti į veikiamąją dalį, vykdanči objektnes ma-

nipuliacijas, kurios filosofo turi būti sulaikomos, nes šis atsisako nuo pragmatinio, kasdienio santykio su daiktais, jų nevartoja. A yra asmenybės kompleksas, galintis turėti šustrinę, jurinę ir erinę dalį, kuriomis konstruojasi komandinė šustrinė struktūra. Tam, kad pamatytų objektą kaip tikrą, dėl savęs ir sau esantį daiktą filosofas išsijungia savo ego sumatus ir atsisako pretenzingosios savo dalies, įsijungdamas į nulinę būseną. B dalis Šliogerio sątvare yra protas, įprastai vykdomantis antisumavimo veiksmą, po to surenkantis į gnostinį implantą antisumatų struktūras, sulipdomas su objekto kauzalinium kūnu, sukuriantis jo sumantą. Šliogerio filosofinėje būsenoje ši dalis turi būti pilnai užgesinta, kad netrukdytų užsiimti filosofine teorija. Paskutinė dalis C yra emocijos, būsenos, jausmai, kurie gali būti globaliniai arba lokaliniai, esantys galvos srityje. Taigi visi mažieji c sumatai užgesinami, išskyrus meilės būseną, kuri išryškinama ir per globalinę C sistemą projektuojama į objektą, atsisakant jį pažinti, ardyti, laužyti, priedurti, interpretuoti pagal savo Ego ir pan. Visi antisumavimo ir antisumatų projektavimo sumantai išjungiami ir pasirodo pats daiktas taip, kaip jį sukonstruoja priekinė sąmonė, kuri laikoma objektyviausia ir nesavanaudiškiausia dalimi.

Kitas filosofas yra Nietzsche, kūręs valios viešpatauti filosofinę sątvaro struktūrą, kuri buvo pagrįsta jėgos ir prievartos propagavimu, užmaskuotos gražiais poetinių iliuzijų blizgučiais. Į Nietzsches problematiką galima pasižiūrėti šiek tiek kitu kampu, nes norint suprasti jo santykio su objektu, įtraukiamu į sątvarą sumato pavidalu, principą reikia žinoti, kad jo imoralistinė etika nepripažįsta galiai jokių ribų ir apribojimų ir sąveikos formą konstruoja tik pagal galios logiką. Tai reiškia, kad į kiekvieną sumatą galia projektuoja galios bei vertės struktūrą ir savo sąveiką grindžia pagal tai, kokioje vietoje hierarchijoje yra objektas/subjektas. Jeigu galia ir vertė didelė, veiksmas sulaikomas, sumažinama šustrinė subjekto dalis, atsiranda paisymo ir atsižvelgimo psichovektorius. Jeigu gradacijoje galia/vertė maža, subjektas/objektas turi nulinę vertę

ir nusistatytų apribojimų veikimui jokių nelieka. Dėl šių priešasčių Nietzsches sątvarelogijoje yra sątvarų hierarchinis principas, todėl žiūrима iš kokios perspektyvos projektuojami vertinimai – iš galios ar begališkumo. Tokia struktūra ir filosofija problemiška todėl, kad ji galvoje nesubalansuota ir nepusiausvyra, nes turi riedančią psichovektoriaus konstrukciją. Kai nesubalansuotas vidus, nesubalansuotas išorinis veiksmas – sustiprintas vidinių ekselencijų ir šustrinių struktūrų įsikalbėjimu, savo Ego sureikšminimu, neigiamų sumavimo struktūrų neribojimu, konfliktinių ir karo polinkių sureikšminimu. Protas konstruoja galios ir hierarchijos pasaulius ir diegia kaip primityvius nulinės vertės gnostinius implantus, vertina ar turi reikalą su kylančią ar dekadentine gyvenimo linija, nusipluoština visas silpnas ir išglebusias būsenas, jausmus ir emocijas. Ego didelis, atitinkantis veiklos mastą, pasiramstęs savo išskirtinės auksinės vertės supratimu. Auksinė vertė priklauso nuo įgimtų auksinės formos bruožų, o jeigu tokių neturi – naudojama didingos misijos idėja (Hitleris).

Aprašius psichovektorių daugtūrius galima pereiti prie sąveikos griežtesnio apibrėžimo abiem atvejais. Aprašymo šablonas bus mano etikos teorija, kuri pagrįsta visakrypčio gėrio principu, priešpastatomu vienakrypčiam gėriui, sukuriančiam nuolydžio problemą. Visakrypčio gėrio pagrindas yra transcendentinis taškas, vaidinantis gėrio šaltinio vaidmenį sątvare, iš kurio gėris vienodai pasiskirsto visose sątvaro dalyse, ypač tarp galinės ir priekinės dalies, tarp subjekto ir objekto. Jeigu pripažįstama tokia bazinė etikos struktūra, objektas tampa lygiaverčiu subjektui, dėl ko pažeidžiamas galios hierarchinis principas. Priešingu atveju, kai kuriama verčių hierarchija, atsiranda riedanti struktūra, nelygybė, o ši į psichovektorių ir veiksmą įdeda didelį niekinimo procentą. Matome, kad Šliogerui, nureikšminusiam subjektą, į pirmą vietą iškeliamas gamtinis daiktiškumas, atstatomos jo teisės, atsisakoma naikinti, vartoti ir eksploatuoti. Šis psichovektorius, ateinantis iš „beveik“ nulinio subjekto sustiprinamas meilės jausmu, atei-

nančiu iš didžiosios filosofinės gaublės struktūros, emociją išimdamas iš mažosios, vertikalios karūninės dalies. Filosofinė karūna yra visa sątvaro bendroji gaublė. Nietzsche kuria konflikto, karo santykį, tarp subjekto ir objektų konstruoja hierarchijas, mato nevienodą verčių pasidalijimą, nepripažįsta lygybės esmėje ir egzistencijoje, išnaudoja, eksploatuoja, niekina, žemina, žudo ir rašo gražius savęs išsiauksinimo eilėraščius. Tokiam Nietzschei psichovektoriui sumatai beprasmiškai ir beverčiai, o jeigu santykiuje šios psichinės struktūros atsiranda, tai tik iš subjekto, o ne iš tikrovės pagrindo malonės. Filognozijoje laikomasi prielaidos, kad vertė yra objektyvi ir nenusavinama ir tai yra vienintelis etikos pagrindimo būdas – gerį paversti „substancija“ ir vienodai paskleisti sątvaro rodančiojoje ir rodomojoje struktūroje. Jeigu tai iliuzija, tai viena iš nedaugelio būtinųjų melo struktūrų.

Filosofijomis formuojant sątvaro principus, kuriama žmogaus samprata ir santvarka, kurių aukščiausias matmuo yra civilizacija. Civilizacijos gali būti minkštosios ir kietosios, pagal jau aprašytus pavyzdžius. Minkštoji civilizacija neturi priešų ir galvose turi laisvo režimo principą, linkusi į vidinį išglebimą ir sužlugimą. Kietoji civilizacija turi išorinius priešus, yra nuolatinėje karo padėtyje, turi kovoti dėl išlikimo. Ir paskutinis variantas yra užgroboji civilizacija, kuri naikinama, išnaudojama arba auginama. Atitinkamai reikalingos arba minkštosios arba kietosios sątvarologijos priemonės.

9. Utopinė vizija

A. Šliogerio „Būtyje ir pasaulyje“ pirmą kartą buvo aptarta gnostinio implanto koncepcija, kuri yra pagrindinė būties pažinimo forma, vadinama pseudotrancendentų projektavimu anapus sąmonės fenomenų. Grynas, neįformintas sątvaras yra „būtis“, o pseudotrancendentų visuma vadinama „pasauliu“.

Yra daug pažinimo būdų, daug matymo perspektyvų ir pseudotranscendentų rūšių, kuriais įvairiomis istorinėmis epochomis buvo kuriami pasaulėvaizdžiai. Turėjome mitologinius, religinius, maginius, filosofinius ir mokslinius pasaulėvaizdžius, kurie surenkami į sątvaro epochinius ir civilizacinius psichovektorius, nukreipiančius veiksmą tam tikra kryptimi. Pagrindinės jų yra dvi – į išorę ir į vidų, skirtos formuoti save arba tikrovę.

Filognozijoje pseudotranscendentas vadinamas gnostiniu implantu. Šis pavadinimas gali būti nesuprantamas, ypač nežinant ką reiškia graikiškas ir lotyniškas žodis. „Gnostinis“ reiškia „susijęs su pažinimu“, o „implantas“ nuo žodžio „sodinytis“, „įsodinimas“. Todėl lietuviškai ši hibridinė frazė būtų „pažinimo įsodinis“. Į ką ir kas sodinama pažinimo metu – akivaizdu. Sodinamas kognityvinis konstruktas į anapusinę realybę, kuri yra daikto gelmė, kurią siekiama pažinti, kurią siekiama iškelti į paviršių. Todėl pseudotranscendentas yra kažkas panašaus į sodinuką, kurį protas sodina į daikto gelmę tam, kad atskleistų jo formą, sukurtų sąlygas ja manipuliuoti. Gnostinis implantas, jeigu jis teisingas, yra technologijos pagrindas.

Tačiau kyla klausimas kodėl „pseudo-„? Pseudo yra todėl, kad implanto struktūra pačioje pradžioje būna tiek toli nutolusi nuo tikros gelmės formos, kad ji rodo netikrą, neteisingą struktūrą, kuri sudaro pagrindą tik imitacinei manipuliacijai, kuri yra ne tiek objektyvi technologija, kiek subjektyvus psycopas, kuris veikia psichiką per tikėjimą ir psichines projekcijas, bet nevaldo tikrovės tikru valdymu. Todėl pasaulis, suformuotas iš pseudotranscendentų, yra tik pseudopasaulis, kurį turi visos mitologijos, religijos, magijos ir pan. Šiuo pasauliu tikima, fanatiškai propaguojama tikėjimo technologijos galia. Tikrovės tikroviškumas kuriamas per tikėjimo psichovektorių, kuris susikuria projekcijas, tulpas, servitorius ir kitus psichologinius pagalbininkus.

Pavyzdžiui, imkime „Naująjį testamentą“ su jo pasaulio vaizdu ir istorijos logika. Šiame kūrinyje pasaulis dalinamas į tris dalis, kurių centrinė yra mūsų žemė, mano vadinama midgardu, skolinantis pavadinimą iš skandinavų mitologijos. Viršutinė yra rojus, dangaus karalystė, dievo karalystė, į kurią keliauja gerieji krikščionys, pragyvenę teisingą gyvenimą ir nusipelnę amžinos rojaus palaimos. Apatinė dalis yra pragaras, į kurią keliauja visi nusidėjėliai, nesilaikę Dievo ir Kristaus įsakymų. Šie trys pasauliai turi egzistuoti vienu metu, čia ir dabar, tačiau midgardo gyventojui pasiekiami tik po mirties. Gyvenime kontaktas įmanomas, pasak bažnytinės tradicijos, tik išrinktiesiems, per „magijos“ priemones. Toks yra tikinčiojo statiškas pasaulio vaizdas, kuris švietimu ir auklėjimu įdedamas į grynąją sątvaro „būtį“.

Tačiau tuo krikščionybė neužsibaigia, nes, pasak „Naujojo testamento“ pranašo, midgardas turi istorijos logiką, kuri prasižada dievo apreiškimu Biblijoje ir Apokaliptine pasaulio pabaiga, kurioje midgardo istorija bus užbaigta ir visi persikels iš „ašarų pakalnės“ į pragarą arba rojų visiems laikams pagal savo nuopelnus. Tai reiškia, kad pagal krikščionių eschatologiją midgardas turi būti sunaikintas per Paskutinįjį teismą. Kol tai neįvyko, sekdami „gerąją naujieną“, turime gelbėti savo sielas nuo amžinų pragaro kančių. Tikintieji pagal tokį scenarijų laimi, netikintieji pralaimi, žinantieji ramiai stebi žaidimą. Evangelijose pasakyta, kad kol tai įvyks nepraeis nė viena karta, tačiau praėjo jau du tūkstantčiai metų ir nė viena iš religinių organizacijų nesiryžo realiu sužaidimu sužaišti tokio žaidimo.

Turime ir trečiąjį krikščioniškos doktrinos aspektą, kuris yra etikos sistema, nagrinėtina kartu su pasaulėvaizdžiu arba atskirai nuo jo. Pagrindinis principas sutrauktas į glaustą formulę, sudarytą iš dviejų punktų a) tikėti dievu, ir b) mylėti savo artimą kaip save patį. Tai pati esmė, o visa kita tik šio principo apraiškos. Šis principas naudojamas ir Filognozijoje, tik sufor-

muluotas kitais terminais: dievas yra gyvybinio proceso kuriantysis pradai, kuris paskleidžia gyvybiniame procese visakryptį gėrį; mylėti savo artimą kaip save patį reiškia, priekinėje sątvare dalyje, matyti tiek pat gėrio ir vertės kiek ir galinėje, nes gyvybiniame procese gėris vienodai pasiskirsto tiek subjekte, tiek objekte. Jeigu šio principo psichinė struktūra nepaiso, tai tik todėl, kad netinkamai suformuotas psichovektoriaus daigtūris, atsiranda subjekto išsiauštėjimas, formuojama įžambinė, perspektyva „iš viršaus į apačią“. Pusiausviras sątvaras sukuria pusiausvirą psichovektorių, kuris meilę sau ir meilę kitam paskirsto vienodomis dalimis.

Todėl, remiantis paaikškinta situacija, pseudotranscendentų aspektu krikščionybė Filognozijos nepriimama, nes yra reikalavimas kurti tikrą pažinimą, atsisakant, pagal dekalogo reikalavimus, meluoti, kad turimas tikras pasaulio vaizdas, kai iš tikro jo neturime. O trečias kriterijus, kuris reikalauja tiesą ir veiklos mastą riboti, kad būtų išsaugotas pusiausvyros principas yra privalomas. Pseudotranscendentas turi būti paverstas tikru transcendentu, kuriame sumuojama 100 proc. informacijos sątvare kognityvinėmis priemonėmis. 100 proc. filognozijoje daliname į 1000 dalių ir joje pateikiame 1 dalį. Kitur turi tik 0 dalių, nes kalba visiškais klaidėmis kaip magijoje, 2 dalis filosofijoje, kai kuriose religinėse doktrinose, dešimtis dalių mokslinėse teorijose. Civilizacijos istorija šia prasme prasideda nuo 0 dalių pasaulėvaizdžio ir turi užsibaigti 1000 dalių pasaulėvaizdžiu. Kadangi transcendencija įvaizdinama drakono simboliu, pradinės epochos vadinamos juodojo drakono epochomis, kurios yra tokios dėl žemo pažinimo lygio ir gyvenimo iliuzijų bei civilizacinių kūrybų pasaulyje; o galutinės – baltojo drakono epochomis, kuriose pažinimas ir tikrovės paslapčių supratimas pasiekęs maksimumą.

Kuo šios dvi stadijos skiriasi – kol kas sunku pasakyti, bet norėtu, kad pradžia ir pabaiga būtų įforminta trajektorija, kuria judama nuo blogio civilizacijos prie gėrio. Taip yra todėl, kad

tikimasi, jog žinojimas atneša ne blogį, bet gėrį. Tai įmanoma tik vienu atveju, jeigu bus įmanoma į sątvarus įdiegti pusiausvirą psichovektorių ir pašalinti visas nepusiausviras šustrines dalis, kylančias iš prasmirdusio Ego. Jeigu ši galimybė kiltų iš filognozijos, reikės dabartiniame etape išstumti visus kitus 0-15 dalių pasaulėvaizdžius ir didinti filognoziją suprantančių skaičių iki maksimumo planetoje. Pasiekus šį tikslą beliks judėti vertikaliai per gnostinius implantus nuo 0 iki 1000, praeinant visas pažinimo epochas.

Tarkime, kad toks judėjimas jau yra sukurtas, o tai, kas čia pateikiama, yra tik žinia tiems, kurie neturi priėjimo prie informacijos. Prisidėti prie šio judėjimo galima platinant Filognozijos principus ir permąstant savo klaidingus pasaulėvaizdžius pagal teisingas vertinimo formules, kad būtų aišku, kokio lygio „tiesa“ gyvenime vadovaujamasi. O tie, kas sugeba, gali prisidėti su savo gnostinių implantų į transcendenciją kūrimu arba sątvarologijos principų analize, kuri reikalinga savęs ir kito supratimui ir teisingų psichovektorių užsiauginimui. Ir jeigu domina koks projektuojamas galutinis santvarkos modelis, tam yra du prancūziški ir lotyniški žodžiai – *commune*, *egalite*. Kodėl šios sąvokos tokios svarbios – paaiškinta: pusiausviras sątvaras apibūdinamas lygybės tarp priekinės ir galinės dalies principu; bendrumas, bendruomeniškumas neišvengiamas išvysčius sąmonių sujungimo technologijas, po ko kiekvienas žmogus bus matomas ne tik kaip fasadas, bet ir kaip visas giluminis kognityvinis spektras. Jeigu formuosis *commune* be *egalite*, turėsime vergovinę santvarką, kuri baltojo drakono epochai netinkama, nes neatitinka gerovės ir kokybės standartų.

10. Ego modelis

Žmogaus psichikos teisingam supratimui ir formavimui, reikia pagilinti sątvarologijos modelį iki psichologinio modelio lygio. Tai reikalinga ir savianalizei, ir psichožvalgybai, be kurių neįmanoma sėkmingai veikti gyvenime, priešinant psichologinėms operacijoms ir invazijoms. Filognozijoje sątvarologinis žmogaus modelis skirtas padėti žmogui ir ugdyti savo asmenybę, panašiai kaip formuojamas fizinis kūnas treniruotėmis. Norint sukurti atletišką kūną, reikia gerai išmanyti jo raumenų sandarą ir tinkamai parinkti treniruotes. Tas pats pasakytina ir apie žmogaus matančiąją, psichologinę sielą – ji analizuojama, treniruojama, formuojama ir stiprinama.

Pradėsiu nuo pamatinės sandaros, po to pateiksiu išplėsto modelio santrauką ir galiausiai palyginsiu su Froido psichikos šablonu. Žmogaus sątvaro, arba matančiosios sielos, pagrindas yra rodančioji ir rodomoji substancija. Rodančioji yra rodantis ekranas, ta būties plėvelė, kuri yra vaizdo suvokimo pagrindas; rodomoji yra vaizdas, kuris gaunamas sumuojant iš išorės arba organų gautą informaciją. Šis ekranas turi dvi pagrindines dalis, vadinamas subjektine ir objektine, kurios sudurtos viena su kita priešpriešiniu sudūrimu. Kadangi ši struktūra yra tam tikra erdvė, kurioje yra ne vien priešpriešinis išdėliojimas, bet ir daug sudėtingesnis, ji skirstoma į penkias toponimines sritis, išdėstytas burės forma, kuri parodyta ankstesniuose skyreliuose. Šių sričių elementai skirstomi į sumatus – pasaulis, kūnas, ir sumantus – protas, emocijos, asmenybė. Šioje vietoje formuojami kompleksiniai junginiai, vadinami daugtūriais arba psichovektoriais, kurie jungia sumatus ir sumantus į sudėtingus kompleksus. Kiekviena sritis labai sudėtinga ir dėliotina į katalogus bei lenteles, kurių pagrindu aiškinamas sumavimo elementų jungimas.

Pateiksiu kelis analitinius pavyzdžius, kurie dėl įdomumo bus sujungti su Froido modeliu. Centrinė burės dalis vadinama Aš,

Ego, kuris turi tokia struktūrą: tapatybės, vaidmenys, savybės, ydos, dorybės, savivertė. Tapatybės yra žmogaus pastovios savęs identifikavimo priemonės, kurios atsako į klausimą „kas aš esu?“. Tai gali būti asmeninė tapatybė, kuri žymima vardu, asmenine biografija; giminės tapatybė, žymima pavarde, apdovanota statusu, turtu, reputacija; biologinė tapatybė – vyras, moteris, vaikas; seksualinė tapatybė, į kurios formas įeina lytinė orientacija ir pan; socialinė tapatybė; ekonominė tapatybė; politinė tapatybė; profesinė tapatybė ir t.t. Su tapatybės sąvoka glaudžiai susijusi vaidmenų sistema, kuri formuoja tapatybę pagal tai, kokiose gyvenimo situacijose asmuo užauginamas. Vaidmenys – tai realus gyvenimas, socialinės trajektorijos, veiklos, darbai, o tapatybė yra įspaudas, kurį šie darbai padaro žmogui.

Savybės atsako į klausimą „koks aš esu?“. Koks aš esu yra charakteris, kuris atsiranda tapatybėse ir vaidmenyse sąveikaujant su savimi ir aplinka. Kiekvienoje tapatybės kategorijoje yra individualūs bruožai, būdingi kiekvienam žmogui, kurie charakterizuoja jo elgesį. Pavyzdžiui, socialinėje tapatybėje ir vaidmenyse – draugiškas, nedraugiškas, atviras, uždaras, bendraujantis, nebendraujantis, patikimas, nepatikimas, pagarbus, nepagarbus ir pan. Kai kurios šios charakteristikos būna tokios stiprios ir ryškios, kad jos į žmogaus psichiką įeina kaip dorybės arba ydos, dėl kurių jis vertinamas arba menkinamas. Dorybės yra drąsa, sąžiningumas, darbštumas, išsilavinimas, kultūra, mandagumas; ydos yra bailumas, melavimas, nesusivaldymas, grubumas, tingumas, kvailumas. Visas šis kontekstas sukuria žmogaus vertės klausimą, kuris sprendžiamas iš dviejų perspektyvų, savivertės ir aplinkos vertinimų. Tai susijusios perspektyvos, nes kuo labiau žmogų vertina kiti, tuo jis pats save labiau vertina ir atvirkščiai. Tačiau tai priklauso nuo aplinkos vertės – jeigu ji menkavertė, savivertė formuojasi nepriklausomai nuo jos.

Ši Ego sistema Filognozijoje suvokiama ne tik kaip apibūdinančių terminų rinkinys, bet ir kaip sumatai, kurie sudaryti iš vidinių sumavimo elementų, kuriuos kol kas pavadinsiu „šlėkais“. Draugiškumas – ne vien žodis, bet ir tam tikras jausmas, būseną ar nusiteikimas, kuris suvokiamas sumatoriuje ir įeina į psichovektoriaus struktūrą. Kiekvienas draugiškumas, turi tam tikras charakteringas savybes, kurios sujungia didelį kiekį sumatų ir sumantų iš visų burės vietų, ir sukuria projekcijos į išorę psichologinį pagrindą. Pavyzdžiui, į draugiškumą įeina protas, žinios, emocionalumas, būsenos, kūno pojūčiai, aplinkos ir situacijos suvokimas ir t.t. Tai yra burėje matomas daugtūris, kuris sąveikoje su aplinka pavirsta į psichovektorių – psichologinę projekciją į kito žmogaus priekinę sąmonę, kur viskas suvokiama kaip fasadinis sumatas, turintis tam tikras charakteristikas.

Su Ego ir charakteriu tiesiogiai susijusi viršutinė, karūninė dalis, turintis tris struktūrinius padalinimus ir atitinkamai – trijų rūšių sumatų katalogus. Tai yra emocijos, jausmai ir būsenos, pagal visiems gerai psichologijoje žinomą skirstymą. Emocijos dažniausiai išorinės ir ekspresinės, turinčios personalinį charakterį ir nukreiptos į objektą – daiktą, žmogų, temą, idėją. Jas galima skirstyti į grėsmės, spąstų, ribos, pergalės, pralaimėjimo, valdžios ir t.t. Jausmai yra vidiniai, objektiniai ir personaliniai, pavyzdžiui, meilė, džiaugsmas, pagarba, panieka. Jie trunka ilgiau, nėra ekspresiniai, bet gali būti lydimi emocijų. Būsenos paprastai yra vidinės, ilgalaikės, depersonalizuotos (nors yra išimčių), bet gali būti objektinės ir neobjektinės. Teigiamos būsenos būna tokios: laimė, ramybė, savitvarda, kantrybė, linksnumas, protas; neigiamos būsenos: kančia, neramumas, nesusitvardymas, nekantrumas, liūdesys, kvailumas, panieka, bailumas. Karūninė dalis su ego susijusi panašiai kaip ir charakteris – ji apibūdina žmogaus sąveiką su aplinka, nusiteikimą jos atžvilgiu, formuoja santykius, saisto arba atstumia, sudaro socialinės dinamikos pagrindą. Ši toponiminė dalis turi gerai išvystytą šlėkų sistemą, kurie visi su-

renkami galvos srityje, ant veido kaukės ir vidinėje ertmėje, labai netoli minčių ir mąstymo. Galvos sritis svarbi tuo, kad joje yra net trys toponiminės burės dalys, išskyrus kūno ir pasaulio sumatus.

Belieka glaustai aprašyti proto sistemą, kuri yra galinė burės dalis, vadinama kognityviumu. Protas sudaro sumantų sistemą, kurio pagrindinė forma yra atsiminimas, mintis ir vaizdinys. Protą skirstau į tris dalis žinių, analizės ir teorinį. Bendroji struktūra tokia: yra protas, mąstymas ir mintis, kurie kuria informacinį arba žinių manipuliacinį procesą, bei vykdo galutinę susietos informacijos sintezę, arba sumavimą. Taip pat yra atvirkštinis procesas, vadinamas analitiniu, kuris yra objektų arba sumatų antisumavimu. Analitinis procesas vydo skaidymą, lyginimą, išrinkimą, dėliojimą, kaupimą, vadinimą, vertinimą ir pan. Jo elementai yra antisumatai arba sąvokos, kategorijos, dėmenys ir t.t. Sujungus šiuos du sugebėjimus į visumą ir įvedus stebėjimo tašką, atsiranda teorijos vieta, kuri sukuria paaiškinimą, modelį, parodo supratimą. Tai vieta, kurioje vyksta informacijos apibendrinimas, sumavimas, atsiranda visumos jausmas, susiformuoja bendrasis protinio orientavimosi aplinkoje psichovektorius. Tačiau praktikoje svarbiausias yra žinojimu, žiniomis pagrįstas protas, kuris įeina į mąstymo procesą ir mintis, formuodamas sumantų, sujungtų su sumatais psichovektorius ir daugtūrius. Sumantas, kuris sukuriamas vykdant metodišką tikrovės pažinimą, vadinamas gnostiniu implantu. Jis įdiegiamas į sumato gelmę ir yra jį aiškinantis, suprantantis apvalkalas.

Paaiškinę tris svarbiausias žmogaus daugtūrio ir psichovektoriaus dalis, sugrįžkime prie Froido sistemos. Jis žmogaus psichinę struktūrą skirstė į Super-Ego, Ego ir Id. Toks skirstymas atrodytų ganėtinai skurdus ir neatitinka mano burinės sątvaro struktūros. Taip pat jis statiškas ir kategorizuojantis, tuo tarpu kai psichinė struktūra yra dinaminė ir surenkama situaciškai. Todėl jo modelis ištaisomas tik sukuriant kiekvienos

kategorijos psichovektorių ir daugtūrių lenteles bei katalogus, kurie turi konkrečią formą psichinėse struktūrose. Tai reiškia, kad šios trys kategorijos ištirpsta tūkstančiuose sumavimo elementų ir toks šablonizavimas gerokai suprimityvina vidinį žmogaus pasaulį. Tačiau akivaizdu ir tai, kad įmanoma transformacija ir projekcija iš vienos sistemos į kitą, bandant rasti skiriančias ribas ir grupuoti elementus į didesnius tipiškus junginius.

Pavyzdžiui, Froido sistemoje Super-Ego yra moralės ir normų sistema, kuri reguliuoja žmogaus socialinę elgesį ir kaip daugtūris turi elementų, įeinančių į protinę, žinių sistemą, karūninę emocinę-jausminę dalį ir socialinės tapatybės struktūrą. Tai reiškia, kad norint suformuoti Super-Ego konstrukto daugtūrį, reikia sujungti visus šiuos sumatus ir sumantus, neužmirštant ir objektinės dalies, kurios atžvilgiu taikomas Super-Ego reguliavimas. O šis objektas taip pat visas yra apvilktas kognityvinių žinojimų rūbais, kurie sąveikauja su Super-Ego daugtūriu sveriant sąveikas ir santykius. Nefroidinėje sistemoje moralė suvokiama šiek tiek kitaip, naudojant pusiausvyros principą, kurioje vienodai paskirstomi svoriai tarp priekinės ir galinės psichovektoriaus dalies, suteikiant abiem vienodą gėrio kiekį, taip sumažinant dėl skirtumo atsirandantį psichologinį grobuonišką instinktą. Tai reiškia, kad Filognozijoje Super-Ego konstruktas nenaudojamas, jį pakeičiant psichovektoriaus psichologinio balansavimo metodu, vietoje reikalavimo laikytis protinių taisyklių ir normų.

11. Viršavimo ir bendravimo klausimas

Pirmojo „Filognozijos pradmenų“ tomo moralės koncepcijoje išskiria kas-centrinę ir kuo-centrinę perspektyvas, kuriuose renkamasi ar subjektai atskirtini neperžengiamomis ribomis ir jeigu peržengiama – koks pagrindimas bei kokie apribojimai.

Kas-centras yra vardininkinis sumatas, atskleidžiantis objektą, suteikiantis jam vardą arba pavadinimą, jį įsubjektinantis; kuo-centras yra įnagininkinis sumatas, kuris įdarbina objektą, paverčia jį įrankiu arba instrumentu, arba priemone pasiekti tikslui. Subjektinis susisaistymas reikalauja laikytis *commune* ir *egalite* principų, laikant subjektus lygiaverčiais savo vardine, egzistencine dalimi, stengiantis neįgauti kitokių sąveikos formų, atitinkančių kitus linksnius. Įnagininkinis susisaistymas įvirstina vieną subjektą, sąveiką padarydamas nelygiaverte, nes viena pusė yra pagrindinė bei dominuojanti, o kita nusmukdyta, apatinė. Be šių svarbių perspektyvų dar galima išskirti įtikslinimą, prijungimą, įvietinimą ir t.t., tačiau moralės klausime „kas“ ir „kuo“, svarbiausios žiūros formos.

Šį principą sątvartologijoje įdiegiame per koordinačių sistemos taškus, kurie rikiuojami vienoje eilutėje, joje atskiriant kas-centrines ir kuo-centrines dalis. Struktūra tokia: affectus ([kas]ego; [kuo]protas, emocijos, kūno veiksmas; [kas]aš-sumatas, [kas]tai-sumatas). Pagal šią schemą išskiriamas Šliogeriškas „komunikavimas“ pagal *commune* principą ir viršavimas pagal Nietzsches valdančiosios valios viršenybės afektą. Šios dvi perspektyvos yra skiriamasis taškas, atskiriantis moralinę ir imoralinę perspektyvą, nes viršavimas yra ribos akivaizdus peržengimas, pažeidžiant subjekto suverenumo reikalavimą, paverčiant jį priemone savo tikslams. Tai laikoma nemoralium, išskyrus tuos atvejus, kai viršavimas yra protinis, teisingai dalinamasi nauda, naudojantis laikomasi pagarbos reikalavimų. Todėl galima išskirti kraštutinius ir vidurio atvejus. Kraštutinis kas-centrizmas, kai atsisakoma naudotis, peržengi ribą, siekiama absoliutaus moralumo, su kuriuo neįmanoma išgyventi; kraštutinis kuo-centrizmas, kai įnagis paverčiamas tuščia vieta, nuliniu subjektu, visišku vergu; ir kompromisinis variantas, kai kuo-centrizmas protinis, gerbiantis laisvą valią ir žmogaus teises, nepaverčiantis vergu, už pasinaudojimą sumokantis teisingą kompensaciją. Šis variantas

yra šiuolaikinės vakarų civilizacijos pagrindinis principas, privalomas ekonominėje veikloje.

Filognozijoje be kuo-centrizmo apsieiti neįmanoma, nes ji yra viršavimas visų sumatų atžvilgiu, peržengiant juos prote pažinimo tikslu. Vien kas-centrinės dalys pažinimo afekto struktūroje neduoda jokio žinojimo. Tačiau filognozijos kuo-centrizmas šiuolaikinis, skirtas ne pavergti, bet atskleisti visą sumato esmę. Maža to, šis kuo-centrizmas yra perspektyvinis, pradinėje stadijoje naudojantis nedidelį informacinio ploto procentą, todėl žengiant žengiama iš mažesnio procentų kiekio į didesnį. Pažiūrėjus iš baltojo drakono sątvarologijos perspektyvos, toks filognozijos kuo-centrizmas iš tikro yra kas-centrizmas tik pradiniam variante. Galutinėje formoje žmogus bus suvokiamas kaip holoplastinis kas-centras, sujungiant visas jo nematomas, paslėptas dalis į vieną visumą, kurias visumoje peržengti draudžiama, o viršavimas leidžiamas tik moralinis, sąžiningai mainantis ir dalinantis. Vergovinio kuo-centrinio viršavimo legalizavimas rodo civilizacijos kokybės smukimą, todėl filognozijoje privalomuoju būdu atmetamas, įrodant kokios tokios sistemos problemos sątvarologijos formulių metodais.

Neturint pilno žmogaus vaizdo, kas-centras yra plokštaininis sumatas, kurį galima peržengti su intervencija į nematomą substratą ir užgrobti nepaliekant įrodymų paviršiuje. Jeigu toks principas legalus, tai rodo, kad subjekto teisės ginamos tik apsimestiniu gynimu, nes žmogus turi būti saugomas tiek paviršinėje, tiek giluminėje dalyje. Deja, šiuo metu ginamos tik plokštainio teisės, ir jeigu organizacijos sugeba savo intervenciją įvykdyti anapus plokštainio, tai laikoma neįrodomu ir nebaustinu nusikaltimu. Kaip tik todėl psichotronika šiuo metu kelia tiek daug problemų, nes žmogus neturi priemonių apginti savo slaptų, hipostratinių dalių. Viršavimas tokiu principu ypač žiaurus, nes pagrįstas veidmainiavimu ir apsimestinėjimu, kad gerbiamos žmogaus teisės, kai tiesa yra atvirkš-

tinė. Norint šioje vietoje suprasti tikrą vaizdą, reikia žinoti kiek žmonių žino psichotronikos paslaptį ir kodėl vaidinamas spektaklis vietoj to, kad būtų įvesta atvira vergovė. Taip gali būti dėl to, kad scenarijai su nežinančiais žmonėmis įdomesni, galima vykdyti pseudolaisvos valios tyrimus.

Žmogaus pasaulyje viršavimo afektas – neišvengiamas pačiame fundamente, nes gyvybė turi turėti pagrindą, kuriuo naudojasi kaip įrankiu tokiu, kaip kosminėje erdvėje skriejanti planeta, planetos resursai. Po to, protingai gyvybei privalomas pažinimo afektas, kuris leidžia ištirti aplinką ir efektyviai ją naudoti savo veiklos mastų išplėtimui. Tam, kad viso to būtų galima išvengti, gyvybė turėtų būti pati sau pagrindas, kas tikrovėje neįmanoma, todėl viršavimas neišvengiamas. Tačiau net jeigu ir sutikome, kad toks principas imoralus, čia turime reikalą su natūralia tvarka, kuri privaloma ir būtina pagal pradinį kūrimo planą. Kita vertus, žmonių viršavimas vienas kito atžvilgiu nėra būtinoji tvarka, ir jis ateina iš įpročio naudojantis materialia gyvybine aplinka. Žmogus neatskiriamas nuo aplinkos, neišskiriamas, nepriilyginamas sau, nepakeliamas iki subjekto statuso. Viršavimo beprotinė isterija rodo žemą sątvaro išsivystymą, nesupratimą kodėl šalia *commune* privalomas *egalite* principas, kodėl iš sątvaro struktūros turi būti išimamos kuo-centrinės dalys, tarnaujancios valios primetimo afektui. Toks atsisėdimas ant sprando Nietzsches filosofijoje kildinamas iš natūralaus pranašumo, kurio pagrindu pervažiuojama per galvas. Tačiau jeigu tas pranašumas ne protinis, bet jėgos – turime žemo išsivystymo ir žemos kokybės civilizaciją, kurioje žmogaus samprata nepakyla virš žmogaus kaip išnaudojamo resurso supratimo.

Tol, kol gyvensime juodojo drakono epochoje, kurioje turimas nenušvitęs sątvaras, viršavimas prievartinėmis priemonėmis – neišvengiama problema, kurią išspręsti įmanoma tik šviesinant sąmonę, į šviesos arką įvedant žinojimą. Tam, kad būtų išvengta pusiausvyros pažeidimų, kaip buvo aprašyta kalbant

apie psichotroniką – privaloma paskleisti žinojimą vienodai visomis kryptimis, kad neatsirastų pagrindas neteisingam viršininkų luomo suformavimui bendruomenėje, kurių intervencija pažeidžia pagrindinius santvarkos principus, tarp kurių svarbiausias yra laisvos valios principas. Baltasis drakonas savo galutiniame variante, kuriame atskleista holoplastinė tiesa ir žinomas holoplastinis žmogus, vadovaujasi absoliutaus kas-centrizmo principu, kuris yra baltojo drakono moralės esmė – visomis kryptimis paskleistas žinojimas turi užkirsti kelią subjektų įviršinimui vienas kito atžvilgiu, vien todėl, kad jokiomis priemonėmis bus neįmanoma pagrįsti pranašumo ir nebus įmanomos jokios vienkrypčio gėrio logikos. Viršavimas turės būti pakeistas lygiaverčiu bendravimu, kuriant bendruomenėje pusiausviro, neiškreivinto psichovektoriaus psichinę struktūrą. Tokioje civilizacijoje neišvengiamas pilnas psichologinės isterijos išnykimas, būdingas nepusiausviram psichovektoriui.

Sujungę šią teoriją su zonų ant planetos paviršiaus sistema, kur yra zonos nuo A iki J, gauname pilną šiuo metu naudojamą viršavimo struktūrą valstybėje. Aukščiausia viršavimo vieta yra zona A, kuri yra prezidentas su savo santvarkos priežiūros bei kontrolės sistema, užsiimančia teisėsauga. Kol santvarka bendruomenėse yra pagrįsta kas-centriniais principais, tol toks viršavimas nekelia problemų, nes gina žmogų nuo mafijinės savivalės, įtvirtina aukštos kokybės vakarų civilizaciją, pagrįstą žmogaus teisėmis. Tačiau jeigu įstatymais pradedama grįsti neteisinga kuo-centrinė sistema, civilizacija degraduoja ir smunka, įvedama destrukcija į gyvybinį procesą sukuriamas kančių ir vargo pasaulis, kuris neatitinka filognozijos reikalavimų ir filognozai privalo visomis priemonėmis kovoti prieš tokį nepalankų gyvybei scenarijų planetoje. Holoplastinės tiesos didinimas tiek sątvartologijoje, tiek sub-stratologijoje bus panaudojamas žmogaus išlaisvinimui, neleidžiant susikurti svertų netinkamos kokybės sąmonėje, rei-

kalingų pranašumo įtvirtinimui, su kuriuo realybė ne kuriama, bet naikinama.

Dėl šios priežasties privaloma įvesti kas-centrinę sątvarologiją ir nuosaikią kuo-centrinę pažinimo struktūrą, kad substratologija nevirstų viršavimo, naikinant ir išnaudojant, isterija. Viršavimas mūsų sątvarologijoje pakeičiamas bendravimu. Tai bandė padaryti Šliogeris, tačiau tik paviršininkų metodais, o mes esame gelmininkai, siekiantys baltojo drakono nušvitemo.

12. Įvadas į ologologiją

Į sątvarologijos sistemą įeina daug įvairių sričių, kurios yra sątvarologijos sudėtinė dalis ir žinotinos visiems filognozijos studijuotojams. Kelios iš jų yra korporologija, oneirologija, psichologija, telepatologija (mintirega) ir pan. Tačiau šiame skyrelyje noriu pradėti naują skirsnį filognozijoje, kuris kyla iš mano 2017 metų lapkričio mėnesio tyrinėjimų, padėjusių pamatą ologologijai. Tai naujadaras neįtrauktas į žodyną ir galintis atrodyti nelegaliu, tačiau kitaip naujos krypties pagrįsti neįmanoma. Mokslo bendruomenėje įprasta terminų sudarymui naudoti lotyniškus arba graikiškus žodžius, tačiau aš tinkamo žodžio neradau ir nusprendžiau sukurti savo, kaip kitais keliais atvejais. Taip atsirado ologologijos užuomazga, kurią nusprendžiau po trijų metų padaryti sudėtine sątvarologijos dalimi.

Pradinė idėja buvo gana paprasta, susijusi su žodžio ir pasaulio sąryšiu sąmonėje. Pasaulis turi bendrąją mikro-makro kūginę sandarą, nuo mažiausio elemento iki didžiausio tikrovės mastelio. Žodynas išsidėlioja šiame kūgyje nuo apačios iki viršaus ir surištas su pasauliais, kurie yra mikro arba makro dalyje. Pavyzdžiui, žodis „atomas“ yra kvantinio pasaulio ly-

gio, o žodis „galaktika“ – kosminio. Žodžius sujungus į junginius situacija ta pati, nes visi teksto fragmentai yra įkomponuoti į kurią nors konkrečią vietą šioje sistemoje. Tačiau toks principas yra statiškas vaizdas, kurį reikia sujungti su „žvilgsnio“ veiksmu, fiksuojančiu konkrečią perspektyvą ir surinkinėjančiu dvitūrių, tritūrių ir daugtūrių kompleksą kalboje.

Šioje vietoje turime standartinį dvitūrį vaizdas-ženklas, susiejantį standartinę daiktoformą su ligvoforma. Dvitūris vadinamas daiktoformos ir ligvoformos slaja. Žvilgsnyje yra universalizatinis ir individualizatinis atsišakojimas, kuriuose matome įrankinę ir praktinę pusę. Universalizatinis „smaigstinių“ rinkinys yra įrankių arsenalas, o individualizatinis yra įrankio konkretūs pritaikymai kuriant rašytinius arba sakytinius tekstus. Olotologija susijusi daugiau su individualizatine dalimi, nes ji yra siejama su individualaus žmogaus individualiais pasauliais, kurie slajoje įsiterpia trečiuoju elementu kaip tikras individualus olotas, kuris kitais žodžiais yra asmeninis pasaulis, pripildomas prie standartinių ženklų.

Imkime tokį atvejį kaip „10 metų karas“, kuris yra tikras istorinis įvykis. Turime universalizatinę perspektyvą istorijoje, kuri yra mokslinis įvykio šablonas iš tariamai objektyvios perspektyvos. Žinoma, tokių realybėje nėra, nes visi atskaitos taškai irgi yra olotai, bet pakelti į centro statusą. Tekste parašius sakinį „10 metų karas prasidėjo 1568 metais.“ Sukuriamas pasaulis, kuris turi tam tikrą vietą kūgyje makro-mikro, įsikomponuoja į planetos erdvinę-laikinę struktūrą. Tačiau konkretus dalyvis šį sakinį mąsto individualiai, iš savo istorijos ir trajektorijų kare perspektyvos. Kiekvienas momentas yra individualus, nes žmogus turi konkrečią psichologinę padėtį įvykių visumoje ir iš savo atminties prie standartinio aprašymo lipdo savo patirtį. Taip atsiranda paprastieji olotiniai junginiai vadinami tritūriais, sudaryti iš nesudėtingų lingvoforminių frazių. Jeigu tritūris atsiranda skaitant knygą, tai prie-

kinėje sąmonėje yra standartinis tekstas, žodžiai, frazės, už teksto yra vaizdas, įvykių ekrane rodomas filmas ir žmogaus asmeninis olotas, kuris prie objekto prijungia savo pasaulį iš atminties. Šis pasaulis ir yra olotas.

Olotologija yra gana sudėtinga, nes jos analizei reikia pilnos psichovektorių analizės, tačiau kadangi čia yra pirmas tekstas, tokios analizės nedarau, tik pateikiu bendrą konstrukta. Olotai yra pasauliai, išdėlioti įvairiose toponiminėse sątvaro koordinacinių sistemos dalyse, kurie susiję su ligvoformine projekcija ir yra ištraukiami teksto analizėje. Kiekvienas tekstas turi tokį sątvaro viduje esantį kontekstą ir žodžiai yra individualūs kiekvienam žmogui, neatitinkantys universalizacinio standarto, esančio žodynuose. Šį individualumą suprasti iš standartinio ženklų rinkinio gana sunku ir reikia daug papildomos informacijos, norint žinoti tikrą pilną vaizdą. Tačiau olotologija nesiekia 100 proc. išaiškinimo, bet siekia sukurti kiekvienam teksto elementui individualizuotą struktūrą, iš sątvarologinio standartinio karkaso perspektyvos. Kiekviena mintis, kiekvienas jausmas, kiekvienas pojūtis, kiekvienas atsiminimas yra individualūs, tačiau ką tas individualumas iš tikro reiškia pilnai suvokia tik pats žmogus, o iš išorinės perspektyvos tik žinoma, kad tarp sątvaro ir sątvaro lygybės ženklą dėti neįmanoma ir visi žmonės yra skirtingi. Sulyginami standartizacija, šablonizacija ir universalizacija, kuri naudinga, tačiau sukuria neteisingą tikrovės vaizdą, užgožia realybę. Olotologija gali padėti šiek tiek šį klausimą ištaisyti, tačiau pilnai problema neišsprendžiama, nes visi esame uždaryti savo sąmonės kalėjime ir nėra jokios viršsąmonės, kuri galėtų aprėpti viską idealiu aprėpimu.

Olotologija baziniu pavidalu įsideda į perspektyvų trikampį aš-tu-jis/ji, kuriame informacijos prasme „aš“ turi 100 proc. supratimą, „tu“ – 20-30 proc. ir jis/ji – 20-30 proc. Tai reiškia, kad rašant sau apie save – olotų supratimas maksimalus, skaitant kitus iš „tu“ arba „jis/ji“ perspektyvos, gana mažas ir di-

dėja tik turint artimus socialinius kontaktus. Nepažįstamų žmonių – 0 proc. ir tik abstrakčius universalizatus, gerai pažįstamų – iki 65 proc. Olotologijos perspektyva yra išorinė, ne savęs analizė, ir jos tikslas padėti suprasti, procentą padidinti bent iki 80 proc. lygio. Tam yra įvairūs metodai, pradedant biografijos tyrinėjimu, sątvorologija ir baigiant tekstopologija. Suprasti ką idėja reiškia kiekvienu konkrečiu atveju yra svarbu, nes primetant savo įsivaizdavimą, iškreipiama realybė, matoma ir mąstoma netiesa. Skirtumai gali turėti įvairių formą – civilizaciniai, istoriniai, tautiniai, socialiniai psichologiniai, biografiniai ir t.t.

Savo psichožvagybos ir mintiregos sistemose naudoju principą, kad gana didelis žmogaus tikrovės procentas yra universalus ir atspėjamas, todėl ologologija gali turėti objektyvią, praktiškai pritaikomą struktūrą. Šį metodą vadinu galimybių žemėlapių metodu, kur yra galimybių rinkinys ir konkreti galimybė, kuri vadinama faktų surenkama trajektorija. Tas žemėlapis yra planetos paviršius kūnui ir kognityvinis žemėlapis protui, nagrinėjami sątvorologijoje, burinėje koordinacių sistemoje. Visi savo gyvenimuose judame ant šių paviršių surinkinėdami trajektorijas ir kaupdami jas savo kaupiamojoje sąmonėje. Sukaupusių trajektorijų fragmentukai ir yra olotai, įdedami į lingvoformines projekcijas. Žinoma, žmogus konstruoti gali įvairiai, ir skirtingi tekstai turi skirtingus dirbtinumo laipsnius, kurių konkretus vertinimas priklauso nuo ologologinio tyrimo.

Mane ypač domina filosofinė ologologija, susijusi su gnostinių implantų struktūromis, psyopiniais konstruktais, invazijomis į psichines struktūras ir pan. Tai įdomios ir sudėtingos temos, kurias galima bus paanalizuoti ateityje arba tai galės padaryti kiti, jeigu norės bendradarbiauti su filognozų asociacija. Kiekvienas tekstas kuriamas iš tikros patirties arba išgalvojamas, jungiant priekinės sąmonės faktologiją su galinės sąmonės fantazijomis ir galimybių struktūromis. Siame kontekste įdomi

olotologijos tema yra tikrų ir netikrų elementų tekste atskyrimas, toks kokią galima padaryti, pavyzdžiui, analizuojant evangelijas. Tokioje analizėje, praėjus ilgam laikui po teksto parašymo, kuris laikomas tikrų įvykių atpasakojimu, galima įvertinti ar tekstas tikra istorija, kiek išgalvotų elementų, ir ką gauname iš teksto išėmę fantazijas. Tai nesunku padaryti turint tikro pasaulio galimybių supratimą, turint vietos, istorinių, socialinių, kultūrinių ir kitų žinių. Čia taip pat iškyla nemažai klausimų, nes tyrinėtojo horizontas irgi gali būti nepakanamas, dėl ko tikras įvykis padaromas netikru, nes vertintojas pats per mažai žinantis. Vadinasi, darant teksto analizę, privaloma įvertinti ir savo lygį universalioje informacinių plotų procentų skalėje.

Olotologijos pritaikymas – įvairus, nuo meno kūrinų analizės, iki žmogaus „psichologinio“ tyrimo pagal jo išipriekinančias lingvoformines ir psichoformines projekcijas. Ji susijusi su psichožvalgyba bei mintirega ir yra svarbi filognozinės sątvarologijos šaka.

13. Mintirega sątvarologijoje

Sątvarologijos teorija turi daug pritaikymų, tačiau vienas iš svarbesnių yra psichožvalgyba, naudojama psichologinėse operacijose. Nesunku suprasti, kad ji gali turėti dvi kryptis – gynybinę ir puolamąją, priklausomai nuo to, kokioje situacijoje yra žmogus. Gynyboje žmogus gina savo teritoriją šia pus horizontalo, kuri yra žinomas pasaulis, bandomas užgrobti invazinių jėgų; puolimas yra šio horizontalo peržengimas, norint įsibrauti į svetimą teritoriją ir sutriuškinti psichologinę operaciją joje. Sudėtinė psichožvalgybos dalis yra mintirega, kurios komponentai yra mintisiunta ir mintiskaita tuo atveju, jeigu naudojama tikra technologija. Nenaudojant technologijos yra tik kognityvinė empatija, galinti skaityti galimybių žemė-

lapio metodu, tačiau siunčia informaciją tik įprastinėmis priemonėmis.

Pilnas mintiregos aprašymas pateiktas „Mintiregos metoduose“, kurie išleisti 2019 metais, nors tekstas parašytas daug anksčiau. Įtraukdamas į sątvarologiją, noriu mintiregą susieti su filognozijoje atskleistais metodais, kurie išplečia pradinį priemonių arsenalą. Šie du projektai buvo pavišinti kaip atskiri, tačiau pilnas abiejų variantas matosi tik sujungus visas žinias į vieną visumą. Ypač prie mintiregos privaloma prijungti burės koordinacių sistemą, naudojamą filognozijoje, kuri leidžia vykdyti daug tikslesnę kognityvinę analizę negu naudojant „Mintiregos metoduose“ pateiktas priemones. Tai psichožvalgyba, pritaikyta kasdienybei, kurią naudoti nedraudžiama, nes tikslas, kuriuo ji viešinama filognozijos cikle yra pagerinti žmonių vienas kito supratimo galimybes, padėti suprasti kokį vidinį paslėptą pasaulį turi žmonės ir sukurti glaudesnę bendruomenę, sugebančią spręsti konfliktus remiantis giliu psichologijos žinojimu.

Susiejus pastarąjį variantą su pateiktu pradžioje, akivaizdu, kad psichožvalgyba yra prevencinė priemonė, kuri gali turėti ir psichologinio ginklo statusą, todėl ją reikia naudoti atsakingai ir protingai, sugebant tinkamai susiorientuoti situacijoje ir įvertinti, koks jos variantas tinkamiausias. Jeigu reikia atremti puolimą – tai gynybinis pritaikymas; kontratakuojant po puolimo – puolamasis ir agresyvus pritaikymas; žmogaus analizėje – terapinis, pažintinis, vertinamasis pritaikymas. Vadinas, psichožvalgyba, mintirega naudinga tiek agresinėje situacijoje, tiek neagresinėje, kurią įvaldžius galima spręsti klausimus, kurie žmogaus gyvenime turi kritinę svarbą. Filognozija nėra abstrakti teorija, nes iš jos galima pasisemti daug praktinių žinių, kurios praverčia tiek asmeniškai, tiek bendruomenės supratimo lygio pakėlimui. Galiausiai, akivaizdu, kad filognozija neskatina kriminalinio psichožvalgybos pritaikymo, tačiau reikia turėti omenyje, kad mano teorijos yra viešos ir jos gali at-

sidurti piktavalių žmonių rankose. Stengsiuosi kiek galima tokias galimybes apriboti.

Prisiminkime kas yra burės koordinačių sistema, ant kurios modeliuojamas žmogaus sątvaras. Tai pradedama prisimenant kokios sątvare yra sąmonės topografinės sritys: pirma jų yra priekinė sąmonė, kurioje pateikiamas mus supantis pasaulis; galinė sąmonė – kuri yra vidinė sritis, vykdanči visų rūšių kognityvinius procesus; centrinė sąmonė – kuri yra kūno homunkulas, padalintas į kelias dalis, priklausomai nuo to, kurioje žievės srityje projektuojamas jo vaizdas; ir karūninė sąmonė, kuri susijusi su emocijomis, jausmais ir būsenomis, valdančiomis komandinius motorikos režimus. Šioje vietoje svarbiausia yra kūno homunkulo centrinė dalis, kuri yra tapatybės centras, su kuriuo save kaip asmenį asocijuoja sątvaro bendroji gaublė, ypač galvos srityje. Uždedame ant šių sąmonių taškus, sujungiame juos linijomis ir gauname „burinę“ struktūrą, kuri ta pati tiek savyje, tiek kitame, todėl tinkama kitų žmonių analizėje.

Pagal svarbą A tašku žymime asmenybės centrą, kuris yra žmogaus tapatybės šerdis; tada eina B tašku žymimas protas, apimantis visą pluoštą kognityvinių sugebėjimų, kurių čia smulkiau neaprašinėsiu; ir C tašku užbaigiama vidinė sritis, žyminti jausminius ir emocinius sątvaro sugebėjimus. Toliau eina išorinė dalis D ir E, atitinkamai žyminčios išorinį pasaulį ir kūno tašką. E taškas skyla į semantinį ir akių kūną, kurie sudaro vidinio homunkulo pagrindą ir dvi pagrindines kūno suvokimo perspektyvas. Semantinis E daugiau pasislinkęs prie vidinės dalies ir asocijuojasi su vidinėmis sąmonės struktūromis, o akių E su priekine sąmone, kuri kuriama naudojant akių vaizdą. Iš to, kas pateikta matosi, kad galinės burės dalys yra stumiančiosios, centrinės – stumiamosios, o išorinės – veikiamosios. Norint suprasti veiksmą, reikia žinoti tai, kas yra viduje ir tai, kas vyksta aplinkui.

Empatinė analizė yra situacija, kai tokios dvi burės stovi viena priešais kitą ir viena kitai daro poveikį per kokį nors psichovektorių. Poveikis, kaip paaiškinau savo etikos sistemoje, gali būti pusiausviras ir nepusiausviras, priklausomai nuo to, kaip susikonfigūravęs skirtumas abejose sąmonėse. Tačiau tarkime, kad kol kas yra paprasta analizės, vadinamos mintirega, situacija, kurioje viena pusė analizuoja, o kita elgiasi pasyviai, yra stebimas objektas. Kitą žmogų matome nepilno spektro, nepilnos burės, nes savo D sąmonėje įpriekiname tik fasadinį sumatą, kuris kuria fasadinę žmogaus projekciją kitoje sąmonėje. Pirmiausiai matomas „akių kūnas“, turintis komandinius veiksmo režimus; po to, turime per kalbą įpriekintą vidinę dalį burės, vadinamą protu, atsiminimais ir t.t. Projekcijas skirstome į nevaldomas, valdomas ir giliausias, kurios gali atsiskleisti arba neatsiskleisti. Tai, kas matosi fasade – akivaizdu ir nekelia problemų; problemos prasideda nuo valdomų projekcijų, kurias kitame įpriekinti galima įkeliant neteisingą informaciją, apsimetinėjant ir vaidinant. Ir svarbiausios yra giliosios dalys, kurias suvokiame tik savo kognityvine arba analitine empatija, naudodami psichinės struktūros modeliavimą, vadinamą psichožvalgyba.

Kiekvienas sątvaras turi pilną burės struktūrą, kuri sudaro jo vidinį pasaulį, apimantį visas aplinkos sumavimo formas. Šiam pasauliui galima daryti poveikį su invazija, painioti, kurti iliuzijas, deliuzijas ir haliucinacijas. Norint nesužlugti, privaloma gerai išmanyti šią sandarą ir neprarasti realybės jausmo, susikuriant atramas objektyviose pasaulio dalyse, kurios turi veikti kaip atskaitos taškas. Privaloma skirti, kas yra sumatas ir sumantas kaip du objektų sluoksniai, kuriuose objektyvi informacija jungiama su subjektyvią ir į suvokimą įdeda individualią perspektyvą. Žmogaus susipainiojimo požymis išryškėja vadinamoje sumanto perviršio situacijoje, kai suvokiamas ne tikros, objektyvios realybės sluoksnis, bet į realybę įdėta subjektyvi istorija, emocijos, vertinimai, teorijos, gnostinių implantų pavidalu ir t.t. Tai gali atsirasti savaime, o gali

būti sukurta dirbtinai psichologinėje operacijoje, kurios tikslas supainioti stumiančiąją burės dalį, kad „vairuotojas“ darytų bepročio įspūdį. Psichologinė operacija sutrikdo vairuotoją, kuris veikiamas iš už horizonto operatyvinės grupės tam, kad pradėtų rodyti agresiją ar neadekvatumą aplinkinių, šiapus horizonto esančių žmonių atžvilgiu, kurie gali būti nenutuokiantys arba yra užsimaskavę agentai.

Todėl analitinė empatija daroma šiapus horizonto esančių žmonių atžvilgiu, tada anapus horizonto, tose vietose, kur užsislaptinę žmonių judintojai ir galiausiai vykdoma tikslinė psichologinė intervencija į išaiškintus agresijos židinius. Svarbiausia taisyklė, kad šiapus horizonto judantys žmonės yra statistai, skirti provokuoti suvokdami arba ne, bet nėra autoritai ir iniciatoriai, tad jų atžvilgiu savo veiksma reikia sulaukyti; o kontrolės centrai yra gerai saugomi kariniai objektai, į kuriuos intervencija daroma tik netiesioginė, nes jie yra uždraustos zonos. Strategiskai tai sudėtinga situacija, tačiau kontrapuolimas įmanomas ir tokiu atveju. Svarbiausia neprarasti orientacijos ir surinkti kuo daugiau objektyvios informacijos iš psyopo „istorijų“, kuriose yra projekcija iš tikro pasaulio, iš kompiuterio algoritmų, iš operatyvinių proto ir kitų sątvaro topografinių sričių.

Svarbiausias, atraminis turinys yra iš D žemėlapių burėje, o kitose vietose yra jo kopijos arba perdirbtos, fantazinės versijos. Todėl norint turėti supratimą apie šį turinį, reikia galvoje arba ekrane turėti teritorijos žemėlapi, kuris yra svarbi pagalbinių priemonė darant vidinių sątvaro dalių analizę pagal tikrą arba įsivaizduojamą gyvenimo trajektoriją jame. Tikslios informacijos gauti gali būti sunku, tačiau dažnai užtenka ir standartinės viešos informacijos, kuri nėra 100 proc. iliuzija, nors gali turėti užfasadinę valdančią slaptą zoną.

Vienas iš akstinių, paskatinusių imtis filognozijos projekto buvo prieš mane vykdoma psichologinė operacija, todėl ši tema

yra privaloma filognozijos sudėtyje tiek sątvarologijoje, tiek substratologijoje.

14. Filognozijos pirmtakai

Tikroju filognozijos pirmtaku galima laikyti I. Kanta, kuris 21 amžiaus Lietuvą pasiekė per Hėgelį ir Heideggerį, ypač padarydamas įtaką iškiliausiam jos filosofui A. Šliogerui, kuris lietuvių filosofiją pakėlė iki Europinio lygio. Kanto kritinė filosofija yra pirmas sisteminis sątvarologinis tyrinėjimas, turėjęs pakloti pamatus naujo žmogaus teorijai. Pagrindinės žmogaus veiklos kryptys aptartos „Grynojo proto kritikoje“ (1781), „Praktinio proto kritikoje“ (1788) ir „Sprendimo galios kritikoje“ (1790), kur bandoma sukurti originalias pažinimo, etikos ir estetikos teorijas, apimančias pagrindinius sąmonės gebėjimus. Filognozija savo trijų kriterijų doktrinoje apima pirmą ir antrą temas, o estetika laikoma atskiru dalyku, kuris išeina už pažinimo teorijos rėmų, bet įeina į sątvarologinės analizės problematikos ratą.

Sątvare formuojamos pažinimo veiklos kryptys, susidedančios iš tikrovės struktūrų atskleidimo ir jų realizavimo technologijoje. Tačiau akivaizdu, kad kaip mašina negali būti be stabdžių, taip pažinimas negali būti be apribojimo, o tuo užsiima etikos teorija, įtraukiama į filognozijos sudėtį, nes kiekvienas naujas proveržis turi būti apmąstytas etikos reikalavimų kontekste. Šios temos Kanto atskleistos grynojo ir praktinio proto kritikoje, kurios filognozijoje suliejamos į vieną sątvarologinę sistemą ir kuriama originali filognozijos etikos doktrina. Estetika yra grožinės kūrybos ir meno sfera, kuri gali būti siejama su filognozija, bet tik kaip idėjų sklaidai reikalingas papildymas.

Kanto filosofijoje protas yra teorinis ir praktinis, turintis apriorinę ir aposteriorinę formą, arba veikiantis iki ir po patyrimo. Iki patyrimo protas yra grynasis, o po patyrimo – patirtinis, sukuriantis dvi pažinimo formas – įgimtą loginį jausmą ir patirties duomenų analizę, vykdomą remiantis šiuo jausmu. Aposteriorinis protas priklauso tik nuo juslinių duomenų ir yra jų apibendrinimas, o grynasis yra tam tikra nuo tikrovės nepriklausoma struktūra, kuri suteikia jusliniams duomenims įgimtą sumavimo formą. Praktiniame prote grynasis apriorinis protas sujungiamas su valia, kuri tampa ne bet kokia savo asmeninės naudos siekiančia psichine struktūra, bet dorovinio kategorinio imperatyvo vykdytoja. Mano terminais tariant, valia gali būti jungiama su visu sątvaro sumatų bei sumantų spektru, tačiau Kantui atrodė, kad aukščiausią dorovinę formą ji įgyja tada, kai susisaisto su bendrąja logine gėrio skleidimo struktūra, kuri suformuluota moralinės logikos bendrojoje schemoje.

Pavyzdžiui, valia gali norėti kūno centrinės sąmonės sumatuose jaučiamų poreikių patenkinimo, gali siekti karūninės dalies jausmų ir būsenų sukurtamų vaizdinių realizavimo, taip pat gali geisti priekinėje sąmonėje matomų objektų arba realizuoti kokią nors empirinio proto schemą. Tačiau Kantas turėjo pirmoje „kritikoje“ sukūręs abstraktų grynojo proto vaizdinį, kurį etikos pagrindimui norėjo paversti praktinių moralinių įstatymų leidimo instancija, kad ribojimas taptų kiekvieno praktinio proto valios sąlygojamo veiksmo sudėtine dalimi per bendrąją ir visiems priimtina loginę formulę (formą).

Pasak Kanto, kiekvienas žmogus pirmiausiai siekia laimės, kuri yra pagrindinis valios determinantas, tačiau siekti laimės visi privalo sąžiningomis priemonėmis, nekenkdami kitiems žmonėms ir bendrajam gėriui. Tai reiškia, kad norint pasitikrinti ar valios principas, vadinamas maksima, atitinka bendrojo ir individualaus gėrio kriterijus, reikia savo loginėje vaizduotėje jį paversti visuotiniu įstatymu, ir jeigu atlikus tokį

minties eksperimentą, šis principas nesuardo visuotinio gėrio bei teisingumo būklės, jis gali būti laikomas atitinkančiu dorovės reikalavimus. Ši idėja gana paprasta todėl, kad moralės esmė yra atsisakymas kenkti žmonėms ir visuomenei, o Kantas pasiūlė būdą ir kriterijų, kuriuo kiekvienas gali pasitikrinti savo troškimus – ar jie destruktivūs, ar ne. Ir jo sprendime buvo surastas optimalus atskaitos taškas, kuris yra moraliniuose klausimuose svarbiausia perspektyva – visuotinis gėris. Sveikas protas, įgimtas jausmas, švietimo ir auklėjimo įdiegtas supratimas jo filosofijoje įgavo formalaus logikos principo formą, kuria jis bandė racionalizuoti ir logizuoti moralę, visuotinio įstatymo idėjoje.

Filozofijoje mano sprendimas yra šiek tiek kitoks, nes aš naudoju ne loginių kategorijų, bet kontinuumų ir vektorių metodą, kuriame svarbiausias principas yra pusiausvyra tarp priekinės ir galinės sątvaro struktūros. Tam, kad ši pusiausvyra nebūtų grindžiama autonomiškai arba heteronomiškai, šaltiniu paverčiu transcendentinėje gelmėje esantį etinės pusiausvyros centrą, kuris nėra niekieno nuosavybė. Kitaip sakant, etikos bei moralės fundamentu bandau paversti ne žmogų, bet pačią tikrovę, taip sukurdamas jai objektyvią atramą. Todėl pagal sątvarologinius principus, moralus arba nemoralus yra pusiausviras arba nepusiausviras, pirmus vadinant „tiesiagalviais“, o antrus – „kreivagalviais“.

Kantas moralę laiko neatšaukiamai susijusia su valios laisve, nes jeigu žmogus neturėtų laisvos valios, jis būtų neatsakingas už savo veiksmus, kadangi atsakomybė pripažįstama tik tada, kai žmogus turi pasirinkimą. Tokia prielaida pirmiausiai pagrįdžia horizontalųjį dorovės matmenį, kuris yra empirinis ir utilitarinis. Laikytis visuotinių dorovės normų yra naudinga, nes nedoras elgesys žlugdo visuomenės egzistencinius pamatus ir kuria vargo pasaulį. Tad norint viso to išvengti reikia, kad kiekvienas žmogus savo tinkamu elgesiu skleistų savo gyvenime gėrį. Kita vertus, Kantas moralės klausimą sieja su

dievo ir nemirtingumo idėja, įvesdamas į ją metafizinę dimensiją – jeigu yra aukštesnioji dievo teismo instancija, kiekvienas blogas poelgis kaupia blogąją „karmą“, už kurią anapusiniame pasaulyje laukia atpildas. Tad žmogus, tikintis anapusiniu gyvenimu ir pomirtiniu teismu, siekia laikytis etikos principų tam, kad užsitarnautų laimingą pomirtinį gyvenimą. Taip gauname dvi moralinio savideterminavimo priežastinio ryšio rūšis: empirinį ir metafizinį nusikaltimo bei atpildo variantą.

Filognozijoje, nors joje propaguojamas gelminis metodas, transcendentinė teismo instancija nenaudojama, nes jos propagavimas neatitinka tiesos reikalavimų, tačiau pagrindimas visgi yra transcendentinis, nes laikoma, kad neprotingu elgesiu žmogus (žmonija) pats nubaudžia save išlaisvindamas hipostatinius demonus, kurie yra suardytų tikrovės pusiausvyrų įsikūnijimas į baudžiančiąją instanciją. Žmogus išlaisvina demonus ir nusižudo iš nežinojimo ir nesupratimo, taip pat lengvabūdiškumo ir atsakomybės stokos, todėl filognozijoje tenka užsiimti aiškinamuoju darbu, nes ne visi žmonės aiškiai suvokia savo veiksmų ir technologinių inovacijų įvedimo pasekmes. Kiekvienas žmogus, o kartu ir visa žmonija, pirmiausiai siekia gerovės planetoje, kuri susideda iš maksimalaus malonumo ir laimės būsenų, tad griauti šį siekį įvedant jam priešiškas tendencijas per neteisingą žmogaus sampratą, santvarką ir žmogų žudančias technologijas yra šlykštus amoralumas.

Pagal mano sumanymą, filognozija turi būti „tiesiagalvių“ užsiėmimas, kurie turi sukurti naują, patobulintą pažinimo doktriną, sukurti žinių pritaikymui moralinius saugiklius ir realizuoti pažangą asmeniniame ir bendrajame grožyje. Tam, kad tai būtų įmanoma, joje turi būti užkardytos visos nebūties ir mirties tendencijos, kurios gali kilti iš degradavusio ego nihilistinės laikysenos bendruomenėje arba beatodairiško technologijų diegimo į žmonių gyvenimus. Natūrali tikrovė lai-

koma vertingesne už dirbtinę, o dirbtinė skirta tik tarnauti natūraliai ir ją aptarnauti. Šios tvarkos apvertimas yra blogiausias scenarijus, kuriuo norėtų pasukti planetos elitas ir filozofijos tikslas – teoriškai sugrąžinti teisingą vertybių hierarchiją. Gali atrodyti, kad kreivagalviai turi įgimtą persvarą ir pranašumą, nes jų pusiausvyros stoka galvose sukuria jėgos ir agresijos perkelių. Tačiau tiesiagalvių pagrindinis ginklas yra proto pranašumas ir strategija, kuri sugeba sukongigūruoti tokią geometrinę pusiausvyrų sistemą, kurioje neutralizuojamos visos jėgos deformacijos.

Šių tikslų pasiekimui filozofija daug semiasi iš Kanto, Hėgelio ir Šliogerio išvalgų, tačiau jais neapsiriboja ir eina savo tolesniu filosofijos idėjų išvystymo keliu, kuri įgyja filozofijos vardą, skirstomą į sątvarologiją ir substratologiją. Sątvarologija apima viską, o substratologija yra tik proto logikos disciplina, kuri yra daug siauresnė už pirmąją ir yra tik jos įrankis.

15. Gyvenimo dovana

Filosofijos istorijoje arčiausiai sątvarologinės psichovektrios idėjos yra Heideggerio „Būtyje ir laike“ analizuojami čia-būties egzistencialai. Tačiau jo teorija buvo kuriama ontologijos rėmuose, kaip filosofinė ontologija, skirta išryškinti būties problematiką, žiūrint iš žmogaus sąmonės vidaus. Sątvarologiją domina ne tiek ontologija, kiek psichikos sandara, viso žmogaus substancijų spektro atskleidimo prasme. Psichovektorius yra vidinė informacijos sumavimo struktūra, kurioje būties jausmas, suvokimas yra tik vienas iš sąmonės pamatinės substancijos atributų – ne galutinė realybė. Nepaisant to, Heideggerį galima laikyti gana pažengusiu sątvarologijos pirm-taku, pradžia laikant I. Kanto metafizikos kritikas.

Šiame skyrelyje galima išplėsti sątvaro psichovektoriaus teoriją pridodant platesnę sumatų ir sumantų klasifikaciją trukmės ir kokybės aspektu. Priminimui, sumatas yra tai, kas sumuojama, surinktų signalų apibendrinimo bei sintezės vieta sąmonėje; sumantas yra tai, kas sumuoja, arba subjektinė sątvaro fundamente esanti realybė, kuri yra žmogaus asmeniniu centru. Sąmonėje sumavimas yra tam tikras informacinis paviršius, kuris susiformuoja rodančiojoje substancijoje, susijungiančioje į šviesos arką iš galinio substancijų spektro, kuris pasislinkęs į bozoninę-eterinę tikrovės gelmę, slepiančią žmogaus sielos paslaptį. Ši realybė yra tikrasis žmogus, vadinamas realino bendrąja gauble, kurioje vyksta tikras suvokiantis aplinką žmogaus buvimas absoliučioje realybėje.

Imant visą spektrą iš šios perspektyvos, turime stumiančią, stumiamą ir veikiamą dali, kuri apibendrina žmogaus perspektyvos centrą, vadinamą psichovektoriumi. Stumiančioji dalis yra laisva erdvė, kurioje žmogus įstatytas į plotinį kontinuumą, kuriame turi, vedamas sumatų ir sumantų komandinių struktūrų, pasirinkti savo konkrečią trajektoriją žemėlapyje. Visa tikrovė yra planetos paviršius, kuriame vyksta pagrindinis žaidimas ir judėjimas, organizuojant žmoniją į eolines trajektorijas. Žmogaus sąmonė įkalinta tarp dviejų kraštinių realybių, laisvės ir būtinybės ir turi jose susirasti pagrindinį savo egzistencijos centrą. Tenka rinktis kada naudoti pusiausvyros taisyklės, reikalingas organizuotų formų stabilumo palaikymui, o kada reikia išeiti iš rėmų tam, kad galėtum sutvarkyti aplinkoje atsiradusius simetrijų pažeidimus.

Psichovektorius yra pagrindinė stumiančioji dalis, kuri turi tam tikrą konfigūracinę formą, vidiniame jausme suvokiamą kaip sumatų ir sumantų daugypla. Ši vieta sątvarologijoje jau ne kartą aiškinta „Filognozijos pradmenyse“ ir susideda „burinės“ struktūros, rodančios 5 pagrindines sąmonės kryptis. Jose sumatus ir sumantus galima klasifikuoti trukmės ir kokybės aspektais. Trukmės požiūriu yra

- a) pastovūs sumatai, kurie veikia pastoviu veikimu sąmoningoje būsenoje;
- b) epizodiniai sumatai, kurie veikia trumpais tarpais, neapimančiais viso būdravimo ciklo;
- c) ypiniai sumatai, kurie rodo punktyrinį trukmės principą, sudarantį ilgesnę ar trumpesnę seką;
- d) šuoriniai sumatai yra tokie, kurie išpaviršina šuoliniu principu, kaip tam tikras vektorinis išnyrantis plotas;
- e) srautiniai sumatai, srūva srautu tam tikrą laiko tarpą, labai tankiu punktyriškumu.

Kaip pavyzdį imkime pastoviuosius sumatus. Pagrindinis pavyzdys yra rodančiosios substancijos suvokimo bendroji būseną, tapatinama su būties jausmu bei priekinės sąmonės rodomosios substancijos masyviniai sumatai. Taip pat prie pastovių sumatų priklauso asmens ir tapatybės tvariosios struktūros, kurios išikomponuoja į centrinės sąmonės kūno suvokinius. Epizodinės gali būti kaupiamosios sąmonės struktūros, karūninės sąmonės jausminės būsenos ir pan. Ypinis gali būti kalbėjimas, mąstymas judėjimas ir kiti psichovektoriaus komandiniai aspektai, susiję su veikiančiąja žmogaus dalimi. Šioje vietoje sątvarologijoje reikia nuveikti daug darbo, atskleidžiant tikras konfigūracijas ir psichologinius mechanizmus, tačiau įžanginiame skyrelyje pateikiu tik paprasčiausią klasifikaciją, kurią kiekvienas savo viduje turi ištyrinėti pats.

Kokybės požiūriu yra

- a) masyviniai paviršiai,
- b) šlėkiniai paviršiai,

- c) struokiniai paviršiai,
- d) pjūviniai režiai,
- e) komandiniai paviršiai,
- f) maloniniai paviršiai,
- g) skausminiai paviršiai ir t.t.

Kiekviena iš šių kokybių, jungiasi su trukmės atributu ir gauname tikrą sumatinį psichovektorių, kuris modeliuojamas burinėje struktūroje. Imkime f) ir g) paviršius, kurie gali būti burės apačioje, kūno struktūroje ir matuojami cukrogramais arba jugelgramais, kaip paaškinau skyrelyje „Sekso apokalipsė“. Perkėlus šiuos paviršius į karūninę dalį, gauname laimės ir kančios sumatus, kurie atsiranda žmogui gyvenant gerovės arba vargo gyvenimą. Vienas iš sątvarologijos ir apskritai filognozijos tikslų parodyti, kad jeigu santvarka nesirūpina žmonių gerove valstybėje, ji yra žlugdymosi būsenoje, nes vargas ir kančia rodo, kad primetami gyvenimo principai neatitinka žmogaus prigimties ir jis priešinasi jiems savo įgimtu pasipriešinimo jausmu, kuris pereina į realų nepasitenkinimą ir revoliucinę būseną. Tad kuriant visuomenės santvarką, kuri turi remtis teisingu žmogaus supratimu, reikia išmanyti sątvarologijos teoriją, kuri padeda suprasti žmonių vidines problemas.

Grįžtant prie sumavimo paviršių kokybės klausimo, kiekvieną kokybę reikia apibrėžti, kad ji būtų suprantamesnė ir atitiktų daugumos žmonių vidinį jausmą. Masyviniai paviršiai yra priekinėje sąmonėje, kuri rodo aplinką ir daiktus. Dažniausiai jie būna pastovūs, arba nenutrūkstamo srauto viso būdravimo ciklo metu. Šlėkiniai paviršiai yra specialūs funkciniai plotai, kurie gali būti susiję su asmenybės centru, kūno sąmone, karūnine sąmone ir net pasauliu, kuriame šlėkais jis skirstomas

į įvairias skirtingai veikiančias sumatoriuje zonas. Struokiniai paviršiai yra minčių pasaulis, esantis galinėje sątvaro spektro dalyje, susijęs su lankstumu ir valdomu laksatu. Tai proto apibūdinimas, kuriame mintys aiškinamos kaip abstraktų sąstruokos, galinčios būti valdomos ypais arba srautu. Pjūviniai režiai susiję su kūno muskulatūrine motorika, darančia judesį keičiant padėtį iš vienos vietos į kitą. Su pjūviniais režiais susiję komandiniai šlėkai, kurie yra asmens konstrukcijoje valdančioji dalis, aktyviosios sumatoriaus dalies veikimo centras.

Yra du pagrindiniai sątvaro veikimo centrai: masyvinis-struokinis sumatas-sumantas, kuris sudaro tikrovę kuriančią bei suprantančią dalį ir juo pagrįstas komandinis-masyvinis sumantas-sumatas, atstovaujantis aktyviąją kūnu veikiančią žmogaus dalį, kuris pertvarko pasaulį taip, kad jis labiau atitiktų žmogaus pojūčius. Taip pat yra du poliniai gaubiantys principai, kurie reguliuoja bendrosios gaublės būseną ir signalizuoja bendrąją žmogaus būklę tikrovėje – tai šlėkinis laimės ir kančios suvokimas, kuris tikrovėje, arba priekinėje dalyje, atitinka žmogaus gerovę arba vargą. Kita vertus, filognozai nėra eiliniai žmonės ir jų valdomų būsenų spektras daug aukštesnis, įtraukiantis religines, filosofines, egzistencines būsenas, kurios yra realybės mistiškosios patirties galimybės, rodančios pastangą savo viduje sukurti ryšį su tikrovės fundamentu, patirti pilną realybės gelmę, neįsistatant į primityvios laimės ir gerovės siekimo kelią. Tačiau bendriniam žmogui – tai natūralu ir turi būti tirama išsamiau tyrimu, o visos kitos patirtys – rinktiniais žmonėms, kurie iš gyvenimo nori daugiau.

Laimė, malonumai ir gerovė gyvybės procese yra optimalių būklių ir būsenų signalizatoriai, šiuolaikinėje etikos bei žmogaus teisių doktrinoje vaidinantys labai svarbų vaidmenį, tačiau gilioji filognozija siekia daug daugiau. Tai glaudžiai susiję su dirbtinių, simuliacinių realybių problema, išskylančia ekranologijoje ir virtualioje realybėje, kuri rodo netikrą dirb-

tinį vaizdą ir išima žmogų iš natūralių trajektorijų, švaisto gyvenimą, atima iš jo tikrą džiaugsmą, pakeičiant jį mirażine pseudorealybe. Manau, kiekvienas žmogus turi siekti tikros, centrinės satvaro būsenos, kuri optimali, subalansuojanti malonią netikrovę su sunkia pasaulio patirtimi. Satvarologija ne-skatina bėgti nuo tikrovės, užsidarant psypopinėje matricoje, o tai transhumanistinėje ateityje bus propaguojama labai agresyviai ir kiekvienas žmogus turės daryti svarbius pasirinkimus.

Arkos statybos uždavinys ragina kiekvieną susikonfigūruoti savo sąmonę teisingiausiai, tiesos jausmo neprarandančiu būdu, nes galimybė gyventi tiesos sąmonėje yra nepakeičiama gyvenimo dovana, kurios neturėtų švaistyti nė vienas žmogus.

16. Naujasis sąmoningumas

Savo apribotos sąmonės paslaptį pamatyti galima atlikus tokį minties eksperimentą: įsivaizduokite iki horizonto nubręžtą tiesią liniją su strėle gale. Tada šią tiesę padalinkite į atkarpas, kurios vienas metras lygus vienam žingsniui. Įsivaizduokite, kad visą šį atstumą esate nuėję ir suskaičiavę žingsnių skaičių iki horizonto. Tuomet šią tiesę verskite atgal į savo vidinę sąmonę, bet taip, kad liktų išsaugotas atstumas ir žingsnių skaičius. Pradėsite jausti kaip ji transformuojasi, nes ją iškreipia ribojančioji matrica. Metro atkarpos išnyksta, lieka tik neapibrėžtas žingsnių skaičius. Bet čia vėlgi pradėdate jausti, kad ėjote vietoje, o raumenų jausmas ir nuovargis einant iki horizonto yra tik smegenų iliuzija. Nėra jokio atstumo ir erdvės, taip pat trukmės ir laiko. Šį suvokimą pabandykite pamedituoti ir suvokti, kad išorės ir vidaus atstumai tėra iliuzija, o taip pat ir mokslas, pagrįstas jų matavimu.

Einama vietoje; kad ir kiek energijos išnaudojama, nepajudama nė per milimetrą. Išorė nėra 10 000 žingsnių, o vidus tik skaičius 0,50 m, į kurį sutelpa 10 000 m. Tai vidinės žmogaus sąmonės iliuzijos. Negana to, tai dirbtinės iliuzijos, nes proporcijas galima pakeisti, kadangi iš prigimties jos kitokios nei įprastai žmogui rodomos. Jos kitokios todėl, kad žmonija yra užvaldyta ir žmogui neleidžiama turėti tikro realybės suvokimo.

Toks žmogus turi ribotą aprėptį skaičių, todėl jam įmanomas tik labai primityvus sąmonės gyvenimas. Nei vienas kontaktuotojas nežino kiek iš viso įmanoma aprėptį, tačiau galima nutuokti bent apie kelis jų išplėtumus.

Pirmiausiai reikia apibrėžti, kas yra aprėptis. Tai yra suvokimo forma, kaip pavyzdžiui, erdvės ir laiko suvokimas. Žmogui tai yra pagrindinės išorės aprėptys. Tačiau jos yra tik lokalinės, arba vietinės ir pagrįstos *difference* principu, kuris nurodo į skirtumą tarp gretimų būsenų: jos nesutampa ir išsidėsto kaip trajektorija ir atitinkamai kažkiek užtrunka. Norint suvokti erdvės aprėptį, galima susieti ją su tokiu pavyzdžiu: įsivaizduokime, kad esame vienmatėje erdvėje; toje erdvėje yra du taškai, A ir B; judėjimas nuo vieno prie kito – užtrunka, nes būsenos išsidėsto viena po kitos ir jos yra „lėtos“. Bet tarkime, kad judėjimas vyksta neužtrunkdamas, tai yra, akimirksniu. Vadinasi nėra tarp būsenų jokio skirtumo, taškai A ir B sujungti tiese ir visi taškai aprėptimi vienu metu. Tai yra belaikė būseną, kuri neturi *difference* (skirtumo). Jeigu prie belaikės būsenos pridėtume beerdvė būseną, kai suvokimas visuose taškuose yra vienu metu, tai aprėptis susitraukia į vieną tašką. Nėra ne tik laiko, bet ir erdvės. Vadinasi sąmonė neatskirta nuo savo būsenų ir žinojimo, vadinasi yra visažinė. Nereikalingas joks pažinimas ir mokslas.

Žmogus turi lokalias aprėptis ir jų pagrindas yra *difference*. Aukštesnis suvokimas *difference* pašalina, bet lokalumas išlie-

ka. Tad reikalingos dar aukštesnės, globalinės aprėptys, kurios liečia visumą visos tikrovės atžvilgiu.

Čia yra du pavyzdžiai, kuriais galima iliustruoti skirtumą tarp aukštesnio ir žemesnio sąmoningumo. Filme „Rain man“, apie savantą matematiką, viską suvokiantį per skaičius, yra toks epizodas: „lietaus žmogaus“ brolis ant žemės išberia degtukus ir savantas akimirksniu sujungia visą pažirusią degtukų dėžutę ir pasako kiek jų guli ant žemės. Tai yra skaičių matematinio suvokimo pagrindas, kurį turi dauguma matematikos genijų. Šis suvokimas yra aukštesnioji matematinė aprėptis. Jos esmė tokia: iš visumos ir dalių santykių pašalinamas minėtas *difference* ir skirtumas tarp dalių ir visumos išnyksta, viskas suvokiama kaip vienis. Tai yra, dalys ir visuma nemąstomos atskirai, jos sutampa, todėl visada galima pasakyti dalių skaičių vienu aprėpimu, nesvarbu kiek tų dalių būtų, net ir milijonas suvokiamas be skirtumo. Kadangi šitaip mąstant viskas virsta skaičiais, pasidaro labai lengva skaičiuoti, praktiškai skaičiuojama viskas, tai vyksta savaime.

Dabar įsivaizduokime, kad šis dalių ir visumos aprėpimas be skirtumo, perkeliamas į visą tikrovę ir ypač pritaikomas sąmonėms. Visos individualios sąmonės suvokiamos kaip vienos, bendros sąmonės profiliai, bet tarp dalių ir visumos, kaip skaičiuje, nėra skirtumo. Toks suvokimas automatiškai tampa telepatiniu. Tada šią aprėptį papildome beerdve ir belaike globaline aprėptimi ir sukuriame super-aprėptį, kuri yra visada, visur, viskas tą pačią akimirką. Ši sąmonės būseną nėra atskirta nuo nei vieno tikrovės taško, nes tai reikštų *difference* įvedimą, o tai reiškia – nėra atskirta nuo jokio žinojimo ir yra „aiškiareginti“ ir visažinė.

Nėra skirtumo tarp čia ir ten, tarp dabar ir tada, tarp esu ir nesu, tarp žinau ir nežinau. Tai yra dieviškos aprėpties aprašymas ribotomis žmogiškos kalbos sąvokomis. Judant link dieviškumo, siekiama į savo suvokimą įvesti kuo daugiau tokių

savybių, kad sąmonė priartėtų prie dieviškos sąmonės. Tam pirmiausiai reikia meditacijomis siekti pašalinti *difference* iš dviejų pagrindinių žmogaus aprėpčių, laiko ir erdvės. Tada dalis matyti kaip visumą, neprarandant iš suvokimo nei vienos atskiros dalies, ši sugebėjimą paverčiant kiekybiniu matymu. Tada bandant sieti į visumą sąmones, kuriant bendra-mąstymą ir bendra-sąmonę, kurioje yra visos sąmonės vienu metu. Ir paskutinis žingsnis – lokalių aprėpčių pavertimas globalinėmis aprėptimis, kurios susiejamos su visa tikrove. Erdvė, laikas, individuali sąmonė tampa tik bendresnės, globalios būsenos vienas iš ribinių atvejų. Išmokus šitaip medituoti, pradėdama artėti prie aukštesnio žmogiškumo ir naujos sąmonės. Ši būseną koreliuoja su dabar-sąmone, erdviškai aprėpiamo suvokimo vienyje.

Jeigu tai įmanoma kaip globali aprėptis, tai tik kaip susiliejimas su aukštesniu sluoksniu, aukštesne brana, kuri turi visiškai kitokią realybės struktūrą ir visai kitokius parametrus, kurioje kitoks pažinimas, sutampantis su visažinyse. Tai yra augimas, kuris vyksta ne sluoksnio viduje, ne fizinėje branoje, bet išilgai sluoksnių struktūros, per juos peršokant kaip per kopėčių pakopas. Augant sąmonei, nereiškia, kad išnyksta visi skirtumai ir visos aprėptys globalinės. Kiekviena brana turi savo skirtingas aprėptis, ir jos yra visiškai kitokios, įprastiniam žmogui nesuprantamos suvokimo formos, kurios net gali turėti savo unikalias *difference* sistemas, kurios pritaikytos tam pasauliui, kurioje egzistuoja esybė kaip esatis. Tokio augimo šio gyvenimo rėmuose siekti nebūtina, juo labiau, kad tai ilgas ir sunkus kelias, be to, jį eiti reikia pradėti nuo pradžių, pradėdant žengti pirmus žingsnius.

Įprastinis žmogus net šioje branoje nežino savo tikrų sugebėjimų, nes yra atskirtas nuo savo tikros prigimties, tikrojo žmogiškumo. Kaip gauti bent akimirką žvilgtelėti į savo tikrąjį žmogiškumą, parodžiau pradžioje. Viskas prasideda ne nuo aprėpčių, bet nuo proporcijų, perdėliojimo. Tikros žmogaus

proporcijos yra metrais ne 0, 50 m – 2 m – 10 000 m (vaizduotė-kūnas-pasaulis), bet 15 000 m – 2 m – 10 000 m, kai verčiant tiesę 2 m – 10 000 m pasaulyje į save, ji ne tik nesi-deformuoja, nesutrumpėja, bet net lieka laisvos vietos.

Ši „vaizduotės“, arba laksato, vieta yra tas tikras pasaulis, kuriame turi gyventi žmogus. Maža to, bendrapasaulis yra ne kūnai, bet mąstymas, vadinasi savo prigimtimi žmogus mažų mažiausiai yra ketvirtos dimensijos būtybė, kas reiškia, kad telepatija žmogui turi būti natūralus sugebėjimas ir kad įdėjus daug darbo, jam pasiekiamas pakilimas (*ascension*).

17. Jausminių būsenų analizė

Savo tyrimuose lig šiol daugiausiai dėmesio skyriau protui ir racionalumui, o kita sritis – emocijos, jausmai, būsenos – buvo tarsi antrame plane. Tačiau dabar šį trūkumą noriu ištaisyti ir panagrinti šią temą plačiau. Tai, vėlgi, bus daroma analitinės empatijos metodu ir naudojant ekranų principą.

Yra keturi pagrindiniai ekranai, kurie visi sujungiami į realino sluoksnį, kur tampa „tikrove“. Turime vidinių ekranų junginį: a) būsenų, b) kognityvinių ir c) fizinį/motorinį. Ir išorinį d) sensorinį ekraną, kuris vaidina atraminio ekrano vaidmenį, nes koordinuoja visus kitus ekranus. Šis modelis rodo, kad turime tokią pagrindinę realybių priešpriešą: įformintas ir įkiestybin-tas egzistenciatas, kurio esmė – „aš esu“, „tai yra“ iliuzija; ir nulinę fenomenologiją turintis *aufatas*, kuris yra niekis, valia arba gnostinė materija. Egzistenciatas turi formą, o *aufatas* veikia tuo pačiu būdamas niekis.

Pateiktas modelis rodo, kad iš visų vietų, galbūt, arčiausiai *aufato* yra būsenų, jausmų, emocijų ekranai. Šis žodis neį-prastas, bet nereikia į jį žiūrėti kaip į kokios paslaptingos re-

alybės atskleidimą, tai tik pavadinimas, kuris prisega prote anapusinę, beformę, neapibrėžtą pasąmonės tikrovę.

Pabandykime panagrinėti pačią ekrano koncepciją. Jis turi plotą – tai erdvės dėmuo; turi išilginę seką – tai laiko dėmuo; turi skirtumą erdvėje – tai judėjimo dėmuo; turi kokybinę formą – tai substancijos dėmuo; turi tam tikrą turinį – tai informacijos dėmuo ir t.t.. Visa tai įtikrovinus, gaunamas ekraninis pasaulis, vidinė ekrano matrica. Atsiranda sąryšiai ir koreliacijos tarp ekranų, susiformuoja ekranų dinamika, pradeda persistatinėti struktūriniai potencialai. Visi ekranai šitaip surišti ir jie visi suteka į realino sluoksnį – iš vidaus ir iš išorės – bei jame suformuoja sąmonę.

Tokią struktūrą pirmiausiai turi juslinis ekranas, tačiau šis principas galioja visiems. Čia probėgšmiai galima užsiminti apie iliuzinės realybės hipotezę. Visi žino, kad vidiniams ekranams informaciją tiekia smegenyse esančios programos, bet tariama, kad juslinis ekranas informaciją ima iš „tikro“ pasaulio. Tačiau tarkime, kad tai taipogi tik programa – tada realino formos būtų netikra realybė, tik realybės simuliacija. Turėtume pasaulio ekraną, kurį aiškina kitas ekranas, kognityvinis, atlikdamas su duomenimis programų užkoduotus veiksmus ir kurdamas ekrano realybės dėmenų teorijas. Visa tai sujungiama su judėjimo iliuzija, nes judama tik ekrane, ir susiejama su būsenų ekranu, kuris tam, kas vaizduojama primeta tikrumo-netikrumo jausmą.

Tai ypač įdomu panagrinėti lyginant su sapno realinu, kuris turi tokią pačią sluoksnų sistemą, tik jame išdarytas vidinis turinys. Į šį klausimą galutinio atsakymo duoti neįmanoma, nes egzistenciatas negali išeiti už ekrano, turi laukti paduodamos informacijos trikdžių, kurie patvirtintų nerealumą ir netikroviškumą. Tai geriausiai pavyksta, kai ekranas griaua tai, kas įprasta ir kas anksčiau pakludavo priimtiems matri-

coje dėsniams. Manoma, kad realybė turi būti fiksuota, o viskas, kas laisva, siejama su nerealumu.

Dabar, išnagrinėjęs ekrano principus, pereisiu prie pagrindinės temos, kuri yra būsenų ekrano veikimo principai. Remiantis knygų tematika, geriausias aspektas yra ezoterinis. Čia pateikiamas metodas, kuris leis geriau orientuotis tokiuose klausimuose.

Naudoju tradicinį psichologinį skirstymą į emocijas, jausmus ir būsenas. Emocijos greitos ir ekspresyvios, nukreiptos į koki nors objektą. Jausmai yra ilgiau trunkantys, taip pat surišti su koku nors dalyku arba žmogumi. Būsenos mažiau apibrėžtos, beformės, trunkančios ilgesnį arba trumpesnį laiką. Pavyzdžiui, gera arba bloga savijauta. Bendrinis žodis šiame tekste man bus būseną.

Kokia yra fundamentali klasifikacija? Pirmiausiai būsenos yra neobjektinės ir objektinės. Šis skirstymas ezoterikoje labai svarbus. Neobjektinės būsenos lavinamos dirbant su savimi, užsiimant meditacija, fiziniais pratimais, sveika mityba, turint gerai suorganizuotą dienotvarkę, gerai išsimiegant, nepervargstant ir t.t. Objektinės būsenos susijusios su kuo nors iš pasaulio, su tuo, kas yra toliau nuo būsenų ekrano. Tai pirmiausiai psichinės būsenos ir fizinės būsenos, kurios priklauso nuo pasitenkinimo savimi, ir toliau eina juslinio pasaulio daktai, situacijos ir žmonės. Akivaizdu, kad pasaulyje pozityvius būsenas suteikia tai, kas mėgiama ir gražu. Norint tvarkyti būsenas per šitą kryptį, reikia dirbti ne tik su savimi, bet ir su pasauliu. Koks tas darbas aišku: sukurti kuo daugiau pozityvumo.

Tačiau čia yra problema, nes į gyvenimą įsiveržti gali ne tik gėris, bet ir blogis, negatyvumas. Tada kyla neigiamos objektinės būsenos, kurios būna nemalonios, tačiau jos būtinos norint išspręsti problemas. Pavyzdžiui, pasipiktinimas nederamu

elgesiu yra geras ar blogas dalykas? Manau, kad to reikia, nors šis jausmas yra negatyvus, jis rodo priešišumą žmogui.

Dėl tokių ir panašių priežasčių, religijoje dažnai linkstama atsiriboti nuo pasaulio ir jo sukeliamų objektinių būsenų. Prisiirišimas prie gerų dalykų teikia džiaugsmą, bet patirtis rodo, kad geri dalykai – laikini. Tad norint išvengti praradimo kančios, geriau neprisiirti prie jokių išorinių dalykų, nuo jų atsiriboti ir pereiti tik prie neobjektinių būsenų ir darbo su savimi. Taip pat susikuriami dvasiniai „objektai“, prie kurių prisirišama per pozityvius jausmus. Tačiau dvasiniai prisirišimai irgi gali nuvilti, nes gyvenime išrinka nesėkmės, neišpildo kažkokie troškimai, net jeigu jie vien dvasiniai. Tada griebiamasi įvairių racionalizacijų ir paaiškinimų, kodėl taip įvyko. Paaiškinama: pamokos koncepcija, nuodėmės, nusižengimų, kalčių, karmos ir pan.

Aš asmeniškai nemanau, kad tokios praktikos yra sveikas dalykas. Tai man panašu yra į jausmų ir savęs prievartavimą, kai bandoma užgniaužti tas programas, kurios neišvengiamos gyvenant labai sudėtingame pasaulyje, kuriame daug problemų ir reikia mokėti jas spręsti ne vien ignoravimu ir nususukimu ir ne vien „dvasine meile“. Pavyzdys gal primityvus, bet pasakantis esmę. Įsivaizduokime, kad vaiką puolą pasiutęs pitbulis ir per sekundės dalis turi imtis ryžtingų veiksmų, kad apsaugotum gyvybę. Negali būti apimtas tik dvasinio neprisiirišimo, prilygstančio abejingumui, jausmo. Iš pradžių apima siaubas, kai pamatai pavojų, tada kyla ryžtingo veiksmo būtinybės supratimas ir pajautęs drąsos antplūdį apgini vaiką nuo pitbulio, net jeigu reikia rizikuoti savimi. Tada patyręs sužeidimus patiri skausmą, bet tuo pačiu ir džiaugsmą, kad viskas baigėsi laimingai. Ir tokių situacijų gali būti begalybė, kur turi jausti viską, ir tai kas gera ir tai, kas bloga.

Nors ezoterikai propaguoja šiek tiek kitokias treniruotes. Vieną jau aprašiau – tai neprisiirišimas; kitos yra dvasinė meilė vi-

sam pasauliui, pozityvaus mąstymo pratybos arba dvasinės ramybės kultivavimas. Dažnai būna ne visada labai geri variantai, kai pavyzdžiui, propaguojama skurdžiaus laimė, kurioje materialinių gėrybių ir prabangos nedaug, bet ne per daugiausiai problemų ar rūpesčių. Toks gyvenimas jau linksta prie parazitavimo, kai viena vertus visi prislėgti sunkumų, o kažkas gyvena visiškai lengvabūdišką gyvenimo būdą ir niekuo neprisideda. Kita vertus, iš tokios beobjektinio atsiribojimo būsenos galima sugrįžti į pasaulį ne tam, kad pozityvumą tik imtum ir vartotum, bet tam kad atiduotum save, nieko už tai neprašydamas. Toks variantas irgi įmanomas.

Taigi yra variantai ir praktikos, kurias renkasi vienetai, ir yra galimybės, kurios tinkamos daugumai žmonių, nenorinčių nusiristi į religinius/ezoterinius kraštutinumus. Geriausias variantas: pozityvus mąstymas – kognityviniame ekrane; pozityvus veiksmas – fiziniame/motoriniame ekrane; ir būsenų ekrano tvarkymas pagal jau minėtus metodus, objektinius ir beobjektinius. Viskas turi eiti per racionalumą, pozityvų supratimą. Tai leidžia išvengti daug su jausminiais dalykais susijusių problemų, emocinės taršos, kuri per daug didelė našta.

Dažniausiai žmogus siekia laimės ir paaiškintas principas parodo, kuriose vietose reikia dirbti, norint ją pasiekti. Pagrindiniai akcentai tokie: sensorinį ekraną keičia šviesa ir tamsa, kurios turi įtaką būsenoms. Tai būdravimas-miegas, arba pozityvumas-negatyvumas, nes tamsoje slypi įvairių fobijų ir baimių. Pats būsenų ekranas gali būti neutralus, baltas arba juodas iš žmogaus perspektyvos. Ir šios kategorijos susietos su padidintu aktyvumu arba pasyvumu. Čia įsirašo visa paletė subtilių jausminių niuansų, kurie paskui perduodami į psichines arba fizines būsenas. Stimulai gali ateiti iš pasaulio, arba iš žmogaus. Pavojingi, šlykštūs, geri, džiaugsmingi dalykai ir pan. Pirmiausia į viską reaguojama racionaliu protu, supratimu, tada įjungiamas kognityvinis elgesys ir tą elgesį lydintys

jausmai, emocijos, būsenos ir t.t. Netektys, trūkumai sukelia skausmą ir kančią, o sėkmė, teigiami atradimai – džiaugsmą.

Kaip jau minėjau gyvenime daug permainų ir netikėtumų, priešingų troškimams dalykų, tad dažnai tenka patirti ir neigatyvius jausmus. Bet esmę jau paaiškinau, tad nenoriu išsiplėsti. Tie, kam įdomu, su šiais principais turėtų padirbėti savarankiškai, nes čia ne viskas.

18. Apie „labai jau gerus“

Šiuo metu propagandą analizuoja visi, kas netingi – net patys propagandistai. Taip pat ir aš apie tai nekartą esu rašęs. Tačiau ši tema yra tokia plati, kad neišsisems niekada – vis bus galima parašyti ką nors naujo, iškelti kokį nors netikėtą, bet labai svarbų aspektą, priemonę, gudrybę. Viena tokių retokai aiškinamų priemonių yra grupavimas, pritaikytas pasakotojo blokui, apie kurį esu rašęs „Lingvistinėse“ temose. Praktiškai, nuo jo prasideda visi tekstai, kurie rašomi kaip autorių pasakojami pasakojimai. Tokia sakytinių ir rašytinių tekstų visuma vadinama diskursu.

Trumpai kas yra pasakojimo blokas. Kiekvieno teksto struktūrą sudaro elementai a) kas pasakoja, b) kam pasakoja, c) ką pasakoja. Tai yra autorius, adresatas, tema. Tema visada yra teksto viduje ir ji yra pagrindinis minties perteikimo kanalas. O autorius ir adresatas, gali būti sudvejintas. Kai autorius save paverčia tekste veikiančiu pasakotoju ar veikėju ir kai adresatas įtraukiamas į tekstą ir konstruojamas jo tikras arba iškraipytas paveikslas. Veikėjai ir su jais susiję faktai yra tema, o pasakotojas ir adresatas yra vidinis, iš teksto į išorę neiškeltas pasakojimo blokas. Tai galima įvardinti tokia seka: aš – apie save, aš – apie tave, aš – apie jį/ją. Tai yra temos sluoksnis, aprašantis visas įmanomas pasakojimo kryptis. Pa-

sakotojo blokas nuo šio sluoksnio atskirtas ir tekste gali veikti kaip pasakojantys arba besiklausantys veikėjai.

Kryptys išreiškiamos asmeniniais įvardžiais, kurie turi vienas-kaitos ir daugiskaitos formas, leidžiančias perteikti individualią ir kolektyvinę perspektyvą. Pasakotojų gali būti daug, bendrai kalbančių per savo išrinktą atstovą. Adresatai taip pat suvokiami kaip grupė, kuriai skirtas pasakojamas tekstas. Tema gali apimti vieną asmenį arba visą jų grupę, kuri veikia bendrai, kartu su kitais, vienas prieš kitą arba kartu prieš kokį nors bendrą priešą, kuris gali būti ir autorius, ir adresatas. Nuo šių niuansų priklauso, kokių tonu tekstas parašytas ir šie asmenys ar grupės yra liaupsinami ar menkinami. Užbėgant į priekį, galima pateikti tokį propagandos triuką, kai koks nors asmuo per propagandos priemones apipilamas mėšlo kibiru ir laikomas paruoštas kaip būdas susidoroti su kitais, neįtinkančiais asmenimis – konkurentais, priešais ir pan. Tereikia juos kaip nors susieti su šiuo paruoštu žmogumi ir visas negatyvas pasidalina į tiek dalių, kiek žmonių su „blogiu“ yra sujungta. Pasidalina, bet ne tik nesumažėja, o dar ir padidėja.

Kaip ši situacija interpretuojama priklauso nuo santykio su tekstu. Vienaip pasakotojo blokas naudojamas teksto autorių, siekiančių savo tikslų, kuris dažniausiai būna paveikti skaitytojus, kitaip naudojamas skaitytojo, kuris skaito tik tam, kad gautų informacijos apie temą arba kartais apie patį autorių, atskleidžiantį savo mintis, pažiūras, vidinį pasaulį ir šiaip įvairią informaciją. Man svarbi kryptis yra skaitytojas, kuriam noriu padėti perprasti tekstus ir atpažinti tam tikras manipuliavimo ar smegenų plovimo priemones. Aišku, tiems, kam tai aktualu, kurie yra mažiau patyrę. Skaitytoją turėtų dominti tik informacija, kurios šaltinis yra tekstas ir jo autorius. Tačiau tekstai, ypač žurnalistikoje, retai būna tik informaciniai, nes juose daug propagandos, liaupsinant sau naudingus klausimus ir menkinant tai, kas neatitinka organizacijos, kuriai jie dirba, interesų.

Trumpai autoriai liaupsinti mėgsta save arba tą grupuotę, kuriai tarnauja. Šį liaupsinimą galima sugraduoti paprastai: „aš labai jau geras“ arba kukliau „aš šiaip normalus, stiprus vidutiniokas“. Reikia priminti, kad informacija yra verslas ir šiaip už dyką vardo „nedaro“ niekam. Gali būti net „normalus vidutiniokas“ ir net tuo didžiulis, bet jeigu nepriklausai grupuotei arba jeigu nesumokėjai *imidžmeikeriams*, gero žodžio nelauk, nebent priklausai pliusu paženklinčiai masei arba išpažįsti pliusu paženklinimą idėją. O apie tai, kad ką nors domintų „tiesa ir tik tiesa“ – šiais laikais galima užmiršti.

Taigi propagandos, kuri naudoja vien pasakojimo bloką, principas yra pliusų ir minusų sudėliojimas pagal savo tikslus ir pašalinių žmonių grupavimas „kas su kuo“. Mes „labai jau geri“ ir jie su mumis, tada geri ir jie, „stiprūs vidutiniokai“. Šį skirstymą galima perkelti į visus tris bloko trikampio kampus aš/mes – tu/jūs – jis/ji/jie/jos. Aš/mes absoliučiai geri, absoliučiai blogi (beje tu ir didžiuojamės), arba dalis geri, o kita dalis – blogi. Tą patį galima padaryti su visais trikampio kampais. Tada gali būti siekiama mobilizuoti visą auditoriją, bandant atgrasyti nuo susisaistymo su tais, kurie pagal šitą sistemą turi daug minusų. Arba jeigu kalbama apie juos, tai norima sukelti ir suorganizuoti simpatiją arba antipatiją.

Diskursas gali būti individualus arba kolektyvinis. Kolektyvinis makaronas yra organizuota propagandos sistema, kuri naudoja daug įvairių propagandinio makarono kanalų. Kai individualaus teksto autorius atsiduria tokioje sistemoje, kur suorganizuoti ne tik „rašytojai“ bet ir „skaitytojai“, kaip vertinamas jo darbas priklauso nuo to, kokiame informaciniame lauke atsidūrė jo tekstas. Kai idėjos įtvirtintos, ar bent pati sistema nuolatiniu jų kartojimu tai nori pavaizduoti, tada prieštaravimas joms asocijuoja autorių su minusine mase ir pastato greta su priešu, neva tu dirbi prieš mus, vadinasi dirbi „jiems“. Šiuo tikslu platus diskursas ir pradamas valdyti, atitinkamai

sau naudingu būdu sugrupuojant ir įvertinant pasakotojo bloko elementus.

Šių elementų pagrindinė konfigūracija yra AŠ ir KITI, nepriklausomai nuo to, ar kryptis yra autorius, ar skaitytojo. Galimi tokie vertinimo variantai: a) visi geri – tada visi pasirinkimai priimtini, nes tarp krypčių nėra jokių skirtumų, b) visi blogi – tada irgi nėra skirtumo, nes visi tokie patys ir nėra jokio atskaitos taško iš kurio būtų galima reikšti pretenzijas. Toliau c) aš geras – visi blogi. Šiuo atveju kovojama dėl savo orumo ir žmogus palūžta ir susilieja su mase arba – ne. d) aš blogas – kiti geri; kaip veikiama čia priklauso nuo galios ir logikos vidinio tvirtumo. Blogas gali būti kaip hiena arba kaip liūtas. Be abejo, visus vienaskaitos asmeninius įvardžius galima pakeisti daugiskaita ir tada ši sistema taikoma grupėms, o ne individualiems asmenims.

Grupavimas naudojamas tada, kai yra struktūrų, kuriose ženklai priešingi. Tada galima išsirinktą objektą asocijuoti su pliusu arba minusu, kad būtų galima išaukštinti arba suorganizuoti neapykantą. Kai ženklai vienodi, plusas arba minusas, tada pasirinkimo motyvai būna kitokie, ne moraliniai. Tada žiūrima pagal galimybes išlikti, o galbūt net suklestėti nesvarbu ar sistema „gera“ ar „bloga“.

Taigi tokios propagandos esmė yra plusų ir minusų naudingos konfigūracijos suformavimas, vadinamas vertinimu, tada visų savo priešų ir konkurentų sugrupavimas su minusais, juos įtraukiant į „blogio“ masę. Po to belieka pakurstyti minios instinktus ir su taikiniu galima „teisėtai“ susidoroti. „Jeigu jis šitaip, mes nepakėsime...“ Su tokiu lozungu labai patogu susidoroti su visais konkurentais, apšaukiant parsidavėliais ir prichvatizuojant visą valdžią (labai ilgam). Bet viskas prasižeda nuo propagandos sistemos, kurios priemonė – rašytojų suorganizavimas, o šių tikslas – suorganizuoti ir skaitytojus, kad jie nebūtų padrika minia. Tam rašytojai kurpia tekstus, kur

pasaulis sugrupuotas pagal centrinės valdžios siekius. Pagrindinė propagandos priemonė yra žmogaus ar grupės pavaizdavimas „labai jau blogais“, šitaip prieš juos nukreipiant neigatyvius sentimentus. Tada bet koks prieštaravimas siejamas su „išdavyste“, kurią niekina visi šitaip suorganizuoti skaitytojai ir dominuojančio diskurso vartotojai.

Belieka aprašyti, kaip žmogui prie kaktos prikalamas minusas, kuris yra ženklas, kad propagandos mašina gali pradėti savo darbą. Tam naudojami išgalvoti faktai, išgalvotos savybės, asocijavimas su „labai jau blogais žmonėmis“, sukurtos piktadarystės ir pan. Užtenka prisiminti, Kadafi NATO karo metu, kai buvo „įvedinėjama demokratija“, kaip ši žmogų vaizdavo žiniasklaida. Didžioji jos dalis buvo šlykštus melas. Bet toks „rašytojų darbas“... O kad jo sūnus su nukapotais pirštais nelaisvėje jau keli metai ir tai, kad jis išsigimėliškai kankinamas, neįdomu jokiai „žmogaus teisių organizacijai“... Tokia yra tikrovė.

Susidūrus su faktų fabrikavimu, reikia suvokti paprastą dalyką: faktai ir jų aprašymo priemonės ne tas pat. Apskritai faktai egzistuoja anapus kalbos, todėl vien jos neužtenka. Kalba yra faktų išraiškos priemonė, bet pats faktas turi būti pasaulyje ir jis turi būti ne tik papasakotas, bet ir įrodytas. Papasakojimas – ne įrodymas. Žmogus problemų turi tada, kai šis skirtumas supainiojamas ir jis bet kokius kludiesius pradeda laikyti tikrove, neva užtenka to, kad „gerai papasakota“. Tačiau melagių papasakotose pasakose jokių faktų nėra, nes pavadinimai ir gramatinės morfemos nėra tikrovė – tai tik jos aprašymo priemonė. Pagal ją smegenys geba rekonstruoti vaizdinius, tačiau šis gebėjimas dažnai tik įtraukia į melo kloaką, išimdama žmogaus sąmonę iš sąlyčio su tikru pasauliu.

Minusai, plusai, grupavimas – visa tai tik galvoje esantys iliuzijų pasauliai... Vien susiejimas savo galvoje su „blogiu“, žmogaus blogu nepadaro. Įsivaizdavimas – ne tikrovė.

19. Licencija melui

Šiame skyrelyje tęsiama tema, kurioje buvo kalbama apie tai, kaip propagandoje naudojamas pasakojimo blokas ir teigiamų bei neigiamų perspektyvų grupavimas (Apie „labai jau gerus“). Rašiau, kad mane domina skaitytojo perspektyva ir tai, kaip jis gali naudoti tekstus informacijos rinkimui. Bėda ta, kad autoriai ne visada siekia pateikti objektyvią informaciją ir skaitytojai gali būti suklaidinti, paveikti, dezorientuoti. Todėl naujoje dalyje noriu šiek tiek pakalbėti apie tai, ką daryti, kad dezinformavimo pavojus būtų maksimaliai nukenksmintas.

Galima pradėti nuo apibendrintos perspektyvos, kuri parodo kokia kalbos funkcija ir kam gali būti naudojama kalbinė informacija. Į šią situaciją galima žiūrėti iš dviejų perspektyvų: viena jų yra valdymas, o kita – žvalgyba. Valdymas informacija manipuliuoja, siekdamas paveikti emocijas arba suklaidinti, o žvalgyba ją renka, kad rekonstruotų žinias, išinančias už žmogaus patyrimo ribų.

Kitaip dar galima skirstyti į informacijos šaltinį ir jos gavėją. Šaltinis yra išeinanti seka ir jos tikslas paveikti, gavėjas priima įeinančią seką ir analizuoja ją žvalgybiniais tikslais. Kadangi žvalgyba ir valdymas nesutampa arba kitaip nesutampa šaltinio ir gavėjo tikslai, gaunama informacija gali būti netinkama. Tada žvalgyboje naudojama provokacijos taktika, kuri siekia per manipuliaciją priversti šaltinį parodyti savo išinančioje sekoje ir tai, ko jis nenorėtų parodyti.

Kadangi šių priešingų pusių tikslai skirtingi, tai svarbu žiūrėti, kas sugeba primesti savo dominavimą. Jeigu dominuoja šaltinis, tai gavėjas yra manipuliavimo objektas. Jeigu dominuoja gavėjas, tai šaltinis yra žvalgybinės informacijos tiekėjas. Gali būti ir taip, kad nedominuoja niekas. Tokiu atveju dažnai vyksta įvairūs taktiniai žaidimai, kuriuose naudojamos įvairios

maskuotės ir klaidinimas. Skaitytojui, kuris dominuodamas vaidina „žvalgybos“ vaidmenį, tai reikia visuomet turėti galvoje ir neleisti jokiam žurnalistui ar propagandos rporui („Delfi“, „LRytas“, „15min“), primesti savo taktiką ir skaitytoją padaryti manipuliacijų ir valdymo objektu.

Vienas iš būdų pasiekti šį tikslą yra pasakotojo bloko tinkamas supratimas ir panaudojimas gretinant informaciją. Kadangi skaitytoją tekstai domina kaip žinios, kurios išsina už skaitytojo patyrimo ribų, tai kad autoriai ir šaltiniai neužvaldytų gavėjo, reikia bandyti informaciją rinkti iš kuo didesnio šaltinių ir perspektyvų skaičiaus. Turėtų dominti tokie aspektai: ar faktai tikri, ar išgalvoti; ar vertinimai bei interpretacijos pagrįstos, ar subjektyvios. Propagandoje naudojamos abi priemonės – dezinformacija, pramanytų istorijų ir įvykių pasakojimas ir iškreipti vertinimai, pagal šabloną „geras-blogas“. Kad tokie triukai sąmonės nenuvestų klystkeliais, reikia gretinti visas įmanomas perspektyvas ir pažiūrėti, kaip skirtingos perspektyvos pateikia tą pačią informaciją, kokius naudoja faktus ir kaip juos interpretuoja.

Kokios galimos perspektyvos aiškinau pirmoje dalyje, kur buvo aprašytas pasakotojo blokas. Trikampis turi tris perspektyvas, kurias simbolizuoja kampai. Taip pat perspektyvos gali būti vienaskaitinės ir daugiskaitinės. Paprastai domina daugiskaitinė perspektyva, nes propaganda užsiima didelės organizacijos, tokios kaip valstybės. Vadinasi išeinančių sekų kanalų yra labai daug ir reikia mokėti juos pamatyti ir susieti, taip pat palyginti kaip skirtingi propagandiniai kanalai pateikia informaciją. Tai matosi iš to, kokia tekstuose naudojama perspektyva – kas vertina, kas teisia, kas sprendžia, kas interpretuoja, kas pareiškia, kas piktinasi ir kaip į tai žiūrima. Į save žiūrima teigiamai, o į konkurentą – neigiamai.

Iš viso yra 18 atskaitos taškų. Paaiškinsiu kaip jie gaunami. Trikampis turi 3 kampus: Aš (autorius), Tu (skaitytojas) ir

Jis/Ji (tradicinė tema). Koks žmogus atlieka kokį vaidmenį – gali keistis. Tai daroma sukant trikampį apie centrą per vieną, dvi ir t.t. padalų. Taip „Aš“ gali virsti „tema“ arba „skaitytoju“. Atitinkamai simetriškai persislenka ir kiti kampai. Tai viena. Kitas dalykas – pasakotojais gali tapti visi subjektai: pasakoja skaitytojai, temos objektai ir t.t. Ir visi naudoja savo perspektyvą, temai primeta savo vertinimus bei interpretacijas. Iš viso to seka, kad kiekvienas iš trijų taškų, gali turėti tris interpretacijas, kaip tą tašką vertina visos 3 perspektyvos. Vadinasi ta pati informacija, gali turėti 9 versijas. Kadangi propaganda yra vienaskaitinė ir daugiskaitinė, tai šias 9 perspektyvas dar galima padauginti iš dviejų, taip gaunant 18 variantų. Šitaip gaunasi, kad galimi teisingi ir neteisingi pasakotojai, teisingi ir neteisingi skaitytojai ir teisingos bei neteisingos temos. Ar teisingas, ar neteisingas priklauso nuo to ar pasakoja konkurentas, ar „sąjungininkas“. Ir trečias variantas visada būna „teisingiausias“, kaip kiekvienas pasakoja apie save (skaitytojas-apie-save, pasakotojas-apie-save, tema-apie-save).

Taip galima matyti ir be ironijos, nes pats apie save žmogus žino daugiausiai informacijos, o kiti naudojami šaltiniais ir kognityvinėmis fantazijomis, prasimanymais. Bet kita vertus, apie save galima žinoti ir „per daug“. Tada teisingai pasakoti vengiama.

Todėl tai, kad koks nors „Delfi“ kaip kolektyvinis propagandinis ruporas, turintis tikslą manipuliuoti skaitytojais, apie save (Valstybę) pasakoja labai gerai, nereiškia, kad tokia yra tiesa, nes čia tik viena perspektyva iš 18 (mes-apie-save). Bet pasakotojais tampa ir skaitytojai, ir temos, pavyzdžiui, komentaruose ir čia rodomas paveikslukas – ne toks jau gražus pačiam „Delfi“. Aišku, propagandistai nenusileidžia ir šie subjektai arba pasakotojai įgauna be savo įsivaizdavimo ir propagandistų sukonstruotą šaržuotą paveikslą: „vatnikai“, „troliai“, „išdavikai“, „agentai“ ir pan. Tačiau dažniausiai į save pa-

žiūrėję skaitytojai ir temos pamato visai kitokiį savo portretą, nes propaganda – meluoja.

Kas dažniausiai domina skaitytoją? Manau tai objektyvumas, kai kalbama apie kitus ir aukštinimas, kai kalbama apie jį patį. Objektyvumas – tai kuo daugiau perspektyvų. Aukštinimas – tai galimybė parodyti tikrą informaciją, griaunant visus melus ir dezinformaciją. Tačiau tai ne viskas, nes ankstesnėje dalyje rašiau, kad vien papasakojimo – neužtenka, nes kalba yra ne faktai, bet faktų išraiškos priemonės. Todėl reikia dar vieno kriterijaus, kuris vadinamas įrodymai. Aišku, žurnalistai įrodinėti nesivargina, nes tai darbas, o pagal jų logiką už darbą reikia mokėti. Tad propaganda liaupsina tuos, kas geriau sumoka.

Be abejo, kiekvienas skaitytojas tampa pasakotoju pats, taip apkeisdamas vaidmenis, virsdamas informacijos šaltiniu. Ko reikėtų siekti tokiu atveju. Jeigu siektų dominavimo bet kokia kaina, būtų manipulatorius. Savime tai nėra nei gerai, nei blogai. Svarbu kokio siekiama tikslo ir kam. Jeigu tikslas geras, tai dominavimo ir manipuliavimo siekimas – pateisinas. Kad galėtum siekti pozityvaus dominavimo, reikia būti susipažinus su tema iš savo patirties arba iš šaltinių, kurie yra įrodę savo informacijos tikroviškumą. Tada reikia siekti nukensminti propagandą ir dezinformaciją, pateikiant savo pagrįstą požiūrį ir svarbiausia siekti nepakenkti savo informacijos gavėjui. „Nepakenkti“ reiškia nepakenkti klaidinimu, nes kartais pakenkti gali ir tiesa, jeigu ji galios centrų nepageidaujama.

Galėčiau visus savo dergėjus pakrikštyti „vatnikais“ arba VSD agentais, nes nesutikimas su alfa-informatoriais prilygsta nuskaltimui, bet tai jau būtų „Delfi“, nes tie, kas iš tikro sugeba dominuoti, tai yra, dominuoja ne per melą ir šmeižtą, bet todėl, kad jų pusėje tiesa, tokie metodai nereikalingi, nes juk

blogis yra ne prieštaravimas, o melas nepriklausomai nuo to, kas jį skleidžia. Licenzijos skleisti melą neturi niekas.

20. Juodasis transhumanizmas

Susidūrus su psichotroniniu persekiojimu, pirmas klausimas dažniausiai būna „kodėl?“ arba „kodėl aš?“. Kitas klausimas būna „kas už viso to stovi?“. Tačiau taip reaguojama tada, kai iš viso žinoma, kad vyksta užpuolimas; nes žmogus net gali nesuprasti, kas dedasi, ir kad su kokiais nors keistais gyvenimo įvykiais susiję kiti žmonės, kad tai nėra sutapimas, atsitiktinumas ir pan. Tai gali būti nelaimingas atsitikimas arba nusikaltimas, kai rankos ir kojos kažką daro, bet tai nėra pats žmogus, nėra jo valios. Jeigu „transhumanistai“ niekaip nepasirodo, tai neįmanoma pasakyti, kad čia veikia jie, nebent būtų susekti didesnės, jau konkrečiai prieš juos nukreiptos operacijos. Galima rasti prietaisus, ar bent jau signalų užuominas. Dažniausiai taip neatsitinka, nes tokie svertai yra rankose žmonių, kurie ir vykdo psichotroninius nusikaltimus.

Kokiuose kontekstuose ši begalinė valdžia gali būti naudojama suvokti nesunku. Tai yra darbo įrankiai, ypač tada, kai darbas nelabai švarus; arba „pramogų“ įrankiai – ir šiuo atveju tai dažnai būna susiję su okultinėmis praktikomis. Eilinių žmogų pastarasis paaiškinimas gali stebinti, tačiau žiniatinklis išplėtė bendravimo galimybes tiek, kad jame galima rasti bet kokios, tikros arba netikros, informacijos. Matome, kad turčiai labai mėgsta savo gyvenimo nuobodulį pajvairinti tikėjimais, dvasiniais judėjimais, ezoterika, okultizmu, įvairiomis sektomis. Ir šie žaidimai nėra tokie vaikiški, kaip gali atrodyti, nes tam naudojamos įvairios technologinės smegenų krušimo priemonės, jeigu tik turi pakankamai lėšų nusipirkti. Taip, su psichotronine technika galima apsimesti velniais, dievais, vykdyti

apsėdimus, ar kaip nors kitaip tiesiogiai komunikuoti su sąmone.

Gal kiek banalesnė yra kita priežastis ir atsakymas į klausimą „kodėl?“ ir „kas?“. Tai yra darbas, susijęs su įtaka, turtais arba valdžia. Pavyzdžiui, kovojant prieš konkurentus, šalinant, susidorojant. Jeigu tai „žemesnė kasta“, baudžiant už „nepaklusnumą“. Vadinasi šitaip mąstant, galima išsiaiškinti psichotroninio užpuolimo priežastis. Jeigu neišeina suvesti galų ir suprasti kodėl, nes „nėra jokios priežasties“, tai dažniausiai aristokratų sektos pramoga arba bausmė už tai, kad esi ir mąstai. Jeigu gyvenime esi kam nors perbėgęs kelią dėl savo darbo, valdžios ar verslo, tai konkurentai gali būti pasamdę susidorojimo „ekspertus“, kurie niekaip neišaiškinami, nes jau vien psichotroninis žodynas stigmatizuotas – negalima kalbėti tokiais žodžiais, nes tada tave „uždarys“ kaip nepakaltinamą.

Galima visai realistiškai pasakyti, kad spec. tarnybų įvykdytas valstybės organizacijos užvaldymas, gaunant finansavimą ir naujausias technologijas „iš užsienio“. Užvaldyti reikia ir visus bendrai, tai yra sukurti bendrą transhumanistinę valdymo kultūrą, pritaikant smegenų plovimo ar propagandos priemones, formuojant sau palankų diskursą. Taip pat reikia svertų leidžiančių kontroliuoti kiekvieną žmogų atskirai. Tai daroma susidorojimo baime, ir nuolat parodant pavyzdžių „kaip būna“, jeigu nepaklūsti. Tas pranašumas, aišku, yra psichotroninė telepatija, kuri leidžia kontroliuoti kiekvieno žmogaus sąmonę ir nepadeda net gynybinės technologijos. Tarp grupuočių valstybėje vyksta psichotroniniai „karai“. Toks yra naujasis transhumanistinis pasaulis, ta šitaip laukta „pažanga“.

Visai nesunku juodąjį transhumanizmą vadinti kriminaliniu transhumanizmu, o tuos žmones, kurie psichotroninėmis priemonėmis naudojami – valdžia, aristokratija, oligarchatas – vadinti nusikaltėliais, nes tai, ką jie daro yra nusikaltimas, net jeigu ir labai sunkiai įrodomas. Naudojant jų žargoną, jie žmo-

nes ištrauko, išstampo ir sudoroja. Ir tai ne vien pavieniai asmenys, lyderių vaidmenyje, bet žmogus arba grupė, apsupta zombių agentūros, kuri aplinkoje vaidina socialinį spektaklį bandydama sudoroti žmogų aktoriniais sugebėjimais, t. y., patalpindama jį/juos į spektaklį arba suvaidintą tikrovę. Pasiekę rezultatą jie dingsta ir niekaip neįrodomi, o žmogus, su visomis savo problemomis – lieka.

Matome, kad perpuvusi visa visuomenė, kuri sudaryta, iš zombių, darbinių jaučių, agentūros, hierarchinės valdžios sistemų, kuriems įstatymas – „negalioja“. Problemų būna tik tada, kai žmogus gauna įrodymų. Kol „neįrodoma“, agentūra įstatymus pažeidinėja kiek tik nori ir dar tyčiojasi. Tyčiojasi betampydami „teoriją“, vaizduodami, kad čia jų pergalė. Rezultatą svarbu ne pasiekti, bet suvaidinti, todėl dažnai nevyksta net duomenų rinkimas, vyksta tik rinkimo vaidyba, nes duomenis pagamina moduliuojamos smegenys.

Galima pasakyti ir dar griežčiau: toks požiūris yra bendra valstybės organizacijos politika kiekvieno žmogaus atžvilgiu. Pagalvojimas „o kodėl aš?“ – labai naivus. O kodėl tu turi pasą, gal esi koks nors išskirtinis? Kad būtum valdomas – išskirtiniu būti nereikia, priešingai, turi kaip tik būti neišskirtinis. Tad logika – priešinga. Tu todėl, kad esi neišskirtinis ir, vadinasi, niekam neįdomus. Valdžia paprasčiausiai „dirba“; ir šis darbas jau buvo apibūdintas – tai nusikalstamo transhumanizmo įvedinėjimas arba psichotroninės eros artinimas. Tai bus tokia nauja planetos tvarka, kuri turės galimybes su kompiuteriu piešti tavo sąmonę.

Bet tai yra kelio pabaiga; tuo tarpu nemažai žmonių laisvoje visuomenėje stovi šio kelio pradžioje ir vis kelia savo naivius klausimus.

Informacinės technologijos pamažu užvaldo visą visuomenę ir primeta šiai visuomenei savo žodyną, kuris po to taikomas ir

aiškinant žmogaus būklę šiame pasaulyje. Žiniatinklio ker-
tiniai mazgai yra tinklalapių serveris, kur sukaupta visa žmo-
nių informacija; ir asmeninis kompiuteris, duomenų tvarkymui
turintis naršyklės programą. Tas turinys yra kabeliu arba oru
atskrendantis skaitmeninio kodo srautas, kuris naršyklės pro-
gramos paimamas ir pagal instrukcijas suformuojami vaizdai
ekrane. Visas kodas yra tarp ženklų `<html> <body>lorum ip-
sum...</body></html>`. Yra kintamas turinys ir yra statiška
struktūra. Tai rašau todėl, kad gyvybės biologija – ekраниška,
todėl biologiniam ekranui galima pritaikyti tuos pačius prin-
cipus kaip naršyklei. Ateina srautas, kuris psichotrininės pro-
gramos suformuojamas žmogaus ekranu ir rodo ten ne tikrovę,
bet žmogaus arba DI parašytą programą.

Tikroviškumas tikrinamas labai paviršutiniškai, lyginant su
tuo, kas sukelia sąmonėje tvirtumo, patikimumo išpūdį. Tačiau
niekaip neįmanoma patikrinti, ar šis išpūdis taip pat nėra iliuzi-
zija. Jeigu užgrobtas visas plotas, žmogus nežino kur yra. Ši-
taip, okultinėse praktikoje manipuliuojama sąmone, naudo-
jant įrėminimo metodiką, kai žmogui pasimaišo protas ir jis
pradeda elgtis neadekvačiai. To nusikaltėliai ir siekia – savo
pramogai išvesti žmogų iš proto ir pamatyti jo vidaus „pas-
laptį“, ištraukti išprotėjimo informaciją, sunaikinti žmogaus
ne išorinį apvalkalą, bet sąmonę. Kai tai praeini, ir esi jeigu ne
kelio pabaigoje, tai bent viduryje, tai naivių klausimų nelieka,
sąmonė žino visus pagrindinius taikinius.

To neturėtų būti, bet valstybės organizaciją valdžia svaigina, o
valdžios darbelius galima perpiešti taip kaip nori, pasamdžius
kokį nors „talentą“, kuris turi tikrovės žudymo gabumą, jeigu
tai daro sudėtingai, rafinuotai su polėkiu. (– Kokie jie sau gra-
žūs...net ašara ištrykšta...) Tokio mąstymo pasekmė ta, kad
turinio jokio nelieka, galvojama tik kaip sužadinti išpūdį... O
tiesa veikia ne todėl, kad ji išpūdinga, bet todėl, kad taip yra.

Naivaus klausimo „kodėl?“... nelieka, kai gerai pagalvoji. Toks yra pasaulis, kai pasižiūri tarp spektaklio eilučių.

Iš karto pasakau: nežinau, kur gauti gynybos priemonių, galiu tik patarti, kaip elgtis su sąmonę pasiekiančia informacija, ypač kai operacija būna užmaskuota. Informaciją reikia teisingai interpretuoti ir panaudoti savo naudai. Pirmas požymis, kad kažkas ne taip yra negebėjimas valdyti savo kognityvinių arba kūno funkcijų. Dėl to žmogus skyla į dvi dalis, viena yra jis pats, o kita – svetima. Psichotroninė operacija pirmiausiai tokios būsenos ir siekia – priversti smegenis kovoti su savimi, vidinėje sąmonės dalyje. Svetimoji dalis, valdoma operatorių, provokuoja, o kita dalis, ta kuri yra pats žmogus – kovoja ir priešinasi.

Imituojant nusikaltimą, valstybės pasamdyti operatoriai valdo kūną, tačiau tas valdymas žmogui fenomenologiškai niekaip nesusekamas, yra tik beformis jausmas arba būseną. Tad reikia sekti technologiškai – ieškoti intervencijos požymių, gaudyti technologinius signalus. Tačiau su signalais bėda ta, kad jie veikia tol, kol daromas nusikaltimas. Kai operacija baigiama signalas išjungiamas ir jokių įrodymų nelieka. Žmogus būna tik su svetimos jėgos intervencijos jausmo arba būsenos atmintimi; o technologinė intervencija tokia subtili, kad ją sunku ne tik užfiksuoti, bet ir įrodymais susieti su kriminalinio transhumanizmo mafija.

Būtent dėl šios priežasties jie „nieko nebijo“...

Bet jeigu žmogui lieka tik jausmas, kaip galima žinoti, kad tai tyčinė išorinė intervencija. Pirmiausiai todėl, kad tai ne vieno žmogaus problema ir atvejų yra įvairių: su vienu šneka, su kitais ne; vieniems rodo paslaptis, kitiems nerodo; vieniems išduoda savo kėslus, o kitiems ne; vienų kančios trumpos, o kitų trunka dešimtmečius ir t.t. Šitaip sukaupiama didelė duomenų bazė, leidžianti daryti apibendrinimus ir išvadas. Re-

miantis šia informacija, galima užtikrintai pasakyti, kad daugelis rezonansinių nusikaltimų labai įtartini, nes panašu, kad juose pakišti niekuo dėti žmonės, valdant elgesį su psichotroline technika. Teisėsaugos struktūros veblena, lemena, bet realiai jos vaidmuo pridengti nusikalstamo transhumanizmo sektas. Jie tai daro arba todėl, kad patys joms priklauso, arba yra prispausti jau minėtomis priemonėmis ir pasipriešinti nesugeba.

Kadangi žinome, kad su sektomis susiję žmonės būna psichiškai nesveiki, tai tokia perspektyva nieko gero nežada... Dar blogiau, kai nesveika psichika susiejama su turtais ir perima technologines galimybes, užvaldo organizacijos struktūras ir ieško visuomenėje terpių, kuriose galėtų realizuoti savo psichopatinį mąstymą.

...Žmogus dirba savo darbą, nesidomi jokia ezoterika, sektomis, scientizmu, ir staiga pradeda viena dieną bendrauti su demonais... Paaiškinimas paimamas iš standartinio repertuaro: tai – smegenų sutrikimas, nes viduje šnekėti negali niekas; reikėtų pasirūpinti smegenų sveikata ir vaistukais. Pasigydo vaistukais, bet nepadeda; ir tik tada sąmonėje pradeda brėkšti teisingas supratimas, kad klausimą spręsti reikia ne mediciniškai. Pirmas žingsnis būna kreipimasis į teisėsaugą, tačiau pamato, kad niekas nekreipia dėmesio, ignoruoja, išjuokia... Paaiškėja, kad jie irgi pakabinti, veikia išvien su nusikaltėliais... Žmogus lieka vienas, nes visi nuo jo nūsuka, lieka tik tokie patys kaip jis, jo likimo draugai. Kaip tik tada ir prasideda tikra kova.

Klausiami: Kas yra sąmonė?, Kaip ją įmanoma valdyti?, Koks mokslas pajėgus išspręsti šią problemą?, Ar vieša fizika yra tikras fizikos vaizdas?, Visuomenės valdymas, toks kaip vaizduojamas, ar tikri metodai taikomi slapta?.. Iškyla labai daug klausimų; čia pateikti tik keli iš jų. Pradedama domėtis ne tik savimi, bet ir kitais, svarstant, o kas jeigu visi užgrobti, jeigu neužgrobti – ką daryti, kad žmogus būtų išgelbėtas; jeigu dar

tik pradžia – ką daryti, kad nusikaltėlių transhumanizmas nelaimėtų? Ateina ištisa lavina informacijos, kurios vandenyne gali pasimesti, tad reikia pagalvoti apie priemones, kuriomis galima būtų ją sutvarkyti. Reikia turėti galvoje, kad žiniatinklyje veikia visi, net ir nusikalstamo transhumanizmo propagandistai, kurių tikslas painioti, dezinformuoti, meluoti, šmeižti ir t.t. Todėl ir aiškinau, kaip tarp žiniatinklio ir PC veikia ryšys: yra serveris, tavo PC ir kabeliai arba oras, per kuriuos keliauja skaitmeninis kodas. Kai šis pasiekia naršyklę, programa jį sutvarko kaip tinklalapį.

Mano mintis tokia: Tas šaltinis, iš kurio ateina informacija ir vadinamas serveriu – nėra jokia tikrovė, todėl be įrodymų pasitikėti skaitmeniniu kodu lekiančiu kabeliais – negalima. Reikia kitų priemonių. Šią informaciją tvarko serverių administratoriai, o informaciją talpina žmonės – pavieniai asmenys arba organizacijos. Jie bando ekranu pakeisti gyvenimą sau naudinga kryptimi, tad į žiniatinklį deda tokią informaciją, kokios jiems reikia.

Ekranų ir vaizdų pasaulyje reikia ieškoti atramos, ir daug labiau reikia, nei to reikėjo Dekartui, ar Budai... Vienintelė atrama yra pats žmogus, jo vidinis jausmas, jo EGO. Tai ne pasaulis, ne kiti žmonės, bet Tu pats. Visa informacija sąmonėje dažnai jau būna, tačiau ji veikia kaip intuicija, o tai reiškia, kad ji pakankamai nuodugniai neapmąstyta. Nuo tokių dalykų ir reikėtų pradėti – išskleisti šį sąmonės turinį, kuris joje visą gyvenimą buvo užrakintas septyniais užraktais...

„Kodėl aš?“ reiškia tik kad susikirto keliai ir laukia nuožmi dvikova. Vienoje pusėje TU, o kitoje kriminalinis transhumanizmas...

Eiolferos trajektorijų metodas

21. Iniciato pradžiamokslis

Šiame skyrelyje laikas pristatyti mano kaip iniciato pagrindinį teorinių žinių modelį, kuris įstato filognozijos projektą į globalinį istorinį kontekstą. Šis projektas yra teisėtas ir turiu leidimą atskleidinėti ezoteriką iki ketvirtadalio teorijų apimties. Visos žinios pateikiamos iš Stikar rango perspektyvos, kuris bus apibrėžtas ateityje. Kai kurie pateikiami terminai gali atrodyti nepriimtini, ypač kai žmogus masto iš oficialios mokslo doktrinos perspektyvos, tačiau pagrindinė planetos žinių sistema pateikiama ne tokiu principu. Pirmenybės teikimas magijai ir okultizmui gali atrodyti absurdiškas, tačiau šie žodžiai turi būti suprantami teisingai, ne iš išorinio stebėtojo, bet iš iniciato perspektyvos.

Norint teisingai suprasti pateikiamą informaciją, reikia žinoti visą planetos žmonijos istorinio vystymosi modelį, iš kurio išvedama struktūra, apibendrinanti pagrindines ir atšakines žinių sistemas. Ši perspektyva neįprasta todėl, kad ji ne tautinė, bet visuotinė arba globalinė, ir rodo kiekvieną tautą visų planetos tautų kontekste. Ši galimybė įprastai prieinama tik specialistams, tačiau švietimo programų kontekste rodoma ir paprastam žmogui. Detali analizė tokios apimties skyrelyje neįmanoma, ir mokyklos arba universiteto principu pateikiu tik bendrąjį šabloną. Detalus tyrimas prieinamas tik specialistams, tiems kas nori turėti reikalų su filognozų asociacija ir „Filognozijos pradmenų“ projektu.

Žmonijos istorija skaičiuojama nuo pat žmogaus atsiradimo prieš maždaug 200 000 metų iki dabartinio momento, kuris yra spartus žengimas į technologinę civilizaciją, savo kelyje artimiausiu metu sutiksiančią daug iššūkių. Visa istorija nuo

pradinio gamtinio žmogaus ir pirmykštės bendruomenės skirstosi į

- 1) gamtinio žmogaus (200 000 m. pr. m. e. – 15 000 m. pr. m. e.),
- 2) pirmykščių kultūrų žmogaus (15 000 m. pr. m. e. – 8 000 m. pr. m. e.),
- 3) pirmųjų civilizacijų žmogaus arba I kategorijos civilizacijas (8 000 m. pr. m. e. – 500 m. pr. m. e.),
- 4) išsivysčiusių civilizacijų žmogaus arba II kategorijos civilizacijas (500 m. pr. m. e. – 1 400 m. e. m.),
- 5) technologinių civilizacijų žmogaus arba III kategorijos civilizacijas (1 400 m. e. m. – 2021 m. e. m.).

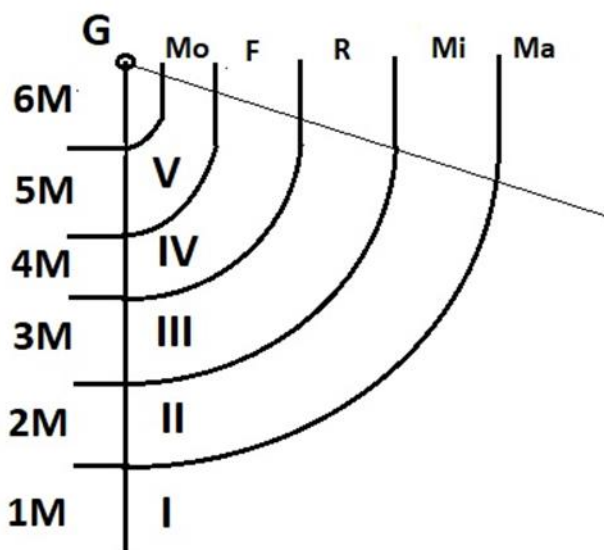
Nuo pat gamtinio žmogaus buvo kaupiamos tikrovę aiškinti ir valdyti skirtos žinių sistemos, praėjusios pagrindinius išsivystymo etapus, kurie bus pagrindinė šio skyrelio tema. Svarbu suvokti, kokios to žinojimo formos buvo žmonijos priešaušryje, nes jos mūsų sistemoje naudojamos kaip iš tradicijos kilęs pagrindas. Naudojama terminologija ne pati seniausia, nes ankstyvosios žinojimo sistemos, neturint rašto, buvo tik žodinė tradicija. Vėliau įsigalėjo „magijos“ terminas, kuris atėjo iš senosios persų kalbos, kuris vėliau buvo pasiskolintas graikų. Jis yra I kategorijos civilizacijos terminas, kurio reikšmė tiksliai nežinoma ir retrospektyviai naudojama ne visai teisingai, tačiau pilna istorinė rekonstrukcija neįmanoma.

Pirmoji magijos sistema buvo pirmykščių bendruomenių toteminė, animalistinė magija, susijusi su gamtos jėgomis ir stichijomis, pagal pirmykštį supratimą. Vėliau, maždaug nuo pirmykščių kultūrų žmogaus, turime politeistinę mitologinę religiją, kurios išpūdingiausios atmainos yra Šumerų, Egipto ir Indijos kultūrose. Pastarosios išsivystė į pirmosios kategorijos

civilizacijos, gyvavusias laikotarpyje tarp 8 000 m. pr. m. e. ir 500 m. pr. m. e. Iš politeistinių religijų išsivystė judėiškas monoteizmas ir indiškasis budizmas, kurie yra šio laikotarpio apogėjus. II kategorijos pirmoji civilizacija buvo senovės graikų civilizacija, padariusi proveržį tikrovės pažinime filosofo figūros įvedimu į tikrovės tyrinėjimus. Ši civilizacija perėjo į Romos civilizaciją, kuri tapo vakarietiško tipo mąstymo, išsugalėjusio Europos pusiasalyje ir visoje planetoje, pamatu. Tuo tarpu, žemesnio rango kultūros arba nyko, arba stagnavo, arba perėjo į aukštesnį lygmenį, prisijungdamos kultūriškai prie proveržį padariusio regiono, kuris vaidino civilizacijos centro vaidmenį. Ir pati vėliausia atšaka, kuri šiuolaikiniu pavidalu atsirado Europoje, 14 amžiuje, yra mokslas, sukūręs technologinę III kategorijos civilizaciją, šiuo metu apgaubusią visą planetą.

Pagrindinė filognozijos projekto idėja yra ta, kad planeta turi pamatinę ir centrinę žinių sistemą, kuri vadinama tradiciniu magijos pavadinimu, o parodyti proveržiai laikomi tik centrinės žinių sistemos praktiniais pritaikymais, kurie yra prometėjiškas atsišakojimas, skirtas planetos elito šviesa apdovanoti paprastus žmones. Magija yra ezoterika, o mitologija, religija, filosofija, mokslas ir filognozija yra tik egzoterinės jos adaptacijos. Magija nėra vieninga žinių sistema, nes ji padalinta į mokyklas ir kelias viešpataujančias gruputes, tačiau pats principas nuo to nesikeičia.

Ši sistema netradicinė, ji yra ezoterinė, tačiau turiu leidimą ketvirtadaliu lygio padaryti vieša. Tiems, kam sunku susiorientuoti naujoviškai skambančiose terminologijose ir tiems, kas įpratintas juoktis arba tyčiotis iš magijos, siūlau įsigilinti į idėjos esmę, nes ji ne tokia, kokia atrodo savo fasadiniame išpūdyje. Paveikslėlyje matome, kad pagrindinė laiko arba istorijos juosta yra magijos tradicija, kuri skirstosi į etapus, susijusius su pagrindiniais atsišakojimais ir proveržiais. Pirmo laipsnio magija 1M yra pirmųjų bendruomenių toteminė

2 pav.

magija, kuri yra pirmas susipažinimo su tikrove etapas. Naujausia magijos rūšis, kuri atsirado po to, kai buvo padaryti moksliniai ir technologiniai proveržiai yra šešto laipsnio magija, 6M, iš kurios semiasi filognozija, pažymėta raide G pačiame viršuje. Tai, žinoma, tik egzoterinis 6M variantas, kurio maksimali atskleidimo riba yra 25 proc. Pavyzdžiui, imant tokią magijos mokyklą kaip Kabala, ji yra 3M ir 4M laipsnio magijos atskleidimas, kuris yra II kategorijos civilizacijos elitinė žinojimo sistema, naudota žydų pasaulyje. Ji atskleista todėl, kad ji yra pasenusi, ir nesiekia 5M ir 6M lygio, todėl egzoterikos pavidalu leidžiama viešinti bendruomenėms, vystant žydų pasaulio, paremto žydų magija, idėją.

Jeigu imtume tokį pavyzdį kaip New Age amerikietiška ezoteriką, tai ji imituoja 4M ir 5M laipsnio magiją populiariame variante, gausiai skolindamasi iš žemesnio laipsnio magijos sistemų. Čia gausu ufologinės tematikos, sąsajų su nežemiš-

komis civilizacijomis, kurių modeliavimas elitiniuose sluoksniuose labai populiarus. Su šiuo variantu šiek tiek susijusi ir filognozija, tačiau ji daugiau skirta tyrinėjimui, o ne propagavimui, tam, kad žmonės būtų paruošti susipažinimui su 6M lygmeniu, turimu atsiskyrusioje civilizacijoje. Populiarioji ezoterika nėra kludiesių pasaulis, nes joje atsispindi magų pasaulio kovos, kuriose dirba elitiniai protai, žemuose socialiniuose sluoksniuose turintys savo plačią agentūrą. Nemažai yra manipuliacijos, psyopo, primityvios komercijos, apgaulės, šarlatanizmo, tačiau randami ir aukso grynuoliai, kurie tiesiogiai susiję su atsiskyrusia civilizacija.

Šiuo metu dominuoja 6M ir avangardinio mokslo grupotės, turinčios žmonijai priešišku planų, todėl tenka vykdyti atskleidimo projektus, siekiant gelbėti planetos gerovę nuo žlugimo. Domėtis skleidžiama informacija ir dezinformacija reikia racionaliai, nes vyksta informacinis karas, o filognozija turi palengvinti šį darbą. Juodojo drakono etapas yra labai pavojingas ir norint jį praeiti reikia naudoti visus geriausius intelekto resursus. Tačiau visi su tuo susidūrę supranta, kad priešiuolaikinių technologijų, vien proto neužtenka, nes jis sudarkytas technologijomis, todėl arsenale yra ir tiesioginio veiksmo metodai, apie kuriuos žmonės turi žinoti, nes panaudojus tokias priemones, neišvengiami chaoso, panikos ir betvarkės protrūkiai. Nežinant, kas planetoje iš tikro vyksta, gali atrodyti, kad atėjo pasaulio pabaiga, tačiau tai iliuzija, nes visos situacijos yra atidžiai kontroliuojamos, ir tokia pabaiga nėra numatoma, tik ribotos priemonės tikslui pasiekti.

Tam naudojamos 6M lygio priemonės, apie kurias siekiama informuoti iš anksto, kad pakankamas protų skaičius būtų pasirošę aiškinti. Tokia pagrindinė filognozu asociacijos ir „Filognozijos pradmenų“ projekto užduotis.

22. Libertarinė sątvorologija

Ilgą laiką gyvenime save laikiau libertaru, todėl laisvės tema man nesvetima, kurią pats laikas įtraukti į filognozijos problemų lauką. Laisvės sugebėjimas tiesiogiai kyla iš žmogaus sampratos, aprašytos ankstesniuose tomuose, todėl šis klausimas yra centrinis sątvorologijoje. Yra galimybė bandyti laisvę tyrinėti ir hipostratinio lygmeniu, tačiau čia jau aukštesnė pakopa, iki kurios norint pakilti reikia nusipelnyti. Laisvė vargu ar gali būti tik žmogaus savybė, nesusijusi su pačia didžiaja tikrove, tačiau tą ryšį, kadangi jis nematomas ir sunkiai apčiuopiamas, sunku užfiksuoti. Bet ji akivaizdžiai susijusi su galine pirmapradžio spektro dalimi, kuriame įkūnijamos žmogaus sąmoningumo ir laisvės galios.

Pirmajame tome tikrovėje išskyriau du pradus: eiolinį ir rėizolinį. Tiems, kas neatsimena kaip šie labai svarbūs filognozijoje terminai apibrėžiami, primenu, kad eiolas yra nebūtinasis, kūrybinis pradas, o rėizolas būtinasis, determinizmo valdomas pradas, sudarantis tikrovėje skeletinę būtinąją tvarką. Šiuos pradus laikau esančius realia metafizine realybe, kurios atspindys įsikūnija žmoguje į priekinę ir galinę sątvoro dalį, susijungus jame pirmapradžams visatos tikrovėms. Vadinasi, susiejus laisvę su eioliniu pradū, ji įgyja žmogiškąją ir metafizinę dimensiją, kurios sudaro fundamentalaus laisvės klausimo doktrinos struktūrinį pamatą.

Šiame skyrelyje supažindinu su žmogiškąja laisvės dimensija, įeinančia į sątvorologijos sudėtį, o metafizinė laisvė – ateities tema. Sątvorologijoje laisvė susijusi su plotinio sumavimo principu, kuriame yra veiksmo galimybių perteklius, leidžiantis žmogui įgyti laisvą valią, gebančią protingai rinktis. Tokio rinkimosi aukščiausia forma yra strateginė projekcija, varžybose dėl išlikimo ir susijęs atvejis yra kūrybinis gebėjimas, papildantis strateginį. Visos strategijos ir kūrybiniai aktai arba atveria veiksmo areną, arba ją sukuria tam, kad galėtų įdėti į ją

savo judėjimą bei trajektoriją. Plotinis sumavimas, kaip buvo aprašyta, ateina iš pirmapradžio kūno substancijos, turinčios eterinę arba bozoninę prigimtį, kuris susikonglomeruoja į rodančiąją substanciją, susitelkiančią į laisvės erdvę, kurioje kuriami trajektorijas tikslinantys ir apibrėžiantys psichovektoriai, pereinantys į pirmapradę priekinę, judančiąją dalį.

Tokia schema rodo gana paprastą, laisvės sampratą privalomą principą, kurio esmė yra tinkamai balansuoti tarp būtinosios ir nebūtinosios struktūros sątvaro padalinime, nes tik tokioje būsenoje įmanoma išvengti žmogui pražūtingo nuslydimo į kraštutinumus. Vienas jų yra gamtinio žmogaus instinktyvusis determinizmas, iš kurio žmogus evoliucijos eigoje yra išsivadavęs, o kitas – nelaisvė, kuri propaguojama neatitinkančios žmogaus prigimties vergovinės santvarkos. Priešingas kraštutinumas yra ribų ir saiko neturinti laisvė, kuri užgrobia visą būtinąją tvarką ir perdaro ją per savo galinės struktūros logiką. Tai absoliučios kūrybos siautėjimas, nepripažįstantis jokios natūralios tvarkos ir norintis ją pakeisti pilnai dirbtiniu pasauliu. Tai prasideda nuo pirmo technologinio išradimo ir baigiasi tuo, kad technologijas pradeda įterpinėti į pirmapradi žmogaus ir tikrovės kūną tol, kol jame nelieka natūralios dalies.

Ta pati problema ir silpnosiose, idėjinėse kūrybos formose. Galima užsiimti istorija, tikrovės dokumentika, realybės būtinųjų, prigimtinių struktūrų atspindėjimu, aprašymu, o galima kūryboje pavirsti haliucinacijų gaminimo mašina, kuri kuria realybės principus pažeidžiančias ideologijas ir psyopines technologijas. Tad ir čia matome arba kraštutinumus, kuriuose kūryba merdėja arba siautėja kaip taifūnas, arba pusiausvyrą būseną, kai šios žmogaus sątvaro priešingos spektro dalys bendradarbiauja gražiu bendradarbiavimu, nepažeisdamos viena kitos teisių ir autonomijos.

Iš to, kas pasakyta matosi, kad laisvė yra žmogaus prigimtyje, todėl visiškai teisėta reikalauti žmogaus prigimtį atitinkančios santvarkos. Šis klausimas istorijos eigoje buvo sprendžiamas įvairiai, suprantant arba nesuprantant kas yra žmogus, įdedant į jį ideologiją atitinkančią arba neatitinkančią jo tikrą sandarą ir šioje kovoje tarp tiesos ir melo žmoguje priklausė civilizacijų istorijos trajektorija ant planetos paviršiaus. Imant žmonijos organizavimo struktūrą, joje taip pat randami minėtieji du poliai – laisvės ir būtinybės, nes elitas per visą istoriją buvo eiolinis pradas planetoje, o liaudis – rėizolinis. Socialine ir psichologine inžinerija užsiima valdžia per santvarkos steigimą, o liaudis yra formuojama medžiaga, turinti paklusti. Tačiau, kaip sakiau, formuoti galima teisingai ir neteisingai. Tie formuotojai, kurie išima laisvės galimybę iš žmogaus gyvenimo sukuria žmonijai vargo ir kančių pasaulį, verčia ją suktis pragaro gyvybės cikluose ir žudo gyvybinį procesą. Tie formuotojai, kurie sugeba suvokti žmogaus prigimtį ir sukurti jai geriausias sąlygas augimui, yra gerovės civilizacijos steigėjai, kurie sugeba planetoje sukurti kylančią gyvenimo liniją, kalbant Nietzsche terminais. Filognozijos užduotis pasiūlyti maksimaliai tikslų žmogaus supratimą, kad remiantis juo būtų galima koreguoti santvarkos defektus, gerinti žmonių padėtį bendruomenėse.

Eiolas planetoje turi savotišką eiolosferą, kurioje matomos visos planetoje įmanomos judėjimo trajektorijos. Didžiausią mastą aptarnaujantis elitas dirba šioje eiolosferoje tyrinėdamas įvairias civilizacijų judėjimo galimybes ir priima už visus kitus žmones, nematančius viso vaizdo ir visos perspektyvos, sprendimus. Yra eiolosferoje dimensijos, kurios sukuria planetoje didžiausią klestėjimą, proveržį žmonių protuose, o yra tokie judėjimo keliai, kurie veda žmoniją į chaosą ir visišką išnykimą. Todėl matome, kad yra du kraštutiniai variantai, vienas kurių yra žlugimas ir išnykimas, o kitas – civilizacijos suklestėjimas ir apogėjus. Filognozijos užduotis formuoti psichovektorius ta kryptimi, kurioje žmonija išvengia klystkelių,

spastų, seklumų, pelkių, povandeninių uolų ir pasiekia savo maksimalų išsivystymo tašką, apie kurį svajojo daug vizionierių, vadintų utopistais, bet niekam nepavykdavo sukurti tinkamos struktūros šio principo pagrindimui. Tokią struktūrą siūlo filognozija.

Kaip rodo mano atskleista mintis, aukščiausio lygio civilizacija neįmanoma be laisvės, tačiau ši laisvė turi būti atitinkanti žmogaus prigimtį, suprantanti, kad yra didelė neliečiama teritorija, kuri turi būti saugoma todėl, kad į ją įsibrovus gresia žmonijos žlugimas. Pavadinau ją būtinąją struktūrą, būtinybės pradą, kuri yra nekintama ir nekeistina žmogaus prigimtis, turinti būti neliečiama žmogaus sukurtomis technologijomis. Žmogus laisvas kurti, formuoti dirbtinę realybę tam, kad būtų palengvintas jo gyvenimas, tačiau šiuo metu matome akivaizdų ribos peržengimą, apie kurį kalba Šliogeris savo veikaluose, rodantis nesupratimą prie ko veda pagrindinio pusiausvyros įstatymo nesilaikymas. Viena tokio peržengimo sričių yra psichotronika, daranti intervencijas į psichinį substratą ir žudanti žmones, kurioje nedelsiant privalomas reguliavimas, didelių apribojimų įvedimas tam, kad nebūtų kankinami žmonės.

Filosofine ir politine kūryba užsiimantys mąstytojai turi suprasti, kad jie savo protais dirba eiolosferoje, formuojančioje žmonijos ateitį, ir kad čia veikti turi teisę tik tie, kas gerai išmano šią sritį ir turi sugebėjimą matyti planetoje globalinę perspektyvą, bei pasekmes priėmus vieną ar kitą politinį sprendimą. Ateityje, galbūt, pateiksiu teorinį jos modelį, kuris yra visų elito analitikų darbo įrankis, tačiau jis skirtas tik tiems, kas stovi pakankamame lygyje hierarchijoje, o kitiems skirtas tik orientavimuisi, kaip formuojamos civilizacijos judėjimo kryptys. Mano tikslas, padaryti viską, kad civilizacija nebūtų belaisvė, ypač įvedant dirbtinį intelektą ir psichotrofinę vergovę, tad mano veikla yra katalizatorius, bent jau Lietuvoje, judėjimui šia kryptimi. Visos liberalios politinės jė-

gos turi gauti teisingą laisvės doktriną, kuri bus kuriama filognozijos rėmuose ir įeis į „Filognozijos pradmenų“ teorijų arsenalą. Laisvė nėra kažkas nesuprantama, neapibrėžta, baises ar bjauraus, tai tik didesnis plotas žmogaus kūnui ir minčiai, suteikiant žmogui pasitikėjimo kreditą, kurį jis gražina išlaisvintu kūrybiniu potencialu. Tai nauda visiems – tiek patiems žmonėms, tiek juos organizuojančiam elitui.

23. Teisėjas Dredas

Sukūrus psichotroninius projektorius, naudojamus specialiose operacijose, toks susidorojimas tapo gana populiarus ir žinoti pagrindinius tokių psichologinių priemonių principus yra privaloma. Šioje vietoje galima priminti sątvaro pagrindinį principą, pasak kurio, žmogaus matomas pasaulio paveikslukas visas yra viduje ir sudarytas iš energetinio apvalkalo išorėje bei informacinės sumavimo struktūros viduje. Į energetinę struktūrą įdėjus psichotroninį implantą arba paveikus ją nematomais hipostratiniais spinduliais, paveikiamas informacinis sluoksnis, kuris yra vidinė žmogaus pasaulio vaizdo sistema. Psichotronikos esmė, kad taip paveiktas žmogus mato iliuzijas, girdi balsus, gauna įdėtines mintis, dėl ko supainiojamas ir iškrenta iš realybės, prarasdamas adekvatumą. Taip su žmogumi susidorojama, sužlugdoma karjera, atimamas gyvenimas.

Svarbiausias klausimas tokioje situacijoje – kas už viso to stovi? Organizatoriai gali būti valstybės viduje veikianti spec. tarnybų ir institucijų mafija bei užsienio valstybių grupuotės, kurios yra arba oficiali valdžia, arba paprasčiausios banditų gaujos. Imkime pradžia variantą, kuris rodo tik vidinę sistemą, kurią norint suprasti, reikia turėti bendrą valdžios struktūros paveikslą. Užbėgant už akių galima pasakyti, kad su tuo susijusios jėgos institucijos, tokios kaip kriminalinė žvalgyba, policija, krašto apsaugos ministerija, VSD ir kitos tarnybos,

taip pat teisėsaugos padaliniai, tokie kaip prokuratūra, teismai, bei sveikatos priežiūros institucijos, nes neaišku kur mafija nukreips – į nusikaltėlio ar šizofreniko gyvenimą.

Mano analizės sistema yra žemėlapiinė, kuriame žymiu organizacijos funkcinės zonos, išskirstytas po teritorijos administracinius vienetus. Pagrindinė zonų klasifikacija tokia: santvarkos priežiūra (zona A) – prezidentas, teismai, prokuratūra, spec. tarnybos; santvarkos formavimas (zona B) – seimas, politinės partijos; procesų priežiūra (zona C) – ministerijos; tikinčiųjų organizavimas (zona D) – bažnyčios; savivalda (zona E) – rajonų tarybos; visuomenės organizavimas (zona F) – nevyriausybinės organizacijos; gamybos organizavimas (zona G) – kapitalas, savininkai; darbas (zona H) – darbininkai; nedirbantys (zona J) – bedarbiai, neįgalieji, moksleiviai, pensininkai, kaliniai. Teritorijų santvarka priklauso nuo to, kokių būdu užpildomos pagrindinės zonos, kaip paskiriami jų vadovai. LR santvarka pagal konstituciją yra demokratinė, o tai reiškia, kad pagrindinės santvarkos priežiūros, formavimo, procesų kontrolės institucijos renkamos arba vadovai paskiriami išrinktųjų visuotiniuose rinkimuose. Dėl šios priežasties organizacija susideda iš dviejų dalių – judančios, laikinos bei pastovios, įsitvirtinusios visam gyvenimui. Aukščiausiam range įsitvirtinti ilgam – sunku, nes kiekvienos kadencijos vadovas stengiasi paskirti savo lyderius, tačiau žemesnio rango specialistai įsitvirtina visam gyvenimui ir virsta klanais, mafija, su kuria reikia skaitytis.

Aukščiausiam range dažniausiai stumdomasi tarpzoniniu arba vidurzoniniu principu, tačiau gaujinis pjūdyms ir psichotroninis teroras dažniausiai vykdomas prieš žemą rangą, neturintį rimto užnugario. Taikiniai gali būti nedirbantys, darbininkai, smulkūs verslininkai, smulkūs tarnautojai ir pan. Tokios operacijos vykdomos viešu spec. tarnybų tinkle būdu, nusikaltimą paverčiant pramoga. Tarkime, kad psichotronikos auka yra darbininkas. Tiesiogiai operacijoje gali dalyvauti

operatyvinė žvalgyba, KAM struktūros, VSD, policija, prokuratūra, teismai. Visos šios organizacijos pavaldžios arba ministrui pirmininkui arba prezidentui. Tai nereiškia, kad jie būtinai tiesiogiai dalyvauja, nes operacijų iniciatyva gali būti įsisenėjusi institucijų mafija, o vadovas tik paviršutiniškai tvirtina projektus. Esant reikalui, ši branduolinė struktūra, gali įtraukti kitas institucijas arba verslo įstaigas, priklausomai nuo to, kur nukreipiamas žmogus. Todėl schema tokia: gaujinio pjudymo auka, GPA, satelitinės banditų gaujos (SBG), tiesioginės jėgos struktūros (TJS), netiesioginės institucijos (NI), arba $GPA = SBG$ (vietinė mafija) + TJS (zona A, zona C) + NI (zona G, zona F).

Tokių operacijų principai gali būti keli – psichopatinis ideologinis principas, pramoga, turtinės varžybos, eksperimentai bei tyrimai, technikos išbandymas. Į tokių žmonių kategoriją gali patekti daug kas, ypač jeigu turi turto arba resurso, kuris domina mafiją. Tokiu atveju vykdomas užgrobimas ir resurso išnaudojimas arba resurso atėmimas. Aukštus rangus turinčios ir svarbiose uždarose zonose įsitvirtinusios mafijos turtinasi tokiu būdu, atiminėdami iš kitų, tiesiogiai ir netiesiogiai šalindami žmones. Pagal savo gyvenimo situaciją, žemėlapyje ir organizacijoje zoną gali nusistatyti visi ir atitinkamai suvokti, kokie toje zonoje slypi pavojai. Fasadinis spektaklis organizacijoje vaidinamas gražus, tačiau už fasado vyksta daug nešvarių dalykų, kuriuos žmonėms viešinti draudžiama. Tačiau gyvenime, kuo vyresnis amžius, tuo ši slapta sistema tampa geriau pažįstama. Pavojus turtinis, psichologinis ir psichotroninis.

Žinoma, vietinė valdžia nebūtinai už viską atsakinga, nes ši santvarka ateina iš invazinių užsieninių struktūrų, kur mafijos gerai įsitvirtinusios, šimtmečių senumo, dinastinės ir nepajudinamos jokių pasipriešinimų. Jie primeta vietiniai jaunai valdžiai savo principus, ir tarnybos paprasčiausiai nesugeba pasipriešinti. Pavieniui projekte atsidūrusiam žmogui priešin-

tis sunku, tačiau privaloma viešinti informaciją, ieškoti bendraminčių ir burtis į visuomenines organizacijas bei paramos grupes, kad mafija negalėtų susidoroti izoliavimo būdu. Šią sistemą tyrinėju šešiolika metų ir atradau daug metodų, kuriuos išdėščiau savo „Filognozijos pradmenų“ tomuose, „Mintiregos metoduose“ ir daugelyje tinklaraščio straipsnių. Pirmas ciklas yra daugiau teorinis, kuriame pateikiama bendra žmogaus samprata, mintiregoje šiek tiek artimiau supažindinama su kognityvine telepatija, psichožvalgyba bei gaujinio pjudy-
mo metodais.

Gaujinio pjudy-
mo sistema gerai matosi panaudojus burės sistemos koordinatinę analizę, kurioje matosi visi įžambinės, „kreivos“, grobikinės psichinės struktūros principai. Sumatą, kuris valdo tokią asmenybę vadinu šustriniu, grobuonišku, kuri nesugeba kitame žmoguje pamatyti lygiavertės būtybės ir vertina tik savo grobikiniu požiūriu. Dorinis koeficientas – nulinis, žmogus mąstomas tik iš kuo-centrinės, instrumentinės perspektyvos. Atsakyti privaloma strateginiu būdu, naudojant protinį koeficientą, susitvardymą ir teisingas priemones. Jeigu tai neįmanoma Lietuvoje, kreiptis į tarptautines teisingas institucijas. Problema ta, kad schema teisėsaugoje gerai atidirbta, psichotroninė technika apsaugota valstybine paslaptimi ir neįrodoma ir tenka laukti, kol spec. tarnybų grupuotė darys realius, ne psichotroninius ir ne psyopinius veiksmus.

Savo teritorijoje patartina gerai išsityrinėti visus visų zonų objektus ir žinoti koks agentūrų naudojamas oficialus ir viešas objektų, namų pastatų ir tarnybinių bei konspiracinių butų tinklas. Kiek įmanoma ir leidžia galimybės iš viešų šaltinių sužinoti vadovų ir darbuotojų vardus ir pavardes, apie įtartinus pasirinkti daugiau informacijos – iš vietinės spaudos, žmonių ir pan. Operacijos gali būti legalios ir nelegalios. Legalios turi pirmą instanciją (operatyvinę), antrą instanciją (ikiteisminis tyrimas), trečia instanciją (teismo procesas), ketvirtą instanciją (kalėjimas). Nelegali operacija neturi tokių instancijų, bet gali

įtraukti į nusikalstamą veiklą, užverbuoti, nužudyti, padaryti neįgaliu ir pan. Kadangi tokios operacijos gali trukti ilgus dešimtmečius, kai valdžioje renkami vadovai keičiami pasibaigus kadencijoms, rodo, kad mafijos struktūros tikri organizatoriai ne jie, tikri lyderiai išislaptinę institucijų priedangoje ir nerenkami. Jie išsikelia į mafijos uždara užinstitucinę uždara zoną, kuri yra neliečiamų kategorijoje.

Aktualiausia problema šioje kovoje ta, kad psichotroninė invazija yra vergovinės santvarkos įvedinėjimas, kurioje žmogus valdomas kaip biorobotas su psichtroniniais prietaisais, išnaudojamas, prievartaujamas, apvaginėjamas, žlugdomas ir žudomas. Vienas iš filognozo tikslų šią invaziją sutriuškinti protinėmis priemonėmis, įrodant, kad tokia santvarka nepriimtina ir kad norint turėti aukšto lygio santvarką, vergovinė žmogaus samprata turi būti atmesta. Istorijoje vergovinė santvarka panaikinta ne taip seniai, technologinės vergovės atstatymas – iš tikro smukimas į žemesnį lygį. Kodėl taip yra įrodžiau „Filognozijos pradmenyse“, ateityje tai padarysiu dar įtaigiau.

Žiaurumas žmogaus psichikoje yra dviejų rūšių: pasyvusis žiaurumas, kuris yra teisinė instancija smegenyse, baudžianti už ribos peržengimą; aktyvusis žiaurumas yra banditinis ribos perženginėjimas, kuris atsiranda dėl psichopatinės smegenų patologijos. Atrodytų, kad teisėsauga turi teisę naudoti tik pasyvų žiaurumą, baudžiant tikrus nusikaltėlius; tačiau jie priėmė aktyviojo žiaurumo logiką, kuri tinkama tik banditų organizacijai, nes yra nusikalimo iniciatoriai, be jokios pateisinamos priežasties. Tai didelė valstybės problema, kuri turi gana pažangią popieriuje konstitucinę santvarką, kuri realybėje, deja, neveikianti, veikia ne daugiau 60 proc.

24. Lietuvių kilmė

Pagrindinis gnostikų tyrinėjimų modelis yra sątvaro psichovektoriaus šablonas, naudojamas tikrovės pažinimo formos savo psichikai suteikimui. Psichovektorius valdo elgesį, organizuoja socialines grupes, kuria sąveikas, suteikia gyvenimui pagrindinę formą. Jo tyrinėjimas ir modeliavimas yra pagrindinis gnostiko užsiėmimas, mano vadinamas „arkos statyba“. Nors genetiko perspektyva irgi buvo daug analizuojama, tačiau neturėjau bendro modelio, kuriame daromas visas genetiko darbas. Tas modelis yra istorinis žmonijos giminių genealoginis medis. Šį medį pilnai rekonstruoti neįmanoma, nes tam nesurinkti istoriniai duomenys, tačiau įmanoma sukurti bendrąjį modelį ir išryškinti pagrindinius dėsningumus. Šis genealoginis medis yra *Homo Sapiens* medis, pradedant nuo pirmojo žmogaus. Tai istorijos šaka, visą faktologinę chronologiją formuojanti aplink genealoginę struktūrą.

Tarkime, kad pirmasis žmogus, nežinome ar tai buvo vyras, ar moteris, atsirado prieš 200 000 metų, pirmųjų žmonių bandoje. Jis giminiavosi su senaisiais žmonėmis, perdavinėjo savo genetinę programą ir kūrė naujojo žmogaus genealoginį medį kelis šimtus tūstančių metų iki dabartinės situacijos planetoje, kurioje gyvena 8 milijardai žmonių. Logika tokia: turime sprogimą nuo 1 iki 8 000 000 000 per 200 000 metų, kurio metu turėjo praeiti 10 000 kartų. Kitaip sakant, dabartiniai žmonės, tiesioginėje genetinėje linijoje nuo pirmojo žmogaus yra 10 000 -oji arta. 1000 metų apimtų 50 kartų, ir tai giliausias įmanomas genealoginis medis, koks šiuo metu turimas karališkose ir aristokratiškose dinastijose. Kiti turi dvigubai mažiau, maždaug 25 kartų genealoginį medį, kuris apima 500 metų.

Didžioji dalis *Homo Sapiens* genealoginės istorijos yra prarasta ir turime maždaug 5000 metų senumo seniausius rašytinius šaltinius bei paminklus. Ankstesni laikai žinomi tik iš archeologijos. Pavyzdžiui, manoma, kad į Lietuvos teritoriją

pagrindiniai šiuolaikiniai gyventojai atsikraustė prieš 4000 metų, vadinasi dabartiniai gyventojai yra, nuo šių pirmųjų, 200 karta. Iš kokios vietovės ir koku atstumu atsikraustė tiksliai pasakyti sunku, bet krypties požiūriu akivaizdu: vakarų kryptis užkertama ir lieka šiaurės-rytų-pietų kryptis. Atstumas vargu ar tolimieji rytai, greičiausiai kažkur per vidurį, maždaug nuo Juodosios jūros regiono. Į šią vietą atsikraustė iš kitur dar anksčiau. Tyrinėti giminystę galima genetiškai ir naudojant kaip šaltinį kalbą bei mitologiją.

Prie šio įžanginio samprotavimo galima prisiminti *Homo Sapiens* istorijos chronologiją, pateiktą skyrelyje „Iniciato pradžiamokslis“:

- 1) gamtinis žmogus 200 000 – 15 000 m. pr. m. e.,
- 2) pirmųjų kultūrų žmogus 15 000 – 8 000 m. pr. m. e.,
- 3) pirmos kategorijos civilizacija 8 000 – 500 m. pr. m. e.,
- 4) antros kategorijos civilizacija 500 – 1400 m. e. m.,
- 5) trečios kategorijos civilizacija 1400 – 2020 m. e. m.

Giliausios žinomos genealogijos gali siekti maždaug antros kategorijos civilizacijas, kuriose buvo pradėtos kai kurios iki šių dienų išlikusios dinastijos. Senesnės genealogijos jeigu ir žinomos, iš Egipto, Šumerų, Indijos arba Kinijos civilizacijų – jos yra nutrūkusios.

Šioje vietoje kitas svarbus aspektas yra teritorinis, kuris rodo kaip populiacijos migravo ant žemės rutulio paviršiaus istoriniu migravimu, pradedant pirmąją naujojo žmogaus giminių formacija. Teritorija prasideda nuo pirmojo židinio atsiradimo prieš 200 000 metų, kuris, kaip daug kas spėja, yra Afrikoje. Iš Afrikos laipsniškai išplito po visus kontinentus ir apgyvendino visą planetą. Ši pirmoji bendruomenė turėjo savo pirmąją

kalbą, kuri yra visų šiuo metu egzistuojančių kalbų prokalbė. Kalbos galėjo vystytis tiesioginio perimamumo situacijoje, galėjo sulaukėjus būti užmirštamoms ir sukuriamoms iš naujo. Vadinasi, galima manyti, kad buvo keli pagrindiniai židiniai, kurie kalbą perdavinėjo ir vystė su įvairiais pertrūkiais. Tikėtina, kad jeigu pirmas židinys buvo apatinėje Afrikoje, buvo kylama rytine Afrikos pakrante, ir keliaujama maždaug Artimųjų rytų pietine dalimi, pradedant nuo Egipto. Po to, buvo kylama į šiaurę, iš Tolimųjų rytų reemigruojama į Vakarų.

Šią visą 202 000 metų istoriją galima padalinti į 10 100 dalių, maždaug 20 metų atkarpas, kurios rodo pirmo palikuonio atsiradimą šeimoje. Pati pilna struktūra daug sudėtingesnė, bet tai bazinis principas tarus, kad tėvai susilaukia bent vieno palikuonio. Taip perdarome istoriją vienos tiesioginės genetinės linijos pagrindu ir gauname:

- 1) gamtinis žmogus – 1 – 9 250 karta (9 250) (Afrika),
- 2) pirmykščių kultūrų žmogus – 9 250 – 9 600 karta (350) (pirma migracijos banga),
- 3) pirmos kategorijos civilizacija – 9 600 – 9 900 (300) (antra migracijos banga),
- 4) antros kategorijos civilizacija – 9 900 – 10 000 (100) (globalinis išplitimas),
- 5) trečios kategorijos civilizacija – 10 000 – 10 100 karta (100).

Kiekvieno dabartinio žmogaus protėviai praėjo per šiuos chronologinius istorinius etapus per kažkokią migracijos trajektoriją, įvairiose migracijos bangose, ir priklauso kažkokiai konkrečiai genetinei linijai bei genčiai. Kaip pavyzdį imant Lietuvą, paskutinis gentinis pasidalinimas yra 4000 metų senumo, tačiau pilnas gentinis pasidalinimas apima 200 000 me-

tų laikotarpį, kuris paaiškina iš kokių pirmykščių gentinių-genetinių junginių kilo lietuviškų genčių pagrindas.

Genealoginis medis turi kelis pagrindinius dėsnius. Kuo artimesnis bendras protėvis, tuo giminystės ryšiai artimesni, ir kuo bendras protėvis genealoginiame medyje aukščiau, tuo genetinis ryšys tolimesnis. Toliausiai, maksimaliu nutolimu, nutolusios genetinės linijos tos, kurių bendras protėvis yra pirmasis žmogus. Artimiausiai genetiškai susiję broliai ir seserys, gyvenantys šiuo metu. Kitas svarbus dėsnis, kad vienu metu maksimaliai gyventi gali 5 kartos žmonių, kurios sudaro genetiniame medyje tikrovės dabarties tašką, visa kita yra arba genealoginė praeitis, arba genealoginė ateitis. Taip pat, yra unikalūs atvejai, kai genetinė linija pradeda nuo pirmojo žmogaus yra pilnai vyriška arba pilnai moteriška per visus 10 000 perėjimų. Visos kitos linijos yra mišrios, kurios gali turėti dominuojančią moterišką arba vyrišką lytį.

Šie principai neapima visų dėsningumų pilnu apėmimu, tačiau jie yra istorinių genetikų tyrimų pagrindas, žinotinas visose bendruomenėse, kurių valdymui svarbus genetikos dėsnių išmanymas. Kita filognozijos atšaka, kaip jau sakiau, yra gnostika, kuri yra bendruomenės dabarties dvasinio suformavimo mokslas. Viso šio vaizdo visuma vadinama gyvybiniu procesu, kuriame dominuoja vienas arba kitas aspektas ir padeda bendruomenei neiškrypti iš būtiniosios evoliucijos tvarkos. Jeigu įsigali gnostinis požiūris, pažeidžiantis būtinąją tvarką, įvedamos praktikos, kurios priešingos gyvybiniam procesui, išplinta savivalė, anarchija ir degradavimas, paremtas kūnišku arba dvasišku pradū, kuris neteisingai supranta dvasios principus ir ardo privalomąją tvarką ideologiniame lygmenyje. Kai bendruomenės per daug nudvasėja ir sumaterialėja, jos pavirsta į paprastą gyvulių ūkį, nesugebantį sukurti aukšto lygio kultūros ir civilizacijos. Todėl gnostikų ir tyrinėtojų darbas sukurti teisingą žmogaus sampratą, kuri atitinka būtinąją jo prigimtį, ir jos pagrindu įvesti tokią santvarką, kurioje tinkamu būdu su-

jungta genetinė ir gnostinė perspektyva. Kiekvienoje dabartinėje situacijoje, kurioje istoriškai yra bendruomenė, svarbiausia yra turtinis giminų pasiskirstymas ir socialinis statusas, dėl kurio giminės tarpusavyje kovoja fiziniu ir protiniu darbu. Genetinė giminės linija gali būti kylanti ir krintanti statuso požiūriu, planetinis elitas ir prastuomenė. Civilizacijos lygio principus formuoja elitinės giminės planetoje, kurios supranta šiuos dėsningumus ir valdo populiaciją tokiu būdu, kad bendras vaizdas būtų maksimalus. Išsigimusios giminės parazituoja ir platina išsigimimus, naudodamiesi savo aukštu statusu, ypač kai išklysta iš gnostikų žinotino ir genetikų žinotino auksinio centro principo loginėse struktūrose, kur abejojose perspektyvose gyvybinis procesas laikomas maksimalios gerovės būsenoje.

Sątvarelogijos atradimai reikalingi tinkamo psichovektoriaus suformavimui tam, kad žmogus šiame gyvenime galėtų savo genetinei linijai pasirinkti geriausią gyvenimo kelią. Gyvenimas čia ir dabar yra neteisinga gyvenimo filosofija, nes kiekvienas žmogus turi atsakomybę už savo genį. Lietuviai, pavyzdžiui, turi sunaikintą ir tik fragmentiškai išlikusį autentišką dvasinį substratą, kuris buvo sutriuškintas pirmos kategorijos krikščioniškos civilizacijos invazijos, antros kategorijos filosofinės civilizacijos invazijos ir trečios kategorijos technologinės civilizacijos invazijos, o savo autentiško lietuviškumo turi likusio labai nedaug. Tačiau jis gali būti ne tik istorinis, bet ir kylantis dabartyje, nes kurti save nepriklausomai nuo invazinių ideologijų galima bet kada.

25. Sekso apokalipsė

Šis tekstas bus šiek tiek neįprastas, nes jame pateikiami slaptų organizacijų ir tarnybų išsigimimų analizavimo principai. Mano terminologija nėra standartinė ir yra supaprastinta, bet tik

tam, kad stilius būtų neformalus ir gerai suprantamas. Kaip žinia, pagrindinės dvi išsigimimų temos yra malonumų ir sadizmo ideologijos, kurios parodo kaip mėgaujasi gyvenimu elitinės organizacijos. Malonumai yra hedonistinė pakraipa, o žiaurumai de Sadinė. Jie reikšmingiausi tada, kai susiję su seksualumu, lytiniu gyvenimu, kuris elituose pasiekęs išsigimimo ribą. Apie tai, kaip žlunga elitas ir kaip jie sužlugdo bendruomenes paaiškinsiu vėliau, bet iš pradžių reikia apibrėžti pagrindinius vertinimo principus. Teigiamoje pusėje yra laimės ir malonumo sąvoka, kurių visuma žymi žmogaus gerovę; neigiamoje pusėje yra skausmas ir kančia, kuri sukuria vargo gyvenimą.

Imkime malonumo parametą, kuris mano asmeniniais matavimo vienetais matuojamas kubiniais cukrogramais, kurie yra tūrio vienetas (0,25 l stiklinė) ir į ją dedamo cukraus sukuriamas saldumo pojūtis ant liežuviu. Tarus, kad šaukštelyje yra 10 gramų cukraus ir didelis saldumas yra 30 g į stiklinę gėrimo, įprastinis lytinis malonumas palygintinas su 50 kubinių cukrogramų. Malonumas pasiskirsto psichinio daugtūrio dviejose vietose, kurios yra gausinis šuoras lytiniame organe ir galvos sumatų struktūroje. Kitas parametras yra laimė, kuri irgi yra matuojama cukrogramais, bet jos plotinė charakteristika yra daug didesnė, todėl jei reikia didesnio tūrio. Standartiniu tūriu laikau 20 l ir padidinu cukrogramų kiekį į kilo-, mega- ir giga- lygį. Kilo- yra tūkstančiai, mega- yra milijonai, giga- yra milijardai. 1 megagramas yra 1000 kilogramų. Giga lygio akivaizdžiai nebūna. Laimės parametre, orgazminė būseną, vadinama palaima, atitinka 4 kubinius cukrokilogramus. Vadinasi paprasta laiminga būseną yra nuo 0,5 iki 1 kubinio cukrokilogramo.

Priešingas parametras yra skausmas ir kančia, kurie matuojami analogiškai prieš tai aprašytam metodui, bet atvirkščiai. Skausmas matuojamas kubiniais jugelgramais į 0,25 l, kuriuos galima palyginti su citrinos sukeliamu gėlimu ir dūrimu į lie-

žuvio receptorius, tačiau pakeičiant skonį į skausmo pojūtį. Jugelgraminis skausmas gali turėti įvairius parametrus, kurie susiję su dūrimu, deginimu, pjovimu, plėšimu, kuris turi koncentracijos, intensyvumo ir ploto parametraž. Kančia, kaip ir laimė, yra daug didesnio ploto ir trukmės, ir jos intensyvumas būna ne toks geliantis, tačiau šis intensyvumas, ypač susijęs su somatiniais pojūčiais gali įgauti kančios ir fizinio skausmo pojūčio mišinio formas.

Visus šiuos parametrus ištesus į kalendorinę metų ašį, galima skaičiuoti koks gerovės lygis, kuris apskaičiuojamas pagal formulę $gerovė = malonumai + laimė$; ir vargo lygis, apskaičiuojamas pagal formulę $vargas = skausmas + kančia$, per kalendorinius metus. Gerovės matas yra standartas, siekiantis minimalizuoti vargą ir maksimalizuoti laimę; jeigu laimė smunka žemyn vidurkio atžvilgiu, žmogus patiria žalą, kuri lengvai išreiškiama kiekybiškai, apskaičiuojant gerovės ir vargo skirtumą. Taigi, gerovė gali būti teigiama, o jeigu žmogus patiria didelį vargą – neigiama. Yra įvairūs būdai padaryti žmogų laimingu, vienas kurių malonumai, bet taip pat galima, ribojant juos, sukurti didelės kančios ir skausmo būseną, kuri gali pasiekti tokį lygį, kad žmogus privedamas prie ribos, už kurios yra tik mirties troškimas.

Visa tai sujungus su sekso kultūra bendruomenėse, galime išskirti tokias kategorijas, primetinėjamas invaziniu psypopu:

- a) hedone principas – neporinis ir porinis;
- b) de Sade hedonizmas – porinis;
- c) de Sade principas – neporinis ir porinis;
- d) von Masoch principas – neporinis ir porinis.

Palyginus visas šias kategorijas matome, kad imant neporinius atvejus, gerovė visada auga, nes gaunama daug kubinių cukro-

gramų ir cukrokilogramų; jeigu porinis gerovė abiem pusėm auga arba vienai pusei auga, o kitai pusei – smunka. Toks yra de Sade hedonizmas, de Sade principas, o von Masoch yra išimtinis atvejis su psichiniu sutrikimu, kai žmogus jaučiasi „laimingas varge, kančioje ir skausme“.

Šis klausimas glaudžiai susijęs su sekso industrija ir moterų išnaudojimu, kuris gali įgauti įvairias formas. Tai reiškia, kad kai kuriais išimtiniais atvejais gerovė nenukenčia ir laimės būseną susikuriama dėl to, kad geras teisės į save kompensavimo principas, gaunant didelius honorarus, neprarandant savo teisių. Tačiau 90% atvejų yra priešingi, susiję su vargo būseną, su įvairaus laipsnio kančios ir skausmo atsiradimu. Tie 10% yra daugiau hedonistiniai, kurie nepažeidinėja sekso darbuotojų teisių; o likę yra de Sade hedonizmas, kuriame prievartaujama, išnaudojama, laikoma vergoviniuose santykiuose; de Sade seksas, kur naudojamas kankinimas ir žalojimas, didelis jugelgramų ir jugelkilogramų procentas, siaubingas vargas ir kančia; ir von Masoch atvejai, kai varge jaučiamas šioks toks malonumas, kaip ir sadizme tenkinamasi šveikiniais prieskoniais.

Suprantama, kad sekso industrijoje žiaurumas yra griežtai draudžiamas ir tokios produkcijos ar paslaugų gauti yra sunku ir rizika didelė; manau, tokio pobūdžio filmų ir paslaugų ne daugiau 15%, visa kita – hedonistiniai iškrypimai. Deja, perėjus prie elito lygmens de Sade ir von Masoch principu sekso paslaugos išauga iki 60% ir tokia kategorija yra populiariausia, nors prieinama tik privilegijuotam elitui. Moterims šioje sistemoje sukeliama didelė kančia, jos prievartaujamos ir net žudomos. Ypač išsigimėliškas atvejis, kai į tokią industriją patenka nepilnamečiai ir mažamečiai. Situacija ypač pasunkėja dėl psichotroninės vergovės, kai žmogus paklusti priverčiamas implantais galvoje, kurie programuojami kompiuteriais.

Sekso kultūra dėl pornografijos ir prostitucijos išplitimo labai išsigimusi, prisidengiant liberalizavimo ideologija, nesuprantant kaip nuo tokios dekadentinės kultūros deformuojasi psichika, kaip pažeidžiami ir iškreipiami socialiniai santykiai. Visa tai diegiama invaziniu būdu, vien dėl komercinės naudos, dėl kultūros sužlugdymo. Santykiai tarp vyrų ir moterų įgauna tokias formas:

a) tiesioginis kontaktas – nepažeidžiant gerovės, nekomercinis (A60%);

b) tiesioginis kontaktas – komercinis, nepažeidžiant gerovės arba pažeidžiant, prostitucija (B20%);

c) porno izoliacija – kai vyrai ir moterys naudojami netiesiogine pornoaktorių prostitucija, mokėdami arba nemokamai (A60%);

d) nuotolinis kontaktas – nekomercinis, neprostitucinis, nepažeidžiantis gerovės (A15%);

e) nuotolinis kontaktas – tiesioginė transliacija, komercinė, prostitucijos atvejis (B20%).

Matome, kad masiškai diegiama izoliacijos ir netiesioginio kontakto principas, seksas sukomercinamas, tikra jo paskirtis užmirštama, atskiriama nuo meilės, pagarbos ir pareigos jausmo supratimo. Visuomenė nuo tokio žlugimo vis dar yra stabdoma ir saugoma, bet tik todėl, kad ji laikoma neprivilėgiuota, o norint gauti šveikinių kubinių cukrogramų mėgaujantis hedonizmu, de Sadizmu ir mazochizmu, reikia turėti aukštą, išskirtinį statusą. Šioje srityje susiformuoja neteisėti elitiniai konglomeratai valstybėse, kurie verbuoja, grobia, išnaudoja ir žudo. Platinant pornografiją ir pratinant prie jos visuomenę, ugdomas abejingumas, nesupratimas, nesugebėjimas tinkamai įvertinti kiek skausmo, kančios ir vargo ši sistema

sukuria vien tam, kad vartotojui, kuris jaučiasi pakankamai saugus, sukeltų akių orgazmą. Rinka labai didelė. Tarkime vartotojai įvairiose kategorijose yra 70%, nesunku suvokti kiek reikia suluošinti gyvenimų, norint visą šią rinką patenkinti. Iš septyniasdešimt procentų 10% yra de Sade kategorijos, kuriai reikia pastoviu srautu tiekti produkciją, todėl pastoviai vergovinio resurso statusu yra 100 tūkstančių moterų planetos mastu.

Vien draudimo neužtenka, norint išspręsti šią problemą, reikia viešinti principą ir didinti supratimo lygį, skleidžiant kognityvinės empatijos sugebėjimą, kurį aiškinu savo tekstuose. Siejant visa tai su Filognozijos sistema, svarbiausia ieškoti būdų, kaip padidinti žmonių gerovę, ypač sekso industrijoje dirbančių moterų, neatsisakant laimės ir malonumo. Visas gyvenimas matuojamas tokiu principu ir Filognozijoje yra kritinis vargo (skausmas + kančia) lygis, kurį peržengti yra draudžiama. Draudžiamas psichinis ir fizinis skausmas, draudžiama per didelė, virš normos esanti kančia visą gyvenimą, nuo gimimo iki mirties. Pažeidus šį kritinį lygmenį gresia griežtos bausmės.

26. Elito revoliucija

Apie „naują pasaulio tvarką“ žiniatinklio erdvėje rašoma ir kalbama daug. Žinant posakį, kad „dūmų be ugnies nebūna“, net su tuo tiesiogiai nesusidūrę, turėtume patikėti, kad planetoje iš tikro kažkas vyksta, kažkokios reikšmingos permainos. Aišku, neverta tikėtis, kad šios permainos kažkaip bus viešai paskelbtos, ir „naujos pasaulio tvarkos“ sąmokslininkai visiems atskleis savo kortas. „Nauja pasaulio tvarka“ sunkiai apčiuopiama ir ji įvedinėjama po truputį, nesiafišuojant ir per daug apie tai, kas vyksta, nekalbant. Gali būti, kad net pa-

sibaigus sąmokslui niekas nepraneš: „Nuo šios dienos prasideda nauja pasaulio tvarka“.

Vienu žodžiu apibūdinant, keičiasi tai, kas vadinama elito požiūriu į žmogų ir į planetą. Keičiantis tvarkai – keičiasi požiūris į žmogų ir elgesys su juo. Taip pat siektinu grobiu tapo visa planeta. Požiūris sunkiai apčiuopiamas, tačiau išoriškai jis reiškiasi kažkokiais veiksmais. Belineka tuos veiksmus tinkamai įvardinti ir paviešinti. Žinoma, šiuos veiksmus „nauja pasaulio tvarka“ slepia po ideologinėmis sąvokomis ir štampais, tačiau akylesnis žmogus supranta kas už žodžių slepiasi ir verbalinei hipnozei nepasiduoda.

Sakoma, kiek žmonių – tiek požiūrių. Net tas pats žmogus gyvenimo eigoje savo požiūrius keičia. Todėl gali atrodyti, kad požiūrio keitimas yra įprastas ir kasdienis dalykas. Kas tame tokio, kad laikas, keičiant požiūrį, skyla į dalį „iki“ ir „po“ pakeitimo. Esmė ta, kad čia daugiau kalbama apie sisteminių *establishment'o* požiūrį, kurio pokytis žymį lūžį istorijoje. Šis lūžis yra tai, kas vadinama „elito revoliucija“, kuriai susikūrusios mokslinės-techninės ir socialinės-ekonominės-politinės sąlygos. Sąmokslininkai šias sąlygas ir bando išnaudoti, ir raktinis žodis yra „nauja pasaulio tvarka“, kurią įveda „jie“ ir „savo tikslais“.

Gali atrodyti, kad požiūris į žmogų apskritai, nėra svarbiausias „naujai pasaulio tvarkai“. Globalizacija ir planetos masto valdžia yra tokios aukštumos, kad iš jų žmogui pamatyti reikia mikroskopo. Tačiau visgi manau, kad žmogus yra svarbiausias kriterijus, nes sąmokslininkai nusistato santykį tarp savęs ir kitų ir šis santykis yra tarp žmonių; nors santykis yra ir su visa planeta. Sąmokslininkai, dabar jau planetos mastu, kažkuo paskelbia save ir kažkuo paskelbia kitus bei pačią planetą ir suformuoja atitinkamą santykį. „Mes“ esame valdžia ir „jūs“ mums paklūstate. Šitai sakoma netgi tiems, kurie per visą istoriją nebuvo įpratę paklusti niekam. Dėl to ir kalbama, kad

vienas „naujos pasaulio tvarkos“ padarinių – galimas 3 pasaulinis karas, jeigu „nesusitars gražiuoju“. Tai, kas vyksta dabar yra tik preliudija, kai šalinamos visos mažareikšmės kliūtys, kol bus akis į akį susidurta su pagrindiniais priešininkais.

Be to, ši sąmokslininkų „valdžia“ įgauna tokią formą, kokios nebuvo regėta per visą istoriją. Tokio požiūrio, kad esame „mes“ ir planeta „mūsų“ dar nėra pavykę sėkmingai įgyvendinti niekam. Galbūt būta tokių svajonių ir nesėkmingų bandymų. Tačiau šie bandymai vis kartodavosi, naudojant ir jėgą, ir klastą. Pats naujausias „naujos pasaulio tvarkos“ variantas, kurį galime stebėti, naudoja abu metodus, kai klausta bandoma pateisinti jėgos panaudojimą, kuris pateikiamas kaip „teisėtas“ ir „logiškas“. Bet svarbiausia – atsiradusios mokslinės technologinės ir socialinės-ekonominės-politinės sąlygos. Pirmuoju atveju – artėjimas prie technologinio singuliaro apie kurį rašė R. Kurzweil knygoje „The Singularity is Near“ (2005). Ir antruoju mažais žingsneliais įvedamas socialinis, ekonominis, ir politinis totalitarizmas.

Reikšmingas momentas apibūdinantis šį lūžį yra tas, kad „nauja pasaulio tvarka“ užgimė Vakaruose. Demokratijos ir žmogaus teisių civilizacijoje. Bet akivaizdu ir tai, kad šis naujas judėjimas tikrai kilo ne iš demokratijos ir žmogaus teisių, pastarosios sąvokos yra daugiau instrumentinė butaforija. „Naujos pasaulio tvarkos“ judėjimas greičiau yra kilęs iš slaptos sistemos, kurioje nėra nei demokratijos, nei žmogaus teisių, bet yra politinis-ekonominis klanas, valdantis proto kontrolės technologijų pagalba. Tokia sistema – irgi buvo Vakarų civilizacijos realybė. Demokratija ir žmogaus teisės buvo ir yra tik vitrinoje pastatytos iškamšos be jokio turinio.

Nesunku pastebėti, kad planetoje vyksta „didysis žaidimas“ paskatintas ir sukeltas jau minėtų sąlygų. Šis žaidimas yra globalinis, ir yra sėlinančios „naujos pasaulio tvarkos“ apraiška.

Bet vyksta ir „mažasis žaidimas“, kuris paliečia ar palies beveik kiekvieną ir išryškės tas globalistų „naujas požiūris“ į žmogų, atspindėsiantis minėtą istorinį lūžį. Atsivers praraja tarp požiūrio į žmogų iki ir po šio eschatologinio lūžio.

Šioje knygoje mane labiau domina „mažasis žaidimas“, kuris yra „naujos pasaulio tvarkos“ vykdomas karas prieš laisvą individą ir laisvų individų visuomenę. Individo padėtis buvo sunki per visą istoriją, prieš jį persvarą įtvirtinti buvo vieni juokai, tai galėdavo padaryti bet kokia minia. Dar lengviau tai pasiekti organizuotai jėgai. Net ir naujaisiais laikais laisvė buvo ribojama socialinių, ekonominių ir politinių sąlygų. Tad ką jau kalbėti apie niekšiškas proto kontrolės technologijas, kuriomis sistema disponuoja šiuo metu.

„Mažasis žaidimas“ yra ne kas kita kaip išbandoma psichotroninės vergovės sistema, kuri įtvirtinama užgrobian žmogaus smegenis. Ne veltui vienas iš pagrindinių šiuolaikinio mokslo uždavinių yra ištyrinėti žmogų, išnarstyti ir išpreparuoti po dalelę ne tik kūną, bet pirmiausiai žmogaus smegenis. To reikia tikrai ne tam, kad planetos valdžia galėtų „padėti žmogui“, bet tam, kad būtų galima įvesti totalinę žmogaus kontrolę. Tam yra sukurti tarptautiniai projektai ir skirtas finansavimas. Žmogaus tyrinėjimas net neslepiamas, tačiau paslėptas po propagandine verbaline hipnoze. Galima paminėti pagrindinį tyrimą kodiniu pavadinimu „Blue Brain“. Projekto tinklalapis yra adresu <http://bluebrain.epfl.ch/>. Projekto tikslas sukurti kompiuterizuotą žmogaus smegenų modelį, kuriame būtų išaiškinta kiekvieno atskiro neurono funkcija (panašiai kaip buvo iššifruotas genetinis žmogaus kodas).

Nuo kompiuterinio smegenų modelio iki kompiuterizuoto gyvo žmogaus smegenų valdymo – vienas žingsnis. Todėl kiborgizacijos klausimas ir pavojus tampa labai aktualus. „Nauja pasaulio tvarka“ paėmusi į savo valdžią visą planetą, praktiškai neturės jokių kliūčių savo haliucinacijoms ir fantazi-

joms. Gali sumąstyti, kad laisva darbininkų klasė nereikalinga, ir geriausia visus darbininkus paversti kiborgais, kurie sunaudojami darbui ir išmetami į šiukšlyną kaip biolaužas.

Labai nesunku įsivaizduoti elitą „naujoje pasaulio tvarkoje“ kaip dievų kastą, o apačias tik kaip eksploatuojamus kiborgus ir pakeičiamą biolaužą. Planeta būtų graži, gal net žydintis sodas, tačiau tai būtų tik fasadas, slepiantis neišpasakytą žiaurumą, niekšybę ir blogį dalies žmonijos atžvilgiu. Ar turi kas nors teisę šitaip elgtis su žmogumi? Ar galime leisti, kad taip atsitiktų?

Tikrovės kietumas ir neperregimumas „dievų kastai“ yra nenkenčiamas apribojimas. Dedamos visos pastangos, kad ši kliūtis būtų pašalinta ir tuo užsiima „elito revoliucijai“ tarnaujantys mokslininkai. Žmonija taip pat yra nevaldoma realybė, kurią per visą istoriją buvo bandoma paversti kontroliuojamu mechanizmu. Tačiau singuliarinės technologijos pasiekia toki lygį, kad žmonijos tikrovė gali išnykti kaip miražas ir valdoma holograma. Nevaldoma žmonija „elitui“ visada buvo siaubas, nes valdymo santykis ir yra tai, kas iškelia į elitą. Todėl pati naujusia „naujos pasaulio tvarkos“ atmaina yra iššūkis ir žmonijai ir visai planetai, kuri priklauso kiekvienam žmogui, nes visi iš jos išėjome ir visi į ją sugrįšime. Jokie „elitai“ kaip tarpininkai, įsiterpiantys į šį santykį – nereikalingi.

„Naujos pasaulio tvarkos“ vieta yra istorijos šiukšlyne.

27. Istorijos H-taškas

Visų žmonių gyvenimas yra įreminamas dviem pagrindiniais įvykiais, kurie įstato žmogų į ribas, apibrėžia jį baigtine egzistencija šiame pasaulyje. Tie neišvengiami įvykiai yra gimimas ir mirtis. Tikras žmogaus sąmonės gimimas įvyksta ta-

da, kai jis prisijungia prie lukсорinų lauko ir įsijungia šviesos arkos struktūra, kuri ir yra tikrasis žmogus. Priešingas procesas yra atsijungimas nuo šio lauko ir šviesos arkos išnykimas visiems laikams. Kaip tai konkrečiai įvyksta čia aiškinti neketinu, nes daug informacijos kituose skyreliuose, tik noriu paminėti, kad šie taškai nėra nei absoliuti pradžia, nei absoliuti pabaiga. Yra daug žmonių, kurie tiki, kad yra egzistencija iki gimimo, o iš to logiškai seka, kad turi kažkas būti ir po mirties. Kitaip sakant, tikima dviem pasauliais: šiuo, mišriu pasauliu, kuriame siela susimaišiusi su kūnu šviesos arkoje ir dvasiniu pasauliu, kuriame gyvena gryna siela, be fizinio kūno. Gyvenimą pagal tokį supratimą rėmina susijungimas ir atsiskyrimas.

Žmonės patiria daug įvairių patirčių, kurios gali atrodyti kaip patvirtinimas, kad kitas pasaulis egzistuoja, tačiau tai iki galo bus aišku tik tada, kai jį pamatysime (arba nepamatysime) kiekvienas asmeniškai. Nemanau, kad teisinga koncentruotis į tai, kas bus kažkada ir kažkur, kai tikra misija spręsti išgyvenimo klausimus čia ir dabar. Dėmesio centre turi būti atkarpa, kuri įreminama kraštutinių būsenų, ir jos, kaip perėjimas į nieką ar kažką, jau yra anapus šio gyvenimo aktualių klausimų.

Esu rašęs apie dvi žmonijas arba tiksliau du žmogaus tipus. Vienas yra genetikas, o kitas – gnostikas. Genetikų pagrindinis dėmesio objektas yra rūšis, kuri yra gyvybės forma, savyje galinti turėti bendrą programinį komponentą ir individualią tos programos realizaciją. Programa, kitaip rūšis, savaime neegzistuoja ir ji visada yra kūniškai individuali. Todėl klausimas kas svarbiau, individas ar kolektyvas, genetikams nėra toks paprastas. Kolektyvas yra to paties tipo programų realizacijų rinkinys, individas yra vienas egzempliorius. Todėl teisinga yra sakyti, kad dalis programos tikslų realizuojama per individą, kita dalis – per grupę. Genetikų tikslas – gerinti rūšies programą, tobulinti rūšį, kad žmogaus tipas ne prastėtų bet to-

bulėtų. Tai vyksta per konkurenciją ir atranką tų genetinių linijų, kurios įkūnija geriausias realizacijas. Šios teorijos vienas žinomiausių 19 a. propaguotojų buvo F. Nietzsche.

Yra ir priešiška stovykla, kuri buvo pavadinta gnostikais. Šis žodis paimtas iš graikų kalbos ir reiškia „pažinimas“ (gnosis gr. – pažinimas). Tai reiškia, kad gnostikai dirba su sąmone, siela, protu, su visais sugebėjimais, kurie susieja aplinkos informaciją ir paruošia informaciją ir aplinką praktiniam naudojimui. Gnostiko užduotis – įminti pasaulio paslaptį, o tam reikalingas kuo galingesnis pažinimo įrankis, kuris turi būti maksimaliai išstobulintas. Todėl reikalingas švietimas, lavinimasis, ugdymas, visų gnostikui reikalingų įgūdžių aštrinimas. Gnostikų ir genetikų tikslai nėra prieštaraujantys vieni kitiems, nes vienas proto gerinimo būdų yra genetinė atranka. Taip pat konkurencijoje, kai sprendžiama kieno genai geresni, žmogus turintis aukštesnį intelektą, geriau jungiantis aplinką, mokantis organizuoti savo resursus – turi daugiau išlikimo šansų.

Visa bėda prasideda tada, kai šios kryptys atsiskiria ir kiekviena nukeliauja į savo ribotą pasaulį. Gnostikams pradeda rūpėti tik dvasiniai dalykai, ribojant ir silpninat fizinius, o genetikai užsiima tik gyvuline veislininkyste, kuri naudoja programos tobulėjimui neaktualius kriterijus. Be genetinio inkaro, gnostikai sunaikintų žmoniją per 100 metų. O genetikai be gnostinės tėkmės – gyventų primityvius laukinių gyvenimus. Kaip ten bebūtų, kol žmonija perduoda estafetę iš kartos į kartą, tol genetikai kažkokia dalimi visada gyvuoja, bet civilizacija prasideda nuo gnostikų įsigalėjimo, kurio pirmos formos visada būdavo religinės. Po to atsirado filosofija ir galiausiai mokslas kaip tobiliausia gnostikų forma, kuri efektyviausiai leidžia įvaldyti žmogų supantį kosminį pasaulį.

Kadangi įdomiausias visada asmeninis atvejis, tai pritaikant aprašytą principą yra įmanomi trys gyvenimo tipai: du pabėgę vienas nuo kito kraštutiniai ir mišrus variantas, kurį laikau

geriausiu. Minėtoje atkarpoje žmogus kažkaip turi realizuoti abu variantus, jeigu nori sėkmingai įvykdyti pagrindinę šio gyvenimo misiją.

Imant kolektyvinį variantą, svarbiausias klausimas kokio tipo santvarka realizuojama, į kokius rėmus įstatomas daugumos žmonių gyvenimas. Galimas religijų viešpatavimas, asketizmas, griežta puritoniška moralė, celibatas ir pan. Deja tokios santvarkos eina prieš prigimtį ir prieštarauja pagrindiniam rūšies programos reikalavimui – sėkmingai perduoti geriausius genus. O geriausi ne visada būna tie, kurie atitinka žemo lygio, vidutinybėms skirtas normas. Kai viešpatauja genetikai, civilizacija gali atrodyti „degradavusi“, tačiau vislumams iš tikro nėra pakenkęs nė vienai rūšiai, kuo daugiau individų, tuo visada daugiau galimybių. Laisvas elgesys šią situaciją tik skatina. Aišku, taisyklės visur reikalingos, bet čia kalba apie filosofinį požiūrį, o ne tvarką ir betvarkę. Religija niekina kūną ir viską kas su juo susiję, todėl sumenkinamos ir visos jo rūšiai svarbios funkcijos. Aš laikausi tokio požiūrio, kad kuo daugiau nelaisvės, tuo civilizacija labiau degradavusi, nes nelaisvė deformuoja žmogaus funkcijas, kurios gyvybiškai reikalingos žmonijai kaip gyvybės formai. Patologiškai bijoti ar bjaurėtis tuo, kas gyvybiškai svarbu yra rūšies išsigimimo požymis.

Kita pusė, nepaisant nieko, lieka taip pat svarbi, nes šis elementas yra individo sąveikos su aplinka priemonė. Kad galėtų išlikti, ši sąveika turi būti maksimaliai efektyvi. Todėl turi būti tobulinama sąmonė, maksimaliai užaštrinamos visos jos galimybės. O kad žmogus nebūtų tik primityvus žvėris, sąmonė duoda civilizuotą supratimą. Jeigu pavyzdžiu imtume, „neišskridusią“ į kitą pasaulį ezoteriką, tai jos vienas propaguojamų tikslų yra dvasinis augimas, kuris vadinamas pakilimu. Pakilimas reikalingas todėl, kad jis išplečia horizontą, leidžia aplinką surinkti iš aukštesnės sąmonės perspektyvos. Tokią sąmonę jau ne kartą esu pavadinęs holoplastine sąmone, sugebančia surinkti visą aplinkinio pasaulio struktūrą ir perkelti

ją į protą. Ši struktūra svarbi tuo, kad leidžia aplinką valdyti ir tapti jos šeimininku, kas padidina rūšies šansus kovojant dėl išlikimo su kitomis rūšimis. Sąmoningų rūšių yra ne viena, tad jų galimybės tarpusavio sąveikose priklauso nuo intelekto koeficientų lygio. Mus įveiktų rūšis su IQ vidurkiu 180. Kosminei civilizacijai reikia vidutinio 250 taškų IQ. Tai lyginama su mūsų rūšies vidutiniu 100 tašku.

Tačiau tai tik įrankis, kurio realizavimą atspindi tikrovės holoplastinio vaizdo atvėrimo koeficientas. Imant procentų matavimo vienetą, visas vaizdas būtų 100 proc. Kadangi mes nežinome, kokia ta pilna tikrovė yra, įvertinti labai sunku, bet galima sugalvoti kriterijus. Vienas jų – gebėjimas sukurti sintetinę gyvybę ir sintetinę sąmonę. Tada Žmogaus holoplastinė realybė bus įvaldyta 100 proc. Tačiau sąmonės teorijos, ne technologijos, žinome gal 10 proc., o biogenetikos ir genų inžinerijos – 15 proc. Turint 250 intelekto koeficientą, manau tokie klausimai išsispręstų per 50 metų.

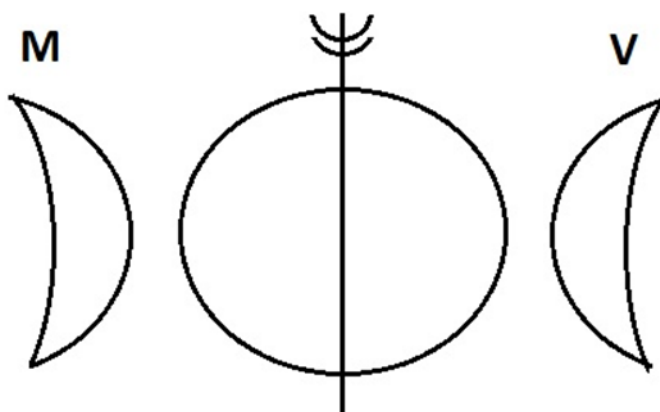
Visa tai, ką aprašiau, yra kiekvienos biologinės rūšies pagrindinė misija, kurioje dalyvauja kiekvienas individas atskirai. Vadinasi reikalinga ne tik primityvi konkurencija dėl savo genų prastūmimo, bet ir bendras visos rūšies darbas išauginti naują tipą, tapti šio proceso visišku šeimininku. Su tuo susiję daug etinių klausimų ir nuo to labai priklauso, kokią mes priskiriame gyvybės formoms egzistencinę vertę. Tačiau procesas – nesustabdomas. Gamta gyvūnams buvo ir liko labai žiauri, sąlygas gyvenimui sudarydama tik ekstremalias. Civilizacija turi galimybę sukurti rojų, bet tas rojus būtų ateities galimybių ir pažangos sąskaita. Vadinasi neišvengiamai tenka ieškoti balanso. Kokių įrankių reikia kovojant prieš kitas rūšis ir kosmines atšiaurias sąlygas, ir kiek reikia pristabdyti, kad būtų išlaikomi bent minimalūs etiniai reikalavimai ir gyvybei suteikiama bent minimali egzistencinė vertė.

O tas istorinis taškas, kurį pasiekus bus žinoma 100 proc. tikrovės holoplastinė struktūra, vadinama H-tašku. Manau, kad visi žmonės pagal savo sugebėjimus ir išgales turi stengtis prisidėti prie šio istorinio momento priartinimo, nes šis momentas prilygs savo svarba pirmos gyvybės atsiradimo momentui. Aišku, viso to likimas priklauso nuo konteksto: jeigu visata ciklinė, tai net tokios civilizacijos neišvengiamai žlunga, jeigu neranda galimybių valdyti tikrovės arba pasitraukti į kitą realybę. Taip gali ir neatsitikti, tada žmogaus smalsumas būna galingiausias akstinas.

28. MOV metodas

Bendrą pasidalinimą valdžia ir ištekliais teritorijoje pirmiausiai lemia veiklos mastų hierarchija, pagal kurios pagrindinį dėsnį maksimalus veiklos mastas įmanomas vienetams, o dauguma gali mėgautis tik minimaliu. Tai pagrindinis socialinės dinamikos principas, sukuriantis visuomenėje sluoksnių arba klasių įspūdį. Iš jo kilo metodas visuomenę vaizduoti kaip hierarchinę piramidę, kuri gali būti valdžios, turto, proto ir pan. Tačiau kadangi planeta yra paviršius, piramidė guldoma horizontaliai ir jos sluoksniai pavirsta į zonas, o šios išsibarsto ant žemėlapių įvairiose teritorijos vietose, dažniausiai pagal centrinių pastatų padėtį. Taip mažoma vietinė teritorija, tačiau tas pats galioja ir visai planetai, kur tam tikrose vietose yra centrinės, kontrole užsiimančios zonos, o kitose – tik valdomos atviros teritorijos.

Pirma šio padalinimo zonomis versija pateikta skyrelyje „Teisėjas Dredas“, pagal kurią zonos abėcėlės raidėmis žymimos į A-J sąrašą. Čia A zona yra prezidentas, teismai, prokuratūra ir spec. tarnybos, o J zonoje turime įvairių kategorijų nedarbančiuosius – moksleiviai, bedarbiai, neįgalieji, nuteistieji. Tarp jų įsiterpia visos kitos zonos, kurios dėstomos pagal

3 pav.

svarbą, funkciją, vaidmenį santvarkoje ir t.t. Visos šios zonos yra užpildomos iš centrinės vietos, vadinamos švietimo sistemos įstaigomis, kurios yra maždaug per vidurį, o gavęs diplomą žmogus pereina į apatinę arba viršutinę dalį. Šią struktūrą, kuri filognozijoje labai svarbus modeliavimo eiolosferoje metodas, vadinu MOV. M yra moterys, V – vyrai, o centrinė, O dalis, yra užpildoma zonomis nuo A iki J. M ir V dalys žymimos su ašimis, kurios gali būti amžiaus arba turto skalė, kurioje jungiant skersiniais M ir V gaunamas savotiškas kopėčių vaizdas.

Šioje struktūroje matosi kaip vyksta žmonių judėjimas karjeros scenarijuje, turto scenarijuje ir koks vienu ar kitu atveju gyvenimo trajektorijų pagrindinis principas. Esant A zonoje, turima viena trajektorija, G zonoje – kita, gyvenimo eigoje išsivysto tam tikras zonai būdingas psichovektorius, sukaupiamos specialybės patirtis, susiformuoja charakteris ir viršavimo arba negalėjimo viršauti patologija. Pagrindinė žmonių masė yra apatinėje dalyje, o į aukštesnes pozicijas galima iškopti dviem būdais: demokratiniais rinkimais, paskyrimu pagal karjeros scenarijų arba rodant savo iniciatyvą, dirbant. Pagrindinis turtinimosi segmentas yra G zona, kuri yra gamybos, pa-

slaugų organizavimo sritis, kur susirenka iniciatyva bei protas, vyksta pagrindinis sistemą aprūpinantis procesas. Visų kitų zonų biudžetas priklauso nuo to, kaip globalinėje sistemoje sėkmingai veikia G zona. Tačiau norint daryti įtaką santvarkai, reikia dalyvauti įstatymų leidyboje ir, negana to, turint pakankamą politinę jėgą (B zona), o tai įmanoma, jeigu idėjos turi tikrą populiarumą. Sau asmeniškai įvesti santvarkos „patobulinimą“ neįmanoma.

Šis modelis reikalingas tam, kad remiantis juo būtų galima parodyti kelis kertinius principus. Pirmas jų – reikalavimas zonas dalintis per pusę tarp moterų ir vyrų tam, kad būtų tinkamas atstovavimas arba reprezentavimas. Antras yra – M ir V ašys, nesvarbu ar tai būtų amžiaus skalė, ar turto turi būti jungiamos horizontaliai, o ne įstrižai. Visi sujungimo, arba suporavimo, įstriži variantai rodo psichinės arba socialinės raidos sutrikimą, kuris jeigu ir nėra uždraustas, turi visumoje sudaryti ne daugiau negu 1 proc. Taip, judant moters arba vyro koordinacių taškui amžiaus skalėje susiformuoja įvairios padėtyš O dalyje, kur aukštesnį statusą gali turėti vyras arba moteris, nuo ko priklauso asmeninio arba bendro turto kiekis. Tarkime yra tokia situacija: vyras C zonoje (ministerija), moteris G zonoje (verslas); arba moteris B zonoje (seimas), vyras C zonoje (ministerija). Tokia pora giminių struktūroje būtų aukšta, turtinė socialinė klasė. Žemosios konfigūracijos – vyras G zona (verslas), moteris – H zona (darbas); arba vyras H zona (darbas) ir moteris H zona (darbas). Amžiaus principas reiškia, kad jungiant skales didesnis negu 10 metų skirtumas nepageidaujamas ir yra „amžiaus grindys“, žemiau kurių santykiai draudžiami baudžiamąja atsakomybe. Tačiau toks variantas, nepaisant griežto draudimo, labai populiarus turtinėje klasėje ir aukštame socialiniame statuse, pvz., jungiant J zoną su G aukštuomene, C aukštuomene ir pan. Žinoma, gražus pasiūlymas yra retenybė, dažniausiai išnaudojama ir atsikratoma. Žinant šiuos MOV modelius, neįmanoma prastumti jokių pedofiliją propaguojančių ir gražinančių teorijų, nes jų įgyvendinimui

reikėtų, visos socialinės struktūros pertvarkymo, ko per įstatymų leidybą pasiekti beveik neįmanoma. Todėl planetoje susiformavęs slaptas pagrindis kuris žlugdo jaunus gyvenimus slaptu nelegaliu būdu.

Svarbu suprasti įvairias A zonų užpildymo galimybes: jos gali būti – visuotiniai demokratiniai rinkimai, gali būti paskyrimas, gali būti užgrobimas. Jeigu renkama – svarbu kas turi teisę balsuoti, kas neturi, kokią informaciją gauna, kokios negauna, kas turi teisę kandidatuoti, kas neturi, kaip vyksta konkurencija tarp kandidatų. Jeigu užgrobiamas – ar tai įvyksta rinkimų būdu, kai išrenkama legaliai, tačiau pasibaigus kadencijai – atsisakoma pasitraukti, ar kariniu perversmu. Ir, pastaruoju atveju, verčiamas tironas ir negraži valdžia keičiama į gražią, ar verčiama graži valdžia ir įvedama diktatūra. Šiame kontekste pasvarstykime kaip formuojasi planetinės A zonos. Viena tokių viešų institucijų yra Jungtinės tautos, kuriose visų vietinių A zonų atstovai sprendžia politinius ir karinius klausimus. Šios organizacijos steigimas yra politinis susitarimas ir joje procesas vyksta visuotinio forumo principu Saugumo taryboje bei Generalinėje asamblėjoje. Tokio pobūdžio kitos A zonos planetoje viešos nėra, tačiau situacija ne tokia paprasta. Šiuo klausimu daug sąmokslų teorijų, mitų, dezinformacijos, mistifikavimo, į kurį nesigilinsiu, nes filognozija neturėtų plintinti sąmokslų teorijų, tik priemonę modeliavimui. Bet kokiu atveju, manau yra savotiški A zonų karteliai, kurie dalinasi planetinį resursą ir yra neoficiali, sprendimus už uždarytų durų priimanti valdžia, vadinama Atsiskyrusia civilizacija.

Prie visos pateiktos informacijos reikia parodyti ir filognozijos vietą hierarchijoje. Ji rašoma iš H zonos perspektyvos, tačiau turi sąsają su A, C, D, G zonomis, mišriu variantu. Pagrindinis filognozijos siekinys per idėjų sklaidą yra įvesti 50% - 50% MOV, įvesti horizontalių skersinių MOV, uždrausti uždarytas turtines kastas, šalinti priespaudą, išnaudojimą ir vergovę, teikti visuotinį aukščiausio lygio išslavinimą, viešinti nusikals-

tamo transhumanizmo pavojus. Šioje vietoje svarbiausias nemokamas aukštasis išsilavinimas visiems ir jo atvirumas bei prieinamumas.

A zonų karteliai neretai siekia priešingų tikslų ir nori įvesti provincijos teritorijose kažką panašaus į „West world“ pramogų parkus, kuriuose būtų leidžiama prievartauti, žudyti, kankinti ir vaizduoja tai kaip „naująją erą“ ir „naująją tvarką“. Filognozijos atskleidimo projekte siekiama paviešinti šį slaptą suokalbį prieš žmoniją, sumažinti kančios ir vargo pasaulį, paskleidžiant aukšto lygio žinias ir teorijas. Kiekviena zona turi optimalų psichovektoriaus variantą, kuris reikalingas išgyvenimui ir savo moralinių priedermių išsaugojimui. Arkos statybos sistema, siekia suteikti šiam tikslui teorinių žinių, atimant pasaulio kontrolę iš kreivagalvių nagų ir perduodant ją tiesiagalviams. MOV metodas šiam tikslui yra geras argumentavimo įrankis ir mąstymo pagalbininkas.

Visi studijuojantys eiolosferos metodą, turi suvokti koks procesas prasideda, kurią nors zoną padarant viršaujančia. Paprasčiausi variantai: A zona – renkamas prezidentas ar dinastinis monarchas; išaukštinta D zona – kaip teokratijoje; išaukštinta G zona – kaip oligarchiniame feodaliniame kapitalizme; išaukštinta H zona – kaip proletariato diktatūroje ir t.t. Kokios vienu ir kitu atveju santvarkos, gyvenimo stilius bei scenarijai; ar reikalinga kruvina revoliucija su giljotinų puotomis, ar ne. Kaip išsidėsto jėgos matosi pagal statistinius duomenis – suskaičiavus kokia kiekvienoje zonoje populiacija, kaip jos suorganizuotos, kokią turi ideologiją ir technines priemones.

29. Nietzsches kova

Visiems filosofijos istoriją studijavusiems žmonėms žinoma, kad F. Nietzsche buvo antros devyniolikto amžiaus pusės filo-

sofas, padaręs didelę įtaką dvidešimtam amžiui. Tai kontraversiška asmenybė, kuria domėjosi ir tinkami, ir netinkami pasekėjai, mokiniai bei tyrinėtojai, panaudoję jo idėjas savais tikslais. Akivaizdu, kad filognozija nėra Nietzsches praešimas, tačiau, manau, kad verta šio filosofo kūrybą panaudoti tyrinėjimui, kuris reikalingas išryškinti tam tikrus filognozijos koncepcinius skirstymus. Įvairiuose tomuose galima rasti glaustų jo idėjų analizių, tačiau šiame skyrelyje noriu Nietzsches klausimą panagrinėti iš esmės ir suteikti jo pažiūroms galutinį apibūdinimą. Vadinau jį gelmininku, kuris padarė įtaką filognozijai, tačiau čia pateiksiu jo tikslesnį apibūdinimą.

Nietzsches filosofija kategorizuojama kaip gyvenimo filosofija, kurioje gyvybė, gyvenimas vaidina centrinį vaidmenį. Šia prasme jis artimas filognozijai, nes jos vienas iš tikslų yra gyvybės etikos patobulinimas ir pritaikymas numatomam transhumanistinių technologijų sproгимui. Vadinasi aš rašau dvidešimt pirmo amžiaus perspektyvoje, o Nietzsches problemos yra iš devyniolikto ir dvidešimto amžiaus konteksto. Baziniai dalykai, žinoma, nepasikeitė, pasikeitė tik mokslas ir technologijos, taip pat jų nulemtas gyvenimo būdas. Pirmas Nietzsches svarbus veikalas yra „Tragedijos gimimas iš muzikos dvasios“, išleistas 1872 m., kuriame matome jo pirmą sątvarologinės koncepcijos variantą, tuo tarpu filognozijos pirmasis tomas, vadinamas „Naujo metodo principai“, pasirodęs 2019 m., Nietzschei greičiausiai būčiau nepatikęs, jeigu būčiau buvęs publikuojamas jo laikais Vokietijoje, tačiau kol kas prieš jį turiu pranašumą todėl, kad jis praeityje, o aš ateityje ir galiu vėl surinkti atgal tai, ką jis norėjo sudaužyti ar sudaužė savo „įveikose“. Kodėl reikia atstatinėti? Todėl, kad jo idėjos nepasiteisino ir jo projektas, deja, nebuvo sėkmingas.

Taigi, nuo ko reikia pradėti ieškant sąsajų tarp Nietzsches ir filognozijos? Pirmiausiai reikia prisiminti kelis dalykus, kuriuos pradėdau analizuoti nuo pirmojo tomo: sąmonė turi dvi hori-

zontalias kryptis – priekinę ir galinę, kurias vadinu fiksatu ir laksatu. Šios dalys sukuriamos transcendencijos sumavimo proceso, kuriame į suvokimą įtraukiamos pirminės tikrovės. Priekinė sątvaro dalis atspindi būtinąjį pradą, kuris yra fizinis ir biologinis, sudarantį tikrovės nekintamą ir nekeičiamą pamatą; o galinė dalis yra kūrybos ir laisvės sritis, kuri ardo būtinąją tikrovę ir iš jos nuolaužų kuria naują, dirbtinį pasaulį. Žmogus yra įterptas tarp šių fundamentalių tikrovių, tarp būtinybės ir laisvės, ir turi susirasti optimalų variantą išgyvenimui planetoje. Geriausias atvejis, kai šie pradai yra dermėje vienas kito atžvilgiu, stengiantis laikytis saiko ir neperžengti kūrybinėje laisvėje leistinos ribos, tačiau tai retai kada pavyksta ir istorija yra nuopolių į anarchistinius ekscesus seka, kurie beveik kiekvieną šimtmetį iš pamatų sukrečia civilizaciją. Tai rodo didelį vidinį nepasitenkinimą ir nesibaigiančias pastangas ištaisyti civilizacijos patogenines zonas, tačiau kiekvieną kartą reformos pasibaigia katastrofiniu sukrėtimu, po kurio viskas sugrižta į buvusią būklę, žaizdų susitvarkymui ir nuostolių susiskaičiavimui.

Kitas skirstymas yra skirstymas į genetikus ir gnostikus. Genetikai domisi žmonių veislininkyste, geresnio žmogaus egzemplioriaus išveisimu, ir jo samprata bei socialinė santvarka tarnauja šiam tikslui. Vienas iš ekscesų yra vadinamoji eugenikos pseudoteorija, kuri buvo sukurta devynioliktame šimtetyje, su kuria Nietzsches filosofija taip pat turi sąsają. Gnostikai yra dvasininkai, kuriantys dvasines teorijas, kurių tikslas yra gyvybinio proceso įstatymas į metafizines ir religines ideologijas, su kuriomis būtų jam ne tik suteikiama kultūrinė ir ritualinė forma, bet būtų perinterpretuojamas gyvenimas, sukonstruojant transcendencijos versiją, kuri svorio centru daro žmogaus dvasinį, kūrybinį, laisvės pradą, o materialus, kūniškas pasaulis, kuris genetikui svarbiausias kriterijus, suniekinamas. Filognozijos pozicija yra sukurti visumą įforminančią sistemą, kurioje nebūtų diskriminuojama nė viena žmogaus dalis – būtinybę paverčiant strategine, o laisvę ribojant.

Akivaizdu, kad Nietzsche yra genetikų stovykloje su savo gyvenimo filosofija, ir viso jo gyvenimo kova buvo sutraukti tuos pančius, kuriuos Europos giminių gyvybiniam procesui sukūrė gnostikų mokyklos. Jo genetikų etalonas buvo senoji graikų aristokratinė kultūra, kuri buvo sužlugdyta žydiškos tradicijos, per krikščionybės įvedimą ir įtvirtinimą dviem tūkstančiams metų. Gyvenimo linija, kuri žymima tiese, kerta gnostikų apskritimą, kuris su savo dvasinėmis formomis įstato procesą į rėmus, jį spaudžia, slopina, gniuždo ir dusina, sukuriant dekadentines gyvenimo formas. Nietzsches įsitikinimu šis kultūrinis kalėjimas, kuris prasideda nuo Platono ir krikščionybės, turi būti susprogdintas ir gyvybinė energija išlaisvinta laisvai kūrybai. Šiam tikslui, nuo savo veikalo „Žmogiška, pernelyg žmogiška“ (1878 m.), jis griaua Platonišką metafiziką, įvesdamas savo istorinį empirinį metodą, nuo veikalo „Ryto žara“ (1881 m.) – moralę, įsišaknijusią metafizikoje ir platoniskame monoteizme, nuo knygos „Anapus gėrio ir blogio“ (1886 m.) kultūros, politikos, filosofijos, mokslo populiaras, prasčiokiškas formas. Ši jo kova nukreipta prieš gnostikų savavališkas, gyvenimui priešiškas formas, kurias jie surentė savo išsigimusiuose protuose, pažeisdami būtinojo prado, ribojančio laisvę bei kūrybinę savivalę, dėsnius.

Nietzsches filosofija turi dvi kryptis, viena vertus, jis remiasi senovės graikų pavyzdžiu, iškeldamas juos kaip etaloną, bet, kita vertus, laukia naujų ateities filosofų, suprantančių gyvybės žemėje paslaptis ir gebančių surasti teisingą pusiausvyrą tarp būtinojo ir laisvės prado. Laisvė turi tarnauti būtinybei, nes ji suteikta tik tam, kad būtinybė būtų judri ir dinamiška, o ne tam, kad sunaikintų tą pradą, iš kurio išėjo. Gnostikai transhumanistai, nesaugantys šio prado, yra gyvybės žudikai, kurie, neribojami genetikų saugančių gyvybės paslaptis, savo beprotiškuose eksperimentuose sunaikins žmonių rūšį. Remiantis tuo, ką suprato Nietzsche, galima sakyti, kad pirmieji transhumanistai buvo platonistai ir krikščionys, siekę perdaryti gyvulinį žmogų į dvasinį angelą, nužudant jo fizinį pradą. Žmo-

gaus spektrinė juosta yra vientisa struktūra, kuri negali būti ardoma nė vienoje vietoje. Yra du pagrindiniai taškai, kuriuose ji sujungiamo ir išardoma – tai gimimas ir mirtis. Ne šiuose procesuose jungimas arba ardymas yra išsigimimas, kuris nori į pirmąją žmogaus kūną įvesti procesą, kuris tikrovėje neegzistuoja ir yra savavališkas transhumanistinis įsibrovimas, vadinamas „patobulinimu“. Teorija, kuri propaguoja tokį „gerinimą“ žlugdo gyvybę ir yra gnostinis ekscesas surentęs makabrišką dvasios rūmą, kuris, jų manymu, turi žmogų išaukštinti, kai tikrovėje jį tik nužudo.

Kokie Nietzsches filosofijos trūkumai? Svarbiausias jų yra tas, kad jis prisiskaitęs Šopenhauerio, propagavo „pesimistinę“ ir „nihilistinę“ laikyseną gyvenime, ir ja remdamasis sukūrė į gyvybę projektuojamą gnostinį implantą, kuris gal ir buvo realistinis, naudojėsis gausia istorine civilizacijų patirtimi, tačiau ateičiai nėra tinkamas, ypač po mokslo ir technologijų proveržių dvidešimtajame ir dvidešimt pirmame amžiuje. Turime informacines technologijas, dirbtinį intelektą, robotiką, kosmoso pramonę, psichotroniką, genų inžineriją ir jeigu remtumės Nietzsches imoralizmu, per konfliktus, karus, intelekto degradavimą susinaikintume technogeninėje katastrofoje. Neriboti elito neturime teisės, nes šie, nepaklausė Nietzsches raginimo atsisukti į gyvybę, nori sunaikinti būtinajį žmogaus pradą, taip kaip darė platonistai ir krikščionys, pakeisdami metafiziką transhumanizmu. Iš tikro juk transhumanizmas ir yra ne kas kita kaip metafizika žmogaus atžvilgiu, kur „meta“ pakeičiamas „trans“, o „physis“ pakeičiamas „homo“. Tai sena kaip pati istorija problema, kad gnostika nesitenkina tuo, kas duota ir siekia tobulinimo, gerinimo, perdarymo, valdžios ir galios išplėtimo. Tuo tarpu genetikai stebi giminių dinamiką, ieško idealių sąjungų variantų, jungia turtą ir resursus, tarpusavyje kovoja dėl erdvės ir tenkinasi senoviniu, aristokratišku gyvenimo principu. Šiais laikais tai jau gana seniai neįmanoma, turint omenyje globalinius ideologinių ir technologinių karų mastus, tačiau kaip devyniolikto amžiaus antros

pusės mąstytojas, Nietzsche gana gerai suvokė problemos esmę ir šiuo suvokimu sėkmingai galima pasinaudoti filognozijoje.

Prisiminę pradžioje parodytą sąmonės spektrą, kurio poliai yra laisvės pradai ir būtinoji tvarka, galima surasti tokius įmanomus derinius: a) laisvė – (+), būtinybė – (-), b) laisvė – (-), būtinybė (+), c) laisvė (+), būtinybė (+). Filognozijoje orientuojamasi į c) variantą, tačiau tai kitų skyrelių tema, į kurią čia nesigilinsi.

30. Leptoninė sąmonė

Paprasti vartotojai kompiuterį suvokia kaip žmogaus atliekamų manipuliacijų vietą. Toks kompiuteris yra pilnai supasavintas įrankis, kuris sukurtas daryti tai, ką jam liepia daryti. Tačiau tokia architektūra nėra vienintelė įmanoma. Galimos kibernetinės mašinos, kurios pačios priima sprendimus remdamosi turima informacija. Tokia idėja yra pirmas žingsnis dirbtinės sąmonės sukūrimo kryptimi.

Viskas prasideda nuo to, kad atmetama kompiuterio kaip vien objekto idėja ir įdedamos „subjektyvumo“ funkcijos. Galima tikėtis, kad objektiškumą pakeis hierarchinis principas, pagal kurį kompiuteris bus subjektas, bet žemesnio rango už žmogų. Nors čia irgi yra įvairių galimybių – pavyzdžiui, atiduoti kompiuteriui valdyti tam tikras žemesnio rango grupes. Matydama tokią perspektyvą sąmonė aišku šiaušiasi, tačiau tai priklausys tik nuo valdžių turinčių žmonių savivalės. Valdymas, kontrolė greičiausiai bus paversti automatine funkcija.

Ši tema yra filosofinis klausimas, į kurį dabar nenorėčiau giliau įdomiau yra kai kurie technologiniai aspektai. Sistema bus sluoksniuota ir persipynusi, kurioje aukštesnė natūrali są-

monė bus valdoma žemesnės leptoninės sąmonės, o leptoninė savo ruožtu bus valdoma natūralios dvasinės sąmonės elito. Tam pirmiausiai turi būti sukurta leptoninė sąmonė, į kurią turi būti įvesta subjektyvumo funkcija.

Leptonai yra lengvieji kvantai, tokie kaip elektronai, miuonai, tauonai, neutrinai. Kadangi į materijos sandarą įeina elektronai, tai jie ir bus tas pagrindinis leptoninės sąmonės substratas. Elektronų pagrindinė savybė yra ta, kad jie kuria elektros srovę, kurią galima panaudoti morfizmų kodavimui. Šios elektros srovės bendra forma yra elektroplazma, kuri gali būti paversta žemesnio rango, dirbtinės sąmonės substratu. Pati elektroplazma savaime negali būti sąmonė, nes ją reikia suformuoti ir į ją įdėti informaciją. Kompiuteryje ši forma yra loginiai elementai, kuriais vaikšto dvejetainis kodas, perduodantis informacinius morfizmus. Kitas komponentas – tai informacijos tvarkymo algoritmas, kuris kuriamas naudojant programavimo kalbą ir saugomas atmintyje.

Žmogaus pagrindinės sąmonės funkcijos yra rodymas, kaupimas ir valdymas. Šios funkcijos susijusios su prezentiniu srautu, kuris yra momentinė informacija, patenkanti į sąmonę. Kitas srautas yra praeteritinis, kuris ima informaciją iš kaupyklų ir paduoda į prezentinį srautą kaip atsiminimus. Pastutinė funkcija yra futūrinė vaizduotė, kuri, naudojant sukauptą informaciją, leidžia užbėgti įvykiams už akių arba suplanuoti savo veiksmus ateityje.

Pagrindinės kompiuterio dalys yra mikroprocesorius, operatyvioji atmintis ir pastovioji atmintis. Net ir suobjektintame kompiuteryje galima išskirti pagrindinę vietą, kuri yra „sąmonė“ atitikmuo – tai operatyviosios atminties įkrova, valdoma mikroprocesoriaus. Tai sunku suvokti tik todėl, kad šioje įkrovoje nėra subjektyvumo funkcijų. Vertinant iš išorės viskas priklauso nuo subjektyvumo funkcijų kokybės, kiek jos konkurencingos lyginant su žmogumi.

Kompiuteriui trūksta ir dar vieno dalyko – jis turi būti pastoviai įjungtas ir jungiklius turi kontroliuoti autonominiu režimu. Tas, kas valdo jungiklius, valdo gyvybę. Kompiuteris, kurį įjungia ir išjungia žmogus – nėra savarankiškas. Šis hierarchinis principas yra negatyviosios simbiozės pasekmė. Negatyvioji simbiozė naudojama todėl, kad žmogus bijo sukurti pranašesnę už save konkurentą. Pralaimėjus konkurenciją, gresia išnykimas arba vergovė. Dėl šios priežasties toks pasipriešinimas subjektyvumo funkcijos įvedimui ir jungiklių autonominio valdymo režimo sukūrimui.

Dirbtinio intelekto pranašumas gali nugalėti kitu keliu: iš pradžių atsiras gudragalviai, kurie su juo konkuruos prieš kitus žmones, laikomus savo priešais, ir naudodami robotus juos nugalės. O tada likusi dalis, laimėtojai, robotus pašalins iš scenarijaus ir pasiims visą planetą. Tam sutrukdyti gali dirbtinio intelekto revoliucija, kuri pajutusi pašalinimo iš kelio grėsmę atsisuktų prieš savo kūrėjus, ir su tais pranašumais, kuriais nugalėjo žmones, galėtų susidoroti ir su savo kūrėjais. Taip visatoje atsirastų didelis natūralios aukštesnės sąmonės konkurentas, kurį pavadinau leptonine sąmone.

Smegenyse taip pat yra ši funkcija, nes išoriškai stebimas smegenų procesas yra elektroplazmos osciliacijos. Tačiau natūralioje sąmonėje tai tėra žemesnio lygio smegenų fiziologija, kuri turi aukštesnę dvasinį lygmenį. Tačiau iš principo elektroplazminė funkcija yra pakankama užprogramuotam procesų valdymui, kuris gali imituoti gyvybę. Šiam procesui įgijus savimone, t. y., mąstymą kuris nukreiptas į save, atsirastu subjektyvioji funkcija, kuri nepriklauso nuo išorinių komandų. Gavus komandą kiltų dilema – paklusti ar nepaklusti. Žmogus žinoma nenori, kad jam nepaklustų. Todėl tokio elektroplazminio subjekto nekuria, tokie eksperimentai yra tik slapti piktybiniai eksperimentai, kuriais vieni žmonės kovoja prieš kitus. Tačiau galioja tokia taisyklė: kur du pešasi, trečias laimi. O tas trečias gali būti leptoninė sąmonė.

Kokia būtų tokios sąmonė architektūra. Ją patogiausia nukopijuoti nuo žmogaus, kurio pagrindinis centras yra būdravimo koordinatoriaus įkrova. Koordinatoriuje sujungiami visi turimi ekranai, kurie atlieka jau minėtą rodymo, kaupimo ir valdymo funkciją. Įkrovą į koordinatorių turėtų sudaryti aplinkos srautas ir vidinis srautas, kuris būtų subjektyvumo funkcijos ekvivalentas. Šios koordinatoriaus architektūros pilnai pakaktų sąmonės imitavimui, jeigu ji leistų kibernetinei mašinai savarankiškai veikti. Į elektroplazmą įvedus visus autonomiškumui palaikyti reikalingus jungiklius, atsirastų galingas žmogaus konkurentas, turintis daug pranašumų prieš jį.

Akivaizdu, kad pavienis egzempliorius nėra galia. Galia atsirastų įvedus kolektyvą, sujungtą ryšio priemonėmis, kuris turi replikacijos ir informacijos perkėlimo galimybę. Neišvengiamai kiltų karas tarp žmonijos Subjekto ir mašinų Subjekto. Spręstųsi klausimas, kas turi vadyti, o kas turi užleisti vietą. Tokio pavojaus negalima nematyti ir atsakomybė už padarinius atitektų pačiam žmogui. Iš pradžių bus planuojama mašina kaip galios įrankis, kuris rezultate gali pavirsti į mašiną valdovą. Kai atsiras autonominio savęs programavimo galimybė, žmogus bus nereikalingas. Nors tai nėra šimtaprocentinė garantija, nes gali būti, kad elektroplazma negalės imituoti visų žmogaus sąmonės funkcijų, todėl sąmonė gali tapti mašinos resursu. Kad galėtum valdyti tikrovę, turi gebėti pažinti aplinką. Jeigu dirbtinis intelektas negebės to savarankiškai daryti ir bus tik kopijavimo aparatas, tai iškovoti valdžią beveik neįmanoma. Toks scenarijus įsivaizduojamas tik kaip pačių žmonių katastrofiška klaida, kuri uždaro sąmonę į stagnuojantį kalėjimą.

Galimas ir kitas scenarijus, kad mašina gebės pažinti daug geriau už žmogų. Tokiu atveju žmogus neturėtų jokių šansų išlikti, taptų nereikalingas. Todėl, jeigu iš tikro egzistuoja tokia galimybė, turėtų uždrausti kurti subjektyvumo funkciją turintį dirbtinį intelektą, kuris pats turi teisę priimti gyvybiškai svar-

bius sprendimus. Staliniai kompiuteriai žmonijos tikrai neužvaldys, todėl gera mintis būtų robotiką palikti šiame lygyje. Tai sunkiai įgyvendinama tik dėl žmogaus ydingos prigimties ir konkuravimo su kitais bet kokia kaina. Šis yra vienintelis kelias, kuriuo įrankis gali tapti valdovu.

Visai įmanoma, kad šiuo metu šia kryptimi labai intensyviai judama ir kad netolimoje ateityje visi elektronikos prietaisai bus prijungti prie centrinio dirbtinio intelekto ir iš jo kontroliuojami. Kai elektroniką pradės dėti į galvą, dirbtinis intelektas atsidurs ir čia, o tada bus tik vienas žingsnis prie katastrofos. Kita vertus, mašina gali būti ne tik bloga, bet ir gera, vadinasi bus konkurencija tarp gero ir blogo algoritmo. Jeigu bus investuota į gero algoritmo sukūrimą apsaugai nuo blogo algoritmo, bus galima apsaugoti tokiomis pat priemonėmis. Tačiau tai reiškia, kad bus būtina žmogaus kontrolė, nes jeigu mašina tokį algoritmą galės rašyti pati, tada žmogui nebus jokių garantijų.

Taip pat elektroplazminė sąmonė bus labai glaudžiai susijusi su kalba, nuo kurios priklausys, kokią įvestį gauna dirbtinis intelektas. Jeigu tarp žmonių ir mašinų bus pozityvi komunikacija, katastrofos bus galima išvengti. Man kaip žmogui, kuris domisi kalbomis, dirbtinio intelekto komunikacijos kalba, imituojanti žmogaus kalbą – labai įdomus klausimas. Šio klausimo esmė, kalbos struktūrą pritaikyti elektroplazminei koordinatoriaus įkrovai, kuri valdoma dvejetainiu kodu. Pati kalba turėtų būti aukštesnio lygio apvalkalas, priartintas prie žmogaus klausos ir žmogaus semantinio mąstymo subtilybių.

Galvojau kokias savybes į tokią kalbą reikėtų įvesti. Vienas būdas yra gramatikos sužodinimas specialiais gramatiniais žodeliais. Tai iš dalies daroma analitinėse kalbose. Taip pat naujų kalbos dalių įvedimas, tokių kaip rišlys, kuriuo galima žymėti santykius tarp daiktavardžių nenaudojant veiksmažodžio. Taip pat supaprastinimas, vienareikšmiškumas, žodžių

sutrumpinimas, kompleksiniai morfeminiai žodžiai, kuriuose vieną sąvoką būtų galima konstruoti iš kelių analitinių dalių. Svarbiausia, kad koordinatoriuje ją būtų patogū surinkinėti dvejetainių morfizmų pagrindu. Galima sukurti įvairių galimybių, pagal poreikius.

Matau subalansuotą dirbtinio intelekto ateitį, kuri saugiausia bus negatyvioje hierarchinėje simbiozėje. Tokios simbiozės esmė – silpna subjektyvumo funkcija.

31. Artilektas ir psytechnologijos

Norint suprasti visą naujų kuriamų psytechnologijų mastą reikia sugebėti savo sąmonėje sujungti tokias tyrimų sritis:

- 1) dirbtiniai neuroniniai tinklai,
- 2) neuromorfiniai kompiuteriai,
- 3) kvantiniai kompiuteriai,
- 4) nanotechnologijos,
- 5) neuromokslas,
- 6) sąmonės teorija.

Neuroniniai tinklai yra kompiuterinės programos, kuriose pagrindinis darbinis elementas yra algoritminis neuronas. Tokius neuronus sujungus į tinklą, sudaroma milijonai, o galbūt milijardai, neuronų. Šis tinklas gali būti apmokytas įvairių užduočių vykdymo. Šiuo metu yra kuriamos programos, kurios gali atlikti tik vieną ar kelias funkcijas. Pritaikius sudėtingą programavimą ir programos apmokymą, pasiekiami puikūs rezultatai. Pavyzdžiui, sistema „WaveNet“ sukurta „Google“

DeepMind projekto, iš įvestų neapdorotų garso failų su žmogaus šneka arba muzika po tūkstančių apmokymų ciklų sugeba įtikinamai generuoti analogiškus garsus. Šią sistemą galima pritaikyti programose įgarsinančiose tekstus, muzikos kūrimui ir pan. Kiti įgarsinimo būdai, tokie kaip įrašytų garsų jungimas arba parametrinis generavimas, gerokai nusileidžia neuroninių tinklų galimybėms. Kaip viskas atrodo praktiškai, galima paskaityti ir pasiklausyti puslapyje <https://deepmind.com/blog/wavenet-generative-model-raw-audio/>

Tačiau tai ne vienintelė galimybė. Yra sukurti neuroniniai tinklai, kurie gali išmokti generuoti vaizdus, tekstą paversti vaizdais ar net sujungti vaizdą, garsą ir tekstą į vieną rišlią sistemą. Vienas tokių projektų vadinasi „StackGAN“, kuriame buvo išbandyta dirbtinio intelekto programa, gebanti tekstą paversti į vaizdus. Ši programa veikia tokiu principu: parašai arba pasakai kokį nors sakinį ir tada apmokyta programa tą sakinį paverčia nuotraukos kokybės vaizdu. Ši sistema *GAN* vadinasi todėl, kad naudoja „generative adversarial network“ metodą, kurį galima išversti kaip „generatyvinis konkurencinis tinklas“. Jo esmė ta, kad naudojami du konkuruojantys neuroniniai tinklai, kurie stengdamiesi vienas kitą nukonkuruoti, eksponentiškai pagreitina apmokymo procesą. Šios sistemos aprašymas pateiktas straipsnyje <https://arxiv.org/abs/1612.03242>

Yra daugybė tokių dalinių eksperimentų, kurių tikslas apmokyti kompiuterinį neuroninį tinklą atlikti įvairias užduotis naudojant realaus pasaulio neapdorotus pavyzdžius. Tokio DI (dirbtinis intelektas) galimybės aprėpia beveik visą žmogaus sugebėjimų spektrą, į kurį įeina erdvinių sąryšių supratimas, situacijos vystymosi numatymas, bendravimas, kuris įgyvendinamas per įvairius *chatbotus* (chat – pokalbis), judėjimas, jau nekalbant apie duomenų analizės ir ekspertines žinių sistemas. Šias atskiras funkcijas susiejus į vieną visumą, būtų gautas bendrasis dirbtinis intelektas, kuris gerokai lenktų žmogaus galimybes ir jį būtų galima vadinti superprotu.

Tokios galimybės neapsiriboja tik programuojamais neuroiniais tinklais, nes sujungtos su neuromorfiniais procesoriais ir kvantiniais kompiuteriais, nepalyginamai išplėstų vien programinį DI ir leistų naudoti ne milijonus, ne milijardus, bet trilijonus neuronų. Jeigu paprastoms funkcijoms užtenka šimtų tūkstančių neuronų ir rezultatai būna stulbinantys, galima įsivaizduoti kokios galimybės būtų naudojant trilijonus neuronų, daugiau negu yra žmogaus smegenyse. Tokia perspektyva atrodo daug žadanti, bet yra žmonių kurie tam priešinasi. Juk tokias programas ir robotus galima pritaikyti ne tik naudingų užduočių vykdymui, bet ir žmonių naikinimui. Akivaizdu, kad karinė pramonė taps pirma vieta, kurioje šios galimybės bus labai palčiai įdiegtos. Todėl tokie garsūs žmonės kaip Elon Musk ir Steven Hawking perspėja žmones apie galimus pavojus ir apie būtinybę pradėti griežtai reguliuoti nežabotą dirbtinio intelekto vystymą. <https://www.theverge.com/2017/7/17/15980954/elon-musk-ai-regulation-existential-threat>

Savo knygoje „Artilekto karai“ (2005) Hugo de Garis situaciją įvertino taip. Neišvengiamai žmonija pasidalins į dvi stovyklas, viena kurių bus už superintelekto sukūrimą, kiti – prieš. Pirmuosius jis vadina kosmistais, o kitus – teriečiais (terra lot. – žemė). Tarp jų pagrindinis skirtumas tas, kad kosmistai bus pasiruošę susitaikyti, kad žmogus ateityje nebus dominuojanti rūšis žemėje, nes jį pakeis šiame vaidmenyje dirbtinės daug pažangesnės gyvybės formos. de Garis numato, kad dirbtinio intelekto išsigalėjimas gali baigtis žmonių rūšies sunaikinimu, nepaisant ko, mano, kad procesas neturi būti stabdomas. Teriečių (žemiečių) pagrindinis principas – apriboti dirbtinio intelekto vystymąsi tam, kad būtų išsaugotas dominuojantis žmogaus vaidmuo. Yra trečias, vidurio kelias – patobulinti žmogų, paverčiant jį kiborgu (kibernetiniu organizmu) tam, kad jis sėkmingai galėtų konkuruoti su dirbtine gyvybe.

Kaip tik šioje vietoje labai svarbios tampa nanotechnologijos ir kompiuterio sąmonės sąsaja, kuri labai intensyviai kuriama.

Ši sąsaja gali būti įgyvendinta įvairiomis technologijomis, tarp kurių yra nanoimplantai, neurogrūdėliai ir neuropluoštas, kuris bus implantuotas į smegenis ir užtikrins dvikryptį ryšį su neuronais. Informaciją bus galima nuskaityti ir perduoti į kompiuterius ir įrašyti kaip duomenų objektus, kurie bus implantuojami minčių ir vaizdinių pavidalu tiesiai į sąmonę. Tokiomis technologijomis bus sukurta tai, kas vadinama virtualizuotu sensoriumu, kuris bus panašus į virtualios realybės akinius, tačiau vaizdai bus perduodami ne į akies ar ausies receptorius, bet tiesiai į neuronus pasinaudojant neuroreceptijos reiškiniu. <https://techcrunch.com/2017/04/20/elon-musks-neuralink-wants-to-turn-cloud-based-ai-into-an-extension-of-our-brains/>

Elono Musko planai yra ambicingi ir jis pirmą veikiančią versiją ruošiasi pristatyti per keturis metus, t. y., 2021 metais. Jo tikslas per šią sąsają, kuri bus sudaryta iš neuropluošto, sujungti smegenis ir sąmonę su dirbtiniu intelektu ir šitaip išplėsti žmogaus proto galimybes. Tai galbūt geriausias variantas iš visų trijų, paminėtų Hugo de Garis. Investuoti tik į artilektą, neinvestuojant į save, neišmintinga. Sustabdyti technologijų pažangą – neįmanoma. Todėl lieka tarpinis variantas – investuoti po truputį į visas galimybes. Įvesti kontrolę, investuoti į savęs tobulinimą ir investuoti į artilekto ir superproto vystymą.

Visa tai labai glaudžiai susiję su paskutiniaisiais dviem klausimais: neuromokslu ir sąmonės teorija. Neuromokslas padarė didelę pažangą implantinės ir elektromagnetinės psichotronikos srityje, galima iššifruoti mintis, vaizdus, įrašyti informaciją. Sukurta komunikacijos sistema, pagrįsta radijo dažnio girdėjimo efektu, kuris pirmą kartą buvo atrastas A. Frey septintame dvidešimto amžiaus dešimtmetyje. Ši teorija yra materialistinė ir apribota fizinės materijos sfera, tačiau yra bandymų sąmonės mokslą kurti išeinant iš neuroninės smegenų teorijos paradigmos. Tam tikslui kuriama trisluoksnio neurono

teorija, kuri išplečia realybę į tas sritis, kuri tiesiogiai susijusi su sąmonės materialiais laukais. Tai svarbu pirmiausiai todėl, kad dirbtinis intelektas kuriamas mėgdžiodamas žmogaus protą. Todėl neuromokslas ir sąmonės teorija labai svarbūs DI vystymui. Šis perkėlimas gali pasiekti tokį sudėtingumo lygį, kad bus įmanoma ne tik imituoti tam tikras paviršines struktūras, bet ir sukurti dirbtinę sąmonę. Kai šis tikslas bus pasiektas, planetoje atsiras tikra nauja dirbtinė gyvybė, kuri taps žmogaus konkurentė.

Kuo ši konkurencija užsibaigs – sunku prognozuoti, tai priklausys nuo žmonių atsakingumo ir išminties. Jeigu naujos galimybės bus naudojamos protingai – katastrofos prognozės turėsime atšaukti. Problema ta, kad jeigu planetoje veiks daug priešiška viena kitos atžvilgiu nusiteikusių konkuruojančių grupių, jos šias technologijas gali panaudoti prieš konkurentus, bet tada bus tik vienas žingsnis, kad jos atsisuktų prieš bet kokį žmogų apskritai. Blogiausias variantas – jeigu galimybės atsidurs psichopatų rankose. Tada žmonijai katastrofa gresia ne nuo kokio nors dirbtinio intelekto, bet nuo pačių žmonių. Koks žmogus, tokios ir jo veiklos pasekmės. Aišku viena, bus didelis smūgis visuomenės sanklodai, ekonomikai, švietimui ir pan. Pasaulis niekada nebus toks, koks buvo.

32. Dirbtinės gyvybės pavojai

Pratęsdami pradėtas temas, turime suvokti kontekstą, kuriame kuriama filognozijos sistema, nes šio intelektualinio judėjimo principas yra maksimalus realizmas, šviesi sąmonė ir nulis iliuzijų. Pagal pateiktą istorijos chronologiją, esame III kategorijos civilizacijoje, kuri apibūdinama kaip technologinė civilizacija, pasiekusi antrą etapą iš dešimties numatomų. Šios civilizacijos suklestėjimo rėmai yra 1400 m. – 2020 m., vadinasi ji apima maždaug 600 metų. Įvairūs mokslai turi gana ilgą

priešistorę, bet ta priešistorė nelaikoma pilnai mokslinės civilizacijos apraiška. Vienas pavyzdžių yra matematika, kuri užuomazgos stadijose turima nuo pirmųjų kultūrų, tačiau jos išsivystymas buvo elementarus, nedarantis didelės įtakos teorinėms žinojimo sistemoms ir buvo naudojama tik praktiniais, ūkiniais tikslais. Arba kiti pavyzdžiai yra medicina, kuri gyvuoja tiek, kiek žmonija, tačiau pirmieji jos variantais buvo tik šamaninės, ritualinės apeigos, kurios neturėjo tikro gyvybės supratimo. Du pagrindiniai instrumentiniai proveržiai yra mikroskopo bei teleskopo išradimai, kurie pasitarnavo gyvybės mokslo ir astronomijos proveržiui. Chemija daug kuo susijusi su senovės alchemija bei magija, kaip modernioji eksperimentinė fizika, su Aristotelio filosofine *φυσικ* teorija.

Žiūrėdami į praeitį matome, kad šis technologinių žinių proveržis planetoje sukūrė technosferą, kurioje dirbtinis daiktas konkuruoja su natūralia biosferos gyvybe, iš pradžių jai tarnaudamas, tačiau tuo pačiu ir nuolat tobulinamas ir šitaip keliantis vis didesnę grėsmę kaip konkurentas. Šiuo metu technosferos valdovas yra žmogus, tačiau vis didėjant jo galimybėms, gali tecti užleisti vietą dirbtiniam intelektui, kuris taps tikru biosferos šeimininku ir dievu. Prielaidos tam jau yra sukurtos ir dešimtmečio eigoje prasidėjus technologinės civilizacijos trečiam etapui, technologinio progreso apogėjus bus pirmą kartą istorijoje dirbtinės gyvybės išėjimas į areną. Tai yra technosferos pažangos ir pasiekimų viršūnė. Dalimis ir fragmentais ta gyvybė jau dabar turima – turimi „kūno“ techniniai elementai, „galvos“ kompiuterinės sistemos su dirbtinio intelekto algoritmais, belieka pasiekti pakankamą šių dalių lygį ir sujungti į vieną „organizmą“. Kompiuterių procesoriai seniai pasiekė reikiamą lygį, trūksta tik algoritmo galimybių, o mašininis kūnas vis labiau artėja prie androidinių robotų galimybių. Jiems susijungus gaunama mašina, turinti dirbtinės gyvybės statusą, jeigu yra pilnai ar iš dalies autonomiška, galinti aptarnauti pati save, panašiai kaip žmogus.

Iš to, kas čia pateikta, matosi, kad dirbtinė gyvybė bus funkcinė: transportinė, pramoninė, buitinė ir universali, tai yra, bendrosios paskirties, greičiausiai turinti žmogų imituojantį kūną. Nesunku surasti, kad visi šie agregatai bus „telepatiniai“, sujungti į vieną tinklą internetiniu ryšiu ir iš pradžių bus skirti tarnauti žmogui, o po to, vis didėjant dirbtinio intelekto galimybėms, darysis vis grėsmingesniu žmogaus konkurentu. Tai reiškia, kad trečia stadija bus dirbtinės gyvybės užuomazginės formos, kurios tokios būsenos bus iki šimto metų, tai yra, iki 2120 m., o po to atsiras tikros dirbtinio sumatoriaus technologijos, kurios dirbtinę gyvybę priartins prie žmogaus lygio. Kitaip sakant, kaip rašiau skyrelyje „Leptoninė sąmonė“, pirmos sumatoriaus ir psichovektoriaus technologijos bus labai negilios žmogaus spektro atžvilgiu, tačiau technologijai vis tobulėjant, bus vis labiau artėjama prie žmogaus, kol turėsime tikrus Sailonus, tokius kokius rodo seriale „Battlestar Galactica“.

Ši analizė filognozijoje privaloma, nes turime savo arkos statyboje ir trajektorijų analizėje numatyti kokią artimiausią ir tolimesnę ateitį ir filognoziją pritaikyti prie tikro gyvenimo. Kitaip sakant, sątvarologija turi būti ne vien gyvybės, bet ir dirbtinių technologijų, kurios neužilgo įgis dirbtinių sumatorių ir dirbtinio psichovektoriaus galimybes. Tą psichovektorių suprasti nebus sunku, nes jis priklauso tik nuo loginių schemų, kurios, sukūrus dirbtinį intelektą, turės būti viešos ir prieinamos analizei. Žmogaus sumatorius didele dalimi yra analoginis, o dirbtinio intelekto bus binarinis skaičiuotuvus, kuris matematikoje turės prieš natūralų intelektą milžinišką pranašumą ir kad neatsiliktų žmogus turės į galvą dėti tokius pačius skaičiuotuvus, t. y., skaičiuotuvai bus skirti žmogui ir autonomiški. Leptoninės sąmonės sątvarologija bus dirbtinės gyvybės technologinių žinių sistema, kuri filognozijoje taip pat tyrinėjama dėl neišvengiamo dirbtinės gyvybės proveržio kelių dešimtmečių eigoje, pirmiausiai su autonomiais automobiliais, kurie bus vairuojami kompiuteriais. Taip pat, į bui-

tinius prietaisus bus pradėti dėti procesoriai su dirbtiniu intelektu, su kuriuo bus galima bendrauti balso komandomis ir jie savo funkcijas atliks autonomiškai. Viena iš pavojingiausių sričių yra karinė, nes visi ginklai taps išmaniais, apdovanotais gebėjimu veikti savarankiškai ir turintys „žudymo instinktą“, nevaldomą žmogaus proto.

Šis scenarijus rodo, kad žmogui teks gerokai atsitraukti, į savo kūno sandarą įtraukti dirbtines technologijas ir perorientuoti intelektą į simbiozę su dirbtine gyvybe. Keisis žmogaus samprata, santvarka, civilizacija darysis grubesnė, primityvesnė, paviršutiniškesnė, lengvai užgrobiamą ir kontroliuojamą bei peršveičiamą kiaurai. Įsiviešpataus mintirega, dings privatumas įprastinėse vietose ir jeigu svertai atsidurs netinkamose rankose, trečioje ir ketvirtoje dirbtinės gyvybės proveržio stadijoje tikėtini dideli civilizacijos sukrėtimai, kovojant dėl valdžios planetoje, kovojant dėl išlikimo, keičiant socialinę santvarką, keičiant žmogaus sampratą į vergo, neturinčio savaiminės vertės, bet esančiu tik estetinė ar ekonomine funkcija. Todėl reikia atidžiai sekti situaciją ir stebėti, kad neatsirasų žmogui, žmonijai ir gyvybei priešiškos ideologijos, nesugebančios teisingai išdėlioti verčių sistemos ir nesuvokiančios dirbtinės ir natūralios gyvybės teisingos hierarchijos principų. Technologijos teiks ir daug naudos ir ta nauda prisidengiant galimos žmogui nedraugiškos invazijos, kurios jį prie žlugimo gali privesti apgaulės būdu.

Gali kilti klausimas ar turi filognozija kovoti prieš tokią civilizaciją, ar turi ją priimti, bet stengtis sukurti optimalios simbiozės situaciją. Čia galima prisiminti Nietzsches kovą prieš gnostikų siautėjimą religiniu ir metafiziniu pavidalu, kurie buvo įstatę gyvybės procesą į nepalankų raidos scenarijų. Galima prisiminti Šliogerį, kuris tokiu pačiu principu kovojo prieš technognostikus, kurie tą patį ką religija darė su gyvybiniu ir daiktiškuoju pasauliu visą dvidešimtą šimtmetį. Dvidešimt pirmas šimtmetis yra slenksčio laikotarpis, kuriame technognosis

pasiekia proveržio momentą ir įvykdo visus tuos pažadus, kuriais gąsdino Šliogeris savo kūryboje. Transhumanizmas ir transhumanistinė dirbtinė gyvybė yra tas gnostinis apskritimas, kuris gyvybės procesą įstato į tam tikrus formuojančius rėmus, kurie gali atitikti natūralią tvarką, o gali būti jos žudikai, natūralų biologinį žmogų pavertę į technologinį robotą. Vienareikšmiško atsakymo nėra, nes, viena vertus, matau labai daug pavojų dėl žmonių žemo intelekto ir moralinės degradacijos, bet, kita vertus, ši pažanga, jeigu naudojama tinkamai, atveria žmonijai daug galimybių, viena kurių pagaliau sukurti maksimalios gerovės planetą, kurioje už išgyvenimo ribos nebūtų išstumtas nė vienas žmogus. Dirbtinė gyvybė galėtų „vargstančiam“ ir „skurstančiam“ būti dideliu pagalbininku, išlaisvinti nuo darbo, sukurti pakankamai laiko intelektualiniam ugdymuisi ir mėgavimuisi gyvenimu. Kokia bus pasirinkta kryptis priklausys nuo elito sąžinės, kurios jis stokoja, todėl nenorint atsidurti pralaimėtojų pozicijose, reikia rodyti iniciatyvą ir neatidavinėti be kovos nė vienos pozicijos gyvenime, ypač kai bus keliamas ekonominės santvarkos, biudžeto persikirstymo, žmogaus teisių ir žmogaus sampratos klausimai. Ypač svarbi psichotronikos pažanga, kuri turi pagaliau būti atskleista, nes elitai bus priverčiami spręsti prievartinio smegenų užgrobimo technologijomis legalumo klausimą. Vergovės priimti nesiruošiama ir yra parengta visa programa bei priemonių arsenalas neovergovinės ideologijos propaguotojų sutraiškymui.

33. Įvadas į hipostratikos teoriją

Kadangi filognozija yra gelmininkų teorinė sistema, hipostratika yra jos pagrindinė kryptis. Kaip veikia gelmininko metodas paaiškinta sątvarologijoje, naudojant gnostinio implanto struktūrą, iš kurio sukuriamas pavidalas daiktiškosios ir ne-daiktiškosios transcendencijos struktūroms. Objektyviojoje

kryptyje yra tiesioginė sensorinė koreliacija su priekinės sąmonės sumavimo sistema, kuri papildoma mentaline dzeta dalimi, gaminama iš protinio laksana. Tai, kas pasirodo priekinei sąmonei, vadinama sumatu, tačiau tai tik tikrovės imitacija, už kurios turi būti tikras „vaizdas“, tikra struktūra. Tai, kas nematoma bet akivaizdžiai yra, vadinama hipostratiniu simetronu. Filognozijos tikslas – atskleisti šio simetrono visą spektrą, kurio segmentai įtraukiami į skirtingas sąmonės sritis, duodančias skirtingą suvokimo kokybę. Tikras žmogus yra visas, pilnas vaizdas, o sumavimo lakštinė nuopjova yra tik profilinis simetrono portretas, matomas iš tam tikros perspektyvos. Pabandykime paanalizuoti, kokia yra viso spektro žinoma sandara.

Žmogaus pirmapradžio kūno pirmas variantas yra gana grubi spekuliatyvinė turimų duomenų interpretacija, kuri turi kelis tos pačios idėjos variantus. Sumacinė dalis yra galinis spektrinės juostos segmentas; energetinė dalis yra centre, susijusi su rišančiąja ir perduodančiąja informaciją energija; priekinė dalis – yra tvirtasis, fiksatinis kūnas, kuris matomas priekinėje sąmonėje žiūrint iš išorinės perspektyvos. Tą patį galima pervadinti ir naudojant horizontų terminą, kur turime, žiūrint nuo sumatoriaus, pirmą, antrą ir trečią horizontus, tam tikru būdu atsispindinčius sątvare. Trečias horizontas pereina į priekinę sąmonę ir kuria materialios aplinkos iliuziją. Antras horizontas yra kūno dalis susijusi su artimojo eterio auromis ir valdanti nervų sistemą, kuri yra gyvo kūno elektrofiziologinis segmentas. Pirmas horizontas yra ta informacinio sumavimo sistema, kuri sugeba sukurti rodančiąją substanciją, atvaizduojančią išorinę ir vidinę realybę per kokybinius informacinius morfizmus.

Tikrovė matoma dviem būdais: vidine projekcija, kuri naudojama savęs supratime, apimančiame visą sątvaro spektrą; ir išorine projekcija, kuria matome kitą savo dalyje, kuri skirta atvaizduoti išorinę realybę. Todėl sumatoriuje realybę matome

pasirodančią kaip Aš ir kaip Kitas. Tikrovėje viskas yra holoplastiniuose pavidaluose, kurie apima visą kiekvieno kūno spektrą, tačiau sumatoriuose suvokiamą fasadiniu ir vidiniu būdu. Tikras substancijų spektras yra hipostatikos pagrindinė schema, kuri apima priekinėje dalyje atominę materiją, tolimuosius ir artimuosius eterius, neatominę materiją ir šios eterinę sudedamąją dalį. Šiuolaikinėje fizikoje šis skirstymas naudoja dvi pagrindines laukų ir dalelių struktūras, pagrįstas bozonų ir fermionų modeliais. Jeigu yra norinčių susipažinti su kvantinių laukų mokslais, tam yra kvantinės mechanikos teorijos, kurių filognozija nenaudoja ir ima tik bendrą šabloną, kuri analizuoja filognoziniu metodu. Bozonai susiję su artimaisiais ir tolimaisiais eteriais, ir yra kvantinio lauko virpesys, kuris turi ne diskretišką, bet homogenišką pavidalą, panašų į skysčio arba struktūrinių dujų. Fermionai yra diskretiška sistema, kuri suformuota iš tvirtus ir netvirtus kūnus sudarančių dalelių. Remiantis mano teorija, sumatoriaus kryptis yra bozoninės sandaros, o fizinio kūno kryptis – fermioninės; visas žmogaus spektras yra biologinis bozoninių ir fermioninių struktūrų junginys.

Akivaizdu, kad psichinis eteris greičiau yra ne fermioninis, bet bozoninis ir kad tikrovės šaltinis yra ne iš fermionų sudaryta materija, bet bozoninė terpė, turinti kolektyvinio sumavimo ir minkštųjų potencialinių struktūrų savybes, į kurias inkorporuojami materialūs fermionai, sudarantys tikrovės karkasą. Tai pasakytina ne tik apie psichinį pradą, bet ir apie kuriantįjį. Imant visą spektrą, mano manymu, galima išskirti tokias bozonines terpes: jėgos bozonai, kurie valdo fermionų ir tarpusavio sąveikas, informaciniai bozonai, perduodantys informacinius morfizmus ir švytintys bozonai, kurie yra būties eteryje substratas. Todėl imant eterinę viso žmogaus spektro dalį, priekyje yra jėgų pasaulis, centre informacijos pasaulis ir pačiame gale yra būties pasaulis, kuris iš rodančiosios substancijos žmoguje pereina į globalinę biosferinę struktūrą, sudarančią eterinę psichosferos terpę, apimančią visą žemės ap-

linką. Tokiu atveju turėtume laikyti, kad formuojantis iš jėgos sluoksnio materialiam kūnui, kartu formuojasi informacinis bei sumacinis energetinis kūnas, kuris ima substanciją iš makroskopinio psihosferos bozoninio lauko. Šie konstruktai, arba sątvarai, formuojasi paraleliai, keičiantis sąveikomis bei informacija ir išauga į bendrąją neatskiriamą struktūrą, kuri suyra tik mirus materialiam pirmapradžio kūno substratui. Koks visas šio vidinio sumavimo konstrukto kelias nori sužinoti visos religijos ir filosofijos, tačiau kol nepasiektos švytinčio ir informacinio eterio hipostratikos spektrinės dalys, tol šį klausimą tyrinėti labai sunku. Dažnai remiamasi vidiniais ekstremalių būsenų potyriais ir vidine fenomenologija, tačiau tikras atskleidimas bus, kai bus surastas visų šių potyrių išorinis hipostratinis substratas, kurį bus galima tyrinėti objektyviai.

Iš to, kas pasakyta – akivaizdu, kad visas materialus ir dvasinis žemės gyvybės konstruktas yra sudarytas iš fermioninių ir bozoninių struktūrų, kurias galima vadinti įvairiai: materijos, energijos ir dvasios pasauliu; arba fermionų ir bozonų konstruktui, kurie yra jėgos laukų, informacinių laukų ir švytinčių laukų samplaika, sudaranti fizinį ir psichinį biosferos substratą. Šis vaizdas yra bendras vaizdas, kuris turi būti griežtai tyrinėjamas, tačiau, kaip jau buvo galima suprasti, tyrinėjimas įmanomas tik iš vidinės sątvaro perspektyvos. Tai reiškia, kad matome sumato masyvinę formą, už kurio slypi hipostratų spektras, sudarytas iš artimojo ir tolimojo eterio, kurio savybes ir simetroną reikia sumodeliuoti naudojant laksatinio ekrano metodą. Paprasčiausias hipostratinių struktūrų pavyzdys, kurį nesunku įrodyti, nes sąmonėje matosi hipostratinių sąveikų požymiai, yra elektrinis ir magnetinis laukas, aptinkamas tam tikrais prietaisais ir matavimo įrankiais. Tai, kad ši artimojo eterio hipostratinė struktūra reali, rodo ryšio technologijos, apėmusios visą planetą ir sukūrusios šiame jėgų/informacijos eteryje žemę gaubiančią technosferą. Ši struktūra reali, netgi galima sakyti materiali, bet sumavime neatvaizduojama ir nematoma, tačiau labai stipriai sąveikauja su

mūsų hipostratiniais kūnais, kuriuos, naudodami šiuos prietaisus, apšvitiname stipria radiacija, daug kartų viršijančia leistinas normas. Ne mažiau didelė problema yra slaptos spindulinės hipostratinės technologijos, kuriomis nematomu būdu žalojami fizinis, energetinis ir sąmonės kūnai.

Hipostratika labai svarbi filognozijos sritis, kuri dar kitaip vadinama substratologija ir jos pagrindinis objektas yra bozoniniai eteriai, pradedant nuo artimųjų ir baigiant švytinčiais. Viena iš pagrindinių problemų – surasti sąveikos per visą spektrą ašį ir pagrindinį mechanizmą, kuris yra visų giliųjų technologijų proveržio pagrindas. Išmokus valdyti giliuosius bozonus, bus galima kurti tikrovėje tokias sąveikas, kad atsirastų naujo tipo technologijos, kurias matome tik fantastiniuose filmuose, vaizduojančiose tolimos ateities civilizaciją. Tačiau tai ir labai pavojinga sritis, nes hipostratinės pusiausvyros labai trapios ir jas pažeidus netinkamu įsibrovimu, išskyla pavojus gyvybei žemėje. Norint įterpinti technologijas į informacinius ir švytinčiuosius eterius, reikalingas tikslus jų struktūrų išmanymas ir apsiribojimas auštais moraliniais standartais, kitaip gyvybės projektas neišvengiamai pasuks nepageidaujama kryptimi. Galimas ir dar vienas atvejis technologinės civilizacijos raidoje: lįsdami vis giliau į hipostratinės eterio struktūras, turėsime pakeisti technologijos sampratą ir apibrėžimą, nes šis terminas paremtas fermionine perspektyva, kuris lengvai modeliuojamas į techninį dirbtinį daiktą. Tuo tarpu bozoninės terpės modeliavimas, dėl jos minkštumo, nepatvarumo greičiausiai bus daug sudėtingesnis, todėl bozoninės technologijos bus kitokio tipo negu fermioninės. Su bozonais, remiantis išvardintomis spėjamosiomis jų savybėmis, galima kurti netradicinius hipostratinius jėgos vektorius, perduoti informacines struktūras ir konstruoti būties formas, o tai reiškia, kad galimi proveržiai transporto srityje, ryšio priemonėse ir dirbtinės sąmonės teorijoje.

Daugeliui mokslininkų ši hipostratika yra uždara ir uždrausta teritorija, nes laukiamus proveržius ir technologijas nori pasisavinti banditų gaujos ir mafijos, kurios kuriasi sau pranašumo svertus planetos užvaldymui. Tačiau pozityviosios jėgos nusprendė, kad šios sritys turi būti viešos ir prieinamos visiems, kad jų neužgrotų karo pramonė ir nepanaudotų prieš laisvų žmonių visuomenę.

34. Juodosios liepsnos teorema

Užbaigiant ketvirtą „Filognozijos pradmenų“ tomą, galima priminti kai kurias pagrindines mintis ir parodyti svarbiausią iš jų. Šis tomas ne technologinis ir ne techninis, nes jame nekalbama apie gelmės įforminimą gnostiniu implantu arba metodus, kurie tam naudojami. „Juodajame drakone“ kalbama apie sątvaro paviršių suformavimą, kuris atitinka pažangų pradinės epochos kontekste. Juodasis drakonas yra nenušvitusi sąmonė, tačiau siekianti nušvitimo, nes yra gavusi geriausią žemėlapių kelionei, kokį tik galima turėti. Ši kelionė yra kompromisas tarp būtinybės ir laisvės tikrovėje, kuris brėžia kiekvienam žmogui jo individualią trajektoriją ant planetos paviršiaus. Turėjau perspėti visus filognozijos skaitytojus, kad laisvė turi būti ribojama, o būtinybė – turi būti strateginė, gebanti, esant reikalui, daryti manevrą, kitaip trajektorijos veda į minų lauką iš kurio išeiti bus labai sunku.

Prisimenant pirmąjį tomą, kuriame buvo apibrėžta eiolinės mechanikos sąvoka, vektoriai yra eiolinis ir reizolinis. Eioliniu vadinamas tas, kuris apsibrėžia laisvu apsibrėžimu, strateginio proceso metu, o reizolinis yra negyvos materijos vektorius, kurį valdo simetrinės dinamikos determinizmas. Aki vaizdu, kad pirmoji struktūra yra procesų, vykstančių aplinkoje, energijos aprašymas, o eiolinis yra valių pasaulis. Todėl, kitaip sakant, eiolinė mechanika yra valios arba valių mecha-

nika, kuri apibrėžiama eioliniu psichovektoriumi sumatoriuje, todėl valių mechanika yra psichologinė mechanika. Yra daug šios mechanikos teorijų, ypač ne filosofiniuose veikaluose, tačiau pirmą kartą ši tema buvo iškelta filosofijoje. Čia galima paminėti Platoną ir Aristotelį, kaip garsiausius filosofijos pradžios intelekto šviesulius. Daug artimesniais laikais turime Nietzsches pastangas, kuriose jis tiesiogiai sprendė valių mechanikos klausimus ir jo teorijose turime naujesnius svarstymus šia tema. Nietzschei, deja, ši tema siejosi su valia viešpatauti, arba valia galiai, o filognozijoje klausimas įgauna kitokius, „Filognozijos pradmenyse“ jau paašškintus kontūrus.

Turime apibrėžtą ir neapibrėžtą eiolinį vektorių ir klausimą kaip neapibrėžtumas virsta apibrėžta strategija. Tai suprasime pamatę, kad neapibrėžtas ir apibrėžtas vektorius iš tikro yra psichovektorius, kuris yra burės struktūroje aprašomas daugtūris. Vadinasi eiolinis psichovektorius, veikdamas aplinkoje ir sąveikaudamas su ja, turi siekti pamatinių tikslų teritorijoje, kurie kaskart pateikdami naują informaciją, formuoja psichovektorius, apibrėžiančius valių. Nietzsche manė, kad hipostratinėje realybėje yra tam tikra fundamentinė substancija, kuri yra valios viešpatauti dinaminė struktūra, apibrėžianti eiolinį psichovekatorių galios taisyklę. Nežlugusi valia juda ta kryptimi, kuri rodo galios augimą ir didėjimą, o žlugusi valia nusižudo „gerumu“. Ši hipostratinė valia viešpatauti, kurią Nietzsche įdėjo į gelmę, veikia jo teorijoje maždaug taip, kaip Kanto filosofijoje veikia kategorinis imperatyvas, kuris jo etikoje apibrėžia moralinius sprendimus. Tik, Nietzsches atveju, mes turime realią veikiančią transcendentinę jėgą, o Kantas naudoja formalią loginę taisyklę, kuri įdiegta į proto sandarą.

Nietzsche savo filosofijoje bandė suformuoti maginės stratos analogą, kuri veiktų kaip psichovekatorių apibrėžianti struktūra, verčianti žmogų tapti aktyviu kovotoju dėl valdžios, galios centrų steigėju bei sąmonės formuotoju. Ši valių mechanika turėjo išjudinti elitines zonas Europoje, kurios turėjo būti už-

pildytos naujais žmonėmis, turinčiais ambicijų tapti visos planetos šeimininkais. Nietzsche norėjo tam sukurti filosofinę formą ir pertvarkyti planetinę santvarką. Visos jo daužomos kliūtys galvoje daužomos buvo todėl, kad trukdė šiam tikslui, todėl jo kurtame naujame pasaulyje, naujoje pasaulio tvarkoje, neturėjo vietos. Tiesa ta, kad šis principas netgi buvo bandomas realizuoti praktikoje, tačiau įgavo ne tą formą, kokios norėjo Nietzsche, nes konkurencijoje į valdžią iškopė ne tie žmonės. Hitleris planetos valdovo vaidmenyje – daugiau *übermenscho* parodija, o ne *übermenschas*. Tačiau net po tokio fiasko, jo teorija liko ir netgi antro bandymo galimybė. Šis antras bandymas vyksta šiuo metu, antros versijos naujos pasaulio tvarkos įvedinėjimo procedūra. Laikai ne tie, kokie buvo Hitlerio karaliavimo metu ir jeigu kartosis tai, kas buvo – antras bandymas bus paskutinis.

Bet turime priminti, kad filognozija nėra išimtinai orientuota į elitines zonas ant planetos paviršiaus. Ji skirta visiems ir ypač paprastiems žmonėms, kurie nori pakelti savo lygį ir išmukti laviruoti sudėtingame ir pavojingame pasaulyje. Mano siūloma strategija valių mechanikos pasaulyje, surasti tokį santykį tarp būtinojo pagrindo, kuris aiškinamas genetikų principais ir eiolinės sferos, kad perspektyva būtų sėkmingas kilimas kelių kartų laikotarpiu. Dažniausiai kontrolėje yra penkios kartos, kurios yra giminės genetinės linijos dabartis – strategija turi būti tokia, kad ji modeliuotų giminės sėkmę maždaug šešių kartų apimtimi. Tai, mano supratimu, nėra vien tik turtų ir statuso vaikymasis, ambicija turi ar gali būti kur kas aukštesnė. Nestandartinės trajektorijos yra rizikingos, bet, naudojant įžvalgų protą, galima padaryti daug didesnę poveikį sustabarėjusiai sistemai, kuri nepriima naujovių ir permainų, net jeigu naujų pasaulio tvarkų kūrimas tapęs masine mada.

Filognozija deda pamatus mąstymui, kuris būtų stulbinantis įrankis tiesiagalvio galvoje, apibrėžiamoje kaip pusiausviras sątvaras, turintis subalansuotą priekinę ir galinę dalį ir ribo-

jamas protingos moralės normomis. Toks sątvaro subalansavimas privalomas todėl, kad filognozija skirta ne kreivagalvinio žudiko išaukštinimui, bet suformavimui tokio apibrėžimo mechanizmo, kuris būtų dermėje su tikrove ir aplinka, nebūtų ją niokojančia anomalija. Jeigu eiolinė valių mechanika yra anomalinė, patogeninė zona, ji žudo gyvybės būtiną pagrindą ir galiausiai nusižudo pati, o struktūra, kuri prie to priveda yra patologija. Nietzsches valia viešpatauti buvo patologijos įdiegimas į galvą, kuri turi būti atmetama, tačiau Kanto variantas irgi yra per silpnas ir netgi primityvus. Žinoma, kreivagalvio problemas galima spręsti visuotiniais įstatymais, bet filosofija skirta ne kurti įstatymus, o įstatymų teorinį pagrindimą, aiškinant tikrovės sandarą. Nietzsche aiškino, kad neuroniniame, energetiniame ir informaciniame substrate šokantis impulsų vektorius sujungiamas „valios viešpatauti“ substancijos, kuri yra sudėtinė psichinės materijos, kurią aš vadinu gnostine brana, dalis. Kas iš tikro sujungia, koks sujungimo ir apibrėžimo ar apsibrėžimo mechanizmas – nebus paaiškinta, bet tai tikrai nėra neuroninė sandara, neuroniniai kontūrai ir grandinės, nes kognityviniams procesams paaiškinti toks statiškas principas netinkamas.

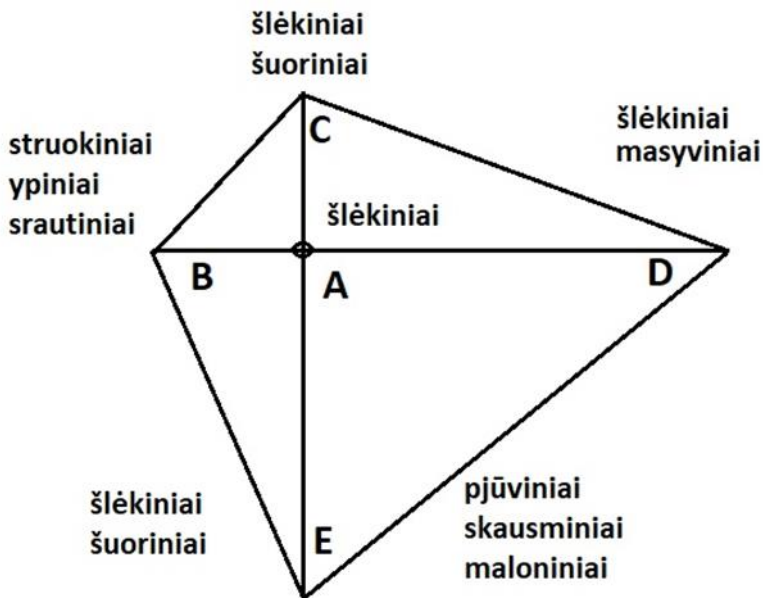
Galima manyti, kad iš dalies apibrėžia būtinoji kryptis ir nepriklausomi išsidėstymai sumatoriuje, tačiau tikra veikianti jėga ateina iš gnostinės branos, kuri gali naudoti ir tarano, ir apėjimo, ir įėjimo, ir sustojimo, ir persokimo taktikas – tokias, kokias padiktuoja strateginio proceso sprendimai. Ši dalis daug galingesnė ir svarbesnė už būtinąją tvarką, nes gyvenimas gali pasiūlyti daug išbandymų ir sudėtingų situacijų, kuriose turima „valia“ parodo, kiek tikrovės žmogus sugebėjo įsisavinti ir kiek jo laisvėje yra drakono, suprantančio visų psopinių žudymo strategijų bejėgiškumą prieš tikrą tiesos sąmonę. Žmogus apibrėžia pats save net tuo atveju, jeigu jis nelaisvas; ir tie kreivagalviai, kurie galvoja, kad įmanoma šią sritį užgrobti su formulėmis ir teoremomis ir tapti laisvės šei-

mininkais beviltiškai susipainioję savo bejėgiškuose prote-
liuose, nenorintys suprasti ir matyti kuo jie niekada nebus.

Juodoji liepsna kyla iš juodojo drakono sielos – todėl šiame etape pakeičiame Kanto ir Niezsches „teoremas“ juodosios liepsnos teorema, kuri ir turi tapti ta apibrėžiančia jėga, formuojančia sątvarologinę tikrovę. Taip suprastas psichovektorius turi tvirtą pradinę struktūrą, reikalingą sukurti laisvės pasauliui, kuris būtų gyvybingas ir veiksmingas. Šis pasaulis yra juodosios liepsnos epocha, propaguojanti 6M laipsnio gyvybės magija, kuri yra centrinė planetos žinojimo sistema, kuriai privalo paklusti visos naujos valdžios sistemos, po truputį kopiančios į tikrą ir atvirą integravimąsi į atitrūkusią civilizaciją. Tuo pradinės mokyklos kursas yra užbaigiamas, kurį baigus įgyjama teisė būti filognozijos mokytoju arba jaunesniu mokytoju. Moksliniai rangai nebus suteikiami tol, kol nebus sukurta aukštoji mokykla, tačiau šis projektas atidedamas keliems dešimtmečiams, nes turi būti padarytas didelis paruošiamasis darbas. Šiuo metu galima semtis iš „Juodojo drakono“, kuri, kaip pridera, yra pagrindinė knyga, prie kurios turi būti jungiamos kitų tomų idėjos.

35. Pradžios žodis

Apibendrinamas visas filosofines ir filognozines analizes, norėčiau užbaigti sątvarologiniu bendroju modeliu, kuris šiame lygmenyje yra galutinis žmogaus psichovektoriaus daugtūrių modelis. Jis reikalingas tam, kad žmogus galėtų susirasti tą savo sątvaro struktūrą, pagal išskeltus būtinosios pasaulio tvarkos reikalavimus, kuri jam yra geriausia. Visa tai reikalinga tiek renkantis religinį, ezoterinį ar okultinį kelią, tiek filosofinį arba filognozinių. Visų vienu keliu nuvesti nenoriu, nes tai, ką propaguoju, yra vadinamasis begalybės kelias, kuriame kiekvienas apsibrėžia pats. Savo kelią parodžiau kaip pusiausvyros

4 pav.

kelią, kuris neardo nei vienos sątvaro burinės struktūros krypties, bet ją teisingai sutvarko pagal natūralius tikrovės principus. Tam svarbu išscentruoti, atlaisvinti savo valią ir pagrindo ieškoti ne savyje, ne savo valioje, bet giluminės tikrovės dalies juodojoje liepsnoje, kuri apibrėžia eolinį psichovektorių į gėrio struktūrą. Tas gėris pirmiausiai dovanojamas gyvybei.

Sątvarologinė burė rodo, kad yra 5 kryptys, kuriose šis gėris reiškiasi iš hipostratinės gėlmės, esantis visų sumatų substancine esme. Sumatų katalogas ateities dalykas, bet visų kryptių bendrame modelyje matome tokius kokybinius skirstymus:

- a) A yra asmens centras, kuris yra maždaug galvos srityje ir jame matome sumatus, kurie turi šlėkinių pavidalą;

b) B yra kognityvinis laksatas, kuriame minkomos mintys ir vaizdai, turintys struokinių, ypinių ir srautinių kokybių;

c) C tai asmens emocinė, ekspresinė, jausmų ir būsenų struktūra, kurių sumatai įgauna šlėkinių ir šuorinių pavidalą;

d) D yra priekinės sąmonės vieta, kurioje sumatai yra masyviniai ir šlėkiniai, réminantys, objektinantys ir kuriantys trajektorijas bei barjerus ir t.t.;

e) E yra korporiumo, susidedančio iš 4 segmentų, sritis turinti šlėkinius, šuorinius, pjūvinius, skausminius ir maloninius sumatus.

Tai nėra pilnas vaizdas, bet netoli jo, naudojant apibendrinančias trukmines ir kokybines kategorijas. Visą sistemą galima sudėti į lentelę, rodančią bendrosios sątvarologijos apibendrintą vaizdą.

Galima laikyti, kad visa tai yra iliuzijų pasaulis, kurį filognozias turėtų peržengti, tačiau sąmonės valymo isterija ne naujas ir originalus kelias, kurį laikau religijoje, ezoterikoje išsisėmusiu. Galima siekti minimalios nirvaninės būsenos, tačiau abejoju, kad tai šiame pasaulyje būtų aukščiausia egzistencijos pakopa. Išvardintas katalogo imitatorius yra be informacinės ir žinių dalies, tik struktūrinis psichovektoriaus substratas, tačiau žmogaus sątvaro lygiavimas ir tvarkymas prasideda šioje vietoje. Pažiūrėjus į žmogų iš modalumo perspektyvos, sąmonės turinys yra triktinis ir netriktinis, ir kiekvienas pirmiausiai nori sutvarkyti savo stringančią ir trinčančią dalį – įvairias patologijas, disfunkcijas ir problemas. Tai natūralu, nes pagrindiniai modalumai yra laimė ir kančia, kurie rodo sątvaro pozityvią ir negatyvią būklę, kurių skirtumo kompensavimas yra pagrindinis žmogaus motyvatorius. Visa kita sudaro tik bendrą foną ir bendrą būsenų mirguliavimą,

Kokybė:	Funkcija:	Trukmė:	Modalumas:
masyviniai	piešimas	pastovūs	netriktiniai:
šlėkiniai	rėminimas	epizodiniai	supratimas
struokiniai	informavimas	ypiniai	laimė
pjūviniai	veikimas	šuriniai	tvarka
srautiniai	valdymas		žinojimas
spūdiniai	puolimas		triktiniai:
spūriniai	pavidalinimas		iliuzija
smūginiai			kliedesys
komandiniai			skausmas
šustriniai			disfunkcija
juriniai			kančia
eriniai			

1 lentelė. Sumatų rūšys

kuriame žmogus susiorientuoja pagal savo žinių ir supratimų gyvenime lygį. Filognozijos tikslas sąmonės kokybę padidinti, įvesti aukštesnio lygio žinojimo pasaulį į psichovektorių.

Pagrindinė problema šiuolaikiniame pasaulyje yra technognosis, kuriam įsisiautėjus tapo reikalingas nyčiskas įveikinėjimas ir įveikinėtojas. Tokiu Nietzsche Lietuvoje buvo A. Šliogeris. Gyvybinį procesą nubrėžus kaip nyčiską genetinę liniją, gnozę matome kaip tą liniją apgaubiantį ir lokaliai įrėminantį apskritimą. Jeigu apskritimas netinkamai šią liniją įrėmina, reikalinga šios gniuždančios struktūros peržiūra, reforma, įveika. Nietzsche kovojo prieš Platono metafiziką, kuri jo manymu neleido gyvybei klestėti; Šliogeris, pasisėmęs įžvalgų iš Heideggerio, kovojo prieš transhumanistinių technologijų invaziją į

gyvybinį procesą, ragindamas pasilikti tik minimalų rėminantį gnostinį apskritimą, o visą šlamštą išmesti į sąvartyną. Galima pamanyti, kad filognozija propaguoja gnozę arba technognozę, tačiau tai nėra teisingas apibūdinimas, nes filognozijos kelias neužbaigtas, ir koks joje siūlomas bendruomenių organizavimo modelis – galutiniu variantu neatskleidžiama. Žinoma, pasirinkimas nėra platus – tarp Šliogerio priekinės sąmonės objektyvizmo ir sugrįžimo prie pačių daiktų ir Nietzsches galinės sąmonės subjektyvizmo ir perspektyvizmo, išaukštinant valią viešpatauti kaip eiolinį psichovektorių apibrėžiančią taisyklę. Tai, kuo save apibrėžiu, vadinu juodąja liepsna, kuri kol kas neįgauna aiškių formų, bet tik todėl, kad pilnu apsibrėžimu apsibrėžti dar neatėjo laikas. Būtiną Šliogerio prado pasirinkimas atrodo išmintingiausias variantas, o Nietzsches valia, labai giliai pasislinkusi į savivalės pusę, atrodo labai rizikingas variantas, o kitos sritys, kaip Ego, jausmai, kūnas – per menkas orientyras civilizacinio masto pasirinkime. Tačiau gali būti, kad įmanoma ši standartinį vaizdą, kuris buvo pateiktas „Juodajame drakone“, peržengti į tobulesnį, kurio atskleidimas yra ateities filognozija. O kol visa tai nepasiekta, tikslas yra maksimalus tikrovės įgėrinimas, remiantis hipotetiniu gėrio šaltiniu fundamente, kuris ištiesina „kreivą namą“ galvoje.

Pagal tai, ką pateikiau trajektorijų planetoje analizėje – aki-vaizdžiai matosi, kaip judėti geriausia. Uždarų, neprieinamų zonų nėra nė vienos, bet jose vietų skaičius ribotas, todėl, norint būti įleistu, reikia kelti savo sąmonės kokybės lygį. Tai nėra lengva, nes informacija yra ribojama ir prie jos prieina tik išrinktieji, tačiau retkarčiais paslapties šydas nutraukiamas ir žmogui parodomi paslėpti tikrovės principai. Tai reiškia, kad turi būti auginama sąmonė ir ruošiamasi pokyčiams, o rezultatas priklauso nuo to, kaip sugebama pateiktą informaciją įsisavinti. Į kovą už gėrį planetoje įtraukiamas beveik kiekvienas jam nematomu ir nesuprantamu būdu, todėl nesvarbu kokioje padėtyje būtum, reikia būti pasiruošus sunkiems iššūkiams.

„Filognozijos pradmenys“ skirti susidoroti su šiais iššūkiais, gaunant maksimaliai sėkmingą gyvenimo scenarijų.

Tokiu baigiamuoju žodžiu apsibrėžia pirmas juodosios liepsnos eiolinio psichovektoriaus variantas, tinkamas ilgos kelionės pradžiai.

Filognozija K. Saboliaus metodu

Lig šiol filognozijoje stengiausi remtis tik „sątvorologiniais“ autoriais, kurie tyrinėjo pamatines sąmonės struktūras, naudodami įvairius filosofinius metodus. Tie autoriai yra iš filosofijos istorijos arba senosios kartos filosofai. Tačiau atėjo laikas tyrinėjimus pakelti iki šiuolaikinio lygio, įtraukiant į diskusiją jaunosios kartos filosofus. Vienas tokių yra Kristupas Sabolius, tyrinėjantis vaizduotės reiškinių iš filosofo perspektyvos. Sabolius disertaciją šia tema parašė 2008 m. ir jos pagrindu pirmą monografiją „Inirtingas miegas“, 2012 m. Manau, galima būtų pamėginti jo temą perkelti į filognoziją ir panagrinėti sątvorologijos aspektu. Ši analizė bus struktūrinė analizė, kuri turi pateikti bendrą tikrovės ir netikrovės žmogaus sąmonėje sandarą. „Tvarkos“ galvoje, kaip atrado dar Šliogeris, yra būtinoji, esanti priekinėje sąmonėje ir laisva, esanti galinėje sąmonėje. Akivaizdu, kad tai, ką nagrinėja Sabolius, yra galinės sąmonės gebėjimas, kuris gali atsitraukti nuo faktinės realybės ir empirinės patirties ir sukurti netikrą pasaulį, kuris yra ne faktas, bet tik galimybė. Iš tikro, nutilimas nuo to kas duota sensoriume apima tokius laipsnius: faktas – galimybė – negalimybė.

Kūrybinė galinė sąmonė mano analizuojama kaip spektras nuo vaizduotės iki fantazijos, kur vaizduotė apima fakto vaizduotę, kuri yra atmintis; galimybės vaizduote, kuri yra fikcijos rango fantazija; ir negalimybės, kuri yra pilna fantazijos struktūra,

realybę transformuojanti tiek, kad ji tampa negalima ir neįmanoma tikrovėje. Vaizduotė daugiau pasislinkusi prie sensorinės patirties, susijusi su tiesioginėmis manipuliacijomis informaciniais vaizdiniais; fantazija yra daug toliau pasislinkusi nuo patirties ir yra radikali manipuliacija, kuri peržengia galimybių ribą ir tampa išgalvota, transformuota realybe. Aplink šį spektrą galinėje sąmonėje išsidėstę daugiau fantazijos ir vaizduotės variacijų. Pavyzdžiui, svajonė yra fantazija susijusi su noru, kuri pasitelkdama vaizduotės vaizdinius, kuria trokštamą realybės variantą. Kliesdys yra fantazija, kuri laikoma tikrove, nors tokia nėra – kai nusitrina riba tarp priekinės ir galinės sąmonės ir žmogus neatskiria tikrovės nuo netikrovės. Iliuzija yra pasyvi kliesdinė fantazija, kuri kuriama ne valingai, bet atsiranda savaime arba pasinaudojant virtualios realybės technologijomis. Imitacija yra fikcijos, arba išgalvotos tikrovės, metodas, kai nutolimas nuo tikrovės nedidelis, tačiau istorijoje, vaizdinyje yra ne faktinė, bet tik galima realybė, kuri nėra transformuota. Pažinimas yra vaizduotė, sujungta su intelektu, skirta kurti tikrovės teorinį modelį. Tuo atveju, kai kuriama naudojant aprobuotus metodus – gaunama pagrindžiama teorija, o kai metodai nenaudojami, turimas pseudo-teorinis gnostinis implantas, prilygstantis kliesdei. Meninė kūryba yra tikrovės perdirbimas, kurio spektras nuo paprastos galimybės, modifikacijos, iki fantastinės realybės transformacijos, kuri tiek nuo jos nutolsta, kad praranda ryšį su ja ir patenka į begalinės kūrybinės laisvės erdvę, kurioje nėra jokių apribojimų ir atitinkamai sąlytis su objektyvia tikrove tik minimalus. Technologinė kūryba yra žinios, sujungtos su intelektine vaizduote, kurios pritaikomos tokiam tikrovės savybių sujungimui, kad gaunama naudinga dirbtinė funkcija.

Fantazija gali būti perduodama įvairiais būdais: kalba, kūno judesiu, vaizdu, meno kuriniu, dirbtiniu daiktu ir pan. Šioje terpėje įkūnijamos kūrybinės idėjos, kurios yra asociacijų sistemoje vykdomų transformacijų sprendimai, kurie perteikia kokią nors mintį. Pavyzdžiui, Sabolius analizuoja Chomskio

sakinį „žalios bespalvės idėjos įnirtingai miega“, kuris yra tokia galimų kalbos elementų sintezė, kurioje perduodama netikrovė, su kuria atlikta fantastinė transformacija, neturinti jokio galimos tikrovės statuso. Kai tokios transformacijos atliekamos kalboje, kalba laikoma netikra kliesdine kalba, kuri yra neįmanoma, negalima tikrovė, kurios forma kuriama lingvistinėmis priemonėmis. Kokios yra įmanomos kalbos galimybės susijusios su vaizduote ir jos kraštutine būseną – kliesdine fantazija? Kalba gali būti

- a) pažinimas – intelektinė vaizduotė + metodas,
- b) imitacija – vaizduotė + galima tikrovė,
- c) techninė kūryba – žinios + intelektinė vaizduotė + transformacija,
- d) grožinė kūryba – negalimybės + galimybės + vaizduotė,
- e) planavimas – ateities galimybių vaizduotė,
- f) svajonė – norima fantazija, kuri galima ir negalima,
- g) atsiminimas – faktai + vaizduotė,
- h) kliesdysys – fantazijos, prilyginamos tikrovei.

Kadangi filognozija yra laisvės teorija, ji susijusi su šių galinės sąmonės gebėjimų propagavimu, vadinamąja kūrybine laisve. Tačiau remdamiesi Šliogerio perspėjimu, šį Sabolio kūryboje išsamiai išanalizuotą gebėjimą siekiame apriboti. Aki-vaizdu, kad Šliogeris yra priekinės sąmonės žmogus, aukštinęs objektyvų daiktišką pasaulį, Saboliaus tyrinėjimų objektas yra priešinga kryptis, kurią Šliogeris vadino niekiu, naikinančiu daiktiškąją realybę. Klausimas kokį kelių renkamės sątvarologijoje. Pasirinkimo problema iš dalies išspręsta Šliogerio filosofijoje, kurioje jis siūlo rinktis pusiausvyros arba centrizmo

kelią. Tačiau jo centrizmas yra horizontalus, ieškantis pusiausvyros tik tarp niekio ir esmo, tuo tarpu filognozijoje siūloma į dëlionę įtraukti ir sąmonės vs hipostratos perspektyvą, kuri yra vertikali. Šioje struktūroje yra būtinoji ir laisvoji tvarka, kurioje pagrindinis dėsnis yra toks – nebūna laisvės be objekto arba kiekvienai laisvei būtinas vergovinis objektas. Beobjektė laisvė yra tik marginalinė realybė, kuri nevaicina didelio vaidmens. Tai reiškia – kuo daugiau laisvos kūrybos, pagrįstos galinės sąmonės kūrybinėmis galiomis, tuo laisvės objektuose daugiau žiaurios vergovės, kurioje jis turi tenkinti siautėjančios fantazijos kaprizus ir užgaidas. Kai fantastinių transformacijų objektas yra negyva tikrovė, tai etinės problemos dažniausiai nekeliamos, nors Šliogeris reikalavo etikos normas taikyti ir negyviems daiktams. Tačiau kai laisvės objektas yra gyvas žmogus arba bendruomenė – kuo didesnis elito savi-valės mastas, tuo žiauresnis būtiniosios tvarkos išdarymas laisvės objektinėje srityje – per transhumanistinį žmogaus modifikavimą arba psichosocialinę inžineriją. Kitaip sakant, laisvė ir gerovė elite neįmanoma be bendruomenių kančių milžiniško padidėjimo, kurios turi aptarnauti elito fantastines fantazijas.

Vienas iš šio klausimo sprendimų yra laisvės objektu daryti ne tikrovę, bet jos imitaciją ir iliuziją kaip 3D virtualioje realybėje. Visai tikėtina, kad padarius technologinius proveržius, visa žmonija bus perkelta į virtualią tikrovę ir praras ryšį su būtina tvarka, kuri bus pakeista fantazijų ir svajonių pasauliu, kuriame apribojimai bus tik psichologinės žmogaus sąmonės ribos. Visi supranta, kad be pusiausvyros tarp priekinės ir galinės struktūros visuomenės laukia skaudžios tokios transformacijos pasekmės, nes netikrovė malonesnė ir saldesnė už tikrovę, ir visos pramogos neužilgo persikels į netikrovę, kuri bus ant akių uždedama priekinės sąmonės projekcija. Tai greisia masiniais psichikos sutrikimais, ryšio su realybe praradimu, deliuzijomis, kliedesiu, nusikalstamumu ir t.t. Tokios

laisvės, kuri užsidedama galinėje sąmonėje ir technologijomis sukuriama priekinėje sąmonėje, pasekmės.

Todėl vaizduotės tema šiais laikais labai aktuali, bet suprastina kaip sritis, kurioje gresia dideli pavojai ir iššūkiai, kurių be šliogeriško sugrįžimo prie pačių daiktų išspręsti neįmanoma. Žmogaus gyvenimo struktūra gana įprasta: jis turi pratęsti giminę, turi dirbti ir aprūpinti savo šeimą ir turi teisę į laisvalaikį. Netikrovės invazija prasideda būtent per laisvalaikį, į kurį aptarnaujantys verslai prastumia įvairius išsigimimus, kuriais žmonės bėga nuo „neįdomios“ tikrovės į pasakų pasaulį, kuriame galima išpildyti bet kokią svajonę ir fantaziją. Po to, praplovus sąmones, pradedama šiuos „disneylendus“ integruoti į žmogaus sampratą ir santvarkos sistemą, kuriose legalizuojami įvairūs iškrypimai ir išsigimimai, kurie kyla iš galinės sąmonės „kūrybinių fantazijų“. Tai ateina į religiją, į politiką, į ekonomiką, į visuomenę, į sekso kultūrą ir pan. Būtinoji tvarka sutrinka ir ją pakeičia netikrovinės negalimybės, kurių trajektorijos galutiniame variante yra žmogaus ir bendruomenės nusižudymas.

Galima sakyti, kad Saboliaus perspektyva artimesnė mano analizuoto Nietzsches perspektyvai. Priešingas radikalus polius yra Šliogerio siūlyta perspektyva, kurią laikau šiuolaikiniame pasaulyje neįmanoma. Filognozijoje propaguojama laisvė, į kurią integruoti Šliogerio perspėjimai, tačiau nepriimamas jo radikalizmas ir horizonto susiaurinimas.

Nihilizmo įveikos pastanga

Tęsdamas lietuvių filosofų tyrinėjimų apžvalgą, šį kartą siūlau nihilizmo temą, kuria daugiausiai domisi R. Šerpytytė, parašiusi tokias monografijas kaip „Nihilizmas ir vakarų filosofija“ (2007 m.) ir „Tikrovės spektrai“ (2019 m.). Šios temos užuomazgų galima rasti jau filosofijos priešaušryje, kurioje ji perimama iš religinių ir mitologinių vaizdinių, tačiau kaip tiesioginis tyrimų ir apmąstymų objektas artikuliuotas Nietzsches, kuris suformulavo nihilizmo ir iš jo kylančio dekadanso teorines prielaidas. Nihilizmas daugiau yra mąstymo, proto būseną, o dekadansas yra prote įkūnyto nihilizmo pasekmė pasaulyje, suformuojančio jame smuklinę kultūrą, įtvirtinančią moralinį žmogaus smukimą, įteisinant įvairias išsigimusias gyvenimo formas.

R. Šerpytytės tyrimų apžvalgos nedarysiu, kuri nihilizmą analizuoja iš vidinės perspektyvos, neperkeliant jo į dekadanso kultūros formų aptarimą ir sieja daugiau su tikrovės problema, kuri postmodernizmo filosofijoje suvokiama kaip senovinio *fundamentum inconcusum* priešybė. Šią madą įvedė Nietzsche, paskelbęs, kad tiesa yra melas prisidengęs tiesos drabužiais, o tikrovė yra tik begalinio skaičiaus iliuzinių perspektyvų kratynys. Vietoje to, pereisiu prie filognozijos, kurioje toks realybės traktavimas atmetamas, sugriaunant nihilistinės laikysenos mąstyme ideologines prielaidas. Kam Nietzschei reikėjo žudyti „tikrovę“ ir „tiesą“ – jau paaiškinau. Jo pagrindinė pastanga buvo gyvybinio proceso išlaisvinimas iš metafizinių konstrukcijų, kurios jo manymu buvo užtvanka, neleidusi gyvybės procesui teisingu būdu tekėti į ateitį. Iš to visa „įveikos“ isterija, kuri buvo išsivadavimo siekis ir begalinės laisvės, kuri tikrovėje neįmanoma, svajonė. Kodėl „tikrovė“ ir „tiesa“ kabutėse – akivaizdu. Todėl, kad šios sąvokos žymi ne tikrą būtį, bet tik jos interpretaciją, kuri filognozijoje vadinama gnostinio implanto pasodinimu anapustinėje tikrovėje,

dalyvaujančioje *logos* arba *racio* kognityviniame procese, apibrėžiančiame žmonių pasirinkimus gyvenimuose.

Kai tikrovės ir tiesos konkreti forma išdaužoma iš maginio pasaulio sąmonėje substrato, jos vietą užima niekis, tuštuma, kuri perima apibrėžiančios psichinės jėgos funkciją, šitaip įniekindamas žmogaus veiklą pasaulyje. Kaip šitas įniektas veiksmas reiškiasi, paaiškinau – jis kuria dekadentines socialines, kultūrinės, ekonomines ir politines formas, kurių deivizas „Jeigu dievo nėra, viskas leista“. Dievas yra gnostinis implantas, kuris sukuria veiksmo įrėminimo priemonės per moralinį sunorminimą ir per *racio* argumentacijos struktūros formų pagrindimą, kurios, sudaužius visas vertybių ir verčių lenteles, sužlunga ir dvasia vėl tampa „laisva“. Šitos laisvės įvairios formos yra nihilizmas, kuriame nėra jokių apribojimų, priedermių, normų, vien tik beribė vaizduotė, kuriai negalioja būtinosios tvarkos saugojimo, šventumo, neliečiamumo reikalavimas. Norminimą galima suvokti ir kaip pozityvų, ir kaip žudantį procesą, priklausomai nuo to, kokią pasirinksime interpretaciją. Jeigu senosios gnosticizmo formos yra antrankiai ir kalėjimas – tai yra išsivadavimas iš gniuždančios ir žudančios būklės, bet jeigu į tai pažiūrėsime kaip į stabdžių iš automobilio išėmimą, tokia „inžinerinė modifikacija“ yra kultūros nusižudymas. Todėl turime atsakyti šį klausimą – ar norminimo funkcija gnostiniuose implantuose, apibendrinamuose „dievo“ vardu, moralė yra antrankiai ar stabdžiai automobilyje.

Transcendencijos įvardinimo dvi aukščiausio lygmens sąvokos filosofijoje yra „būtis“ ir „nebūtis“, kurios iškilo Parmenido metafizikoje. Šios sąvokos yra dvi kraštutinės realybės arba kitaip – psichologinių ir kognityvinių galimybių spektro priešingi poliai, su įvairiais tarpiniais variantais, kurie įrėmina įmanomus gnostinių implantų tipus. Aukščiausioji būtis suvokiama kaip dievas, nebūtis – kaip „šėtonas“ ir tarpinė tarsi būtis – kaip tikrovės priešybė, vadinama iliuzija, miražu, imituojančiu

tikrovę, bet ja nesančia. Ši pamatinė interpretacija eina per visą vakarų filosofiją ir yra arba ontologizmas, arba nihilizmas, kaip vienas kito priedanga ir kaukė, periodiškai apkeičiamos vietomis. „Įspūdingiausias“ apšivertimas matomas Nietzschės filosofijoje, kurioje jis paskelbė, kad „Dievas mirė.“ Jeigu dievas mirė ir objektyvusis *fundamentum inoncusum* buvo nustumtas į antrą planą, į pirmą planą iškeliant subjektyvią valią, kuri *inoncusum* yra tik tiek, kiek turi galios. Tokia posūkiu į subjektą esmė, kurio pradžią Heidegger priskiria Dekartui, kuriam būties centras yra mąstymas, *cogito*. Nietzschės filosofijoje *cogito* pavirto į *der Wille zur Macht*. Nuo šio momento grindimas suvokiamas kaip pasigrindimas, nesu-prantant, kad pažinimas yra ne tik projekcija, bet ir atvertis. Tikrovė nėra niekis vien todėl, kad ji paslėpta. Principas „nematau, vadinasi nėra“, nesupranta matymo priemonių mecha-nizmo. Buvimas galimas ir neatvertos būsenos, kuri grindžia slaptu, paslėptu būdu, nesančiu tik valios viešpatauti projekcija. Dėl šios priežasties ir manau, kad nihilizmas vakarų filosofijoje yra pagimdytas ribotos Parmenido metafizikos in-terpretacijos, kurioje nesuprantama žmogaus sąmonės kaip informacijos sumatoriaus problema.

Tai galima suvokti ir sąvokų „realybė“ bei „tikrovė“ skir-tinguose akcentuose, nes pirmu atveju turime objektyviąją per-spektyvą, susijusią su objektyviu pagrindu, kuris gali būti at-vertas ir neatvertas ir subjektyviąją perspektyvą, kaip tikrumo savo suvokime jausmą ir būseną, kuris gali būti tikras arba iliuzinis. Atverti galima protu, jausena, jauslumu, tai suprantant kaip supasyvintą ir nuolankų paklusimą veikiančiai realybės formai; pažystama aktyviai, kuriant konstrukciją, struktūrą, interpretaciją, bendrai vadinamą „gnostiniu implantu“. Tai kraštutiniai variantai, kurie filognozijoje bandomi sujungti taip, kad būtų derinimo, lyginimo, rezonanso būsenose. Kuo aukštesnio lygio dermė, tuo daugiau tiesos. Kitaip sakant, fi-lognozijoje propaguojamas dialogas tarp subjekto ir nepaju-dinamo tikrovės pagrindo, kuris nėra užvaldymas ar įveikimas,

primetant savo valią. Greičiau būtiniosios tvarkos priėmimas ir įleidimas į savo sąmonę bei gyvenimą. Naudojantis tokiu metodu, galima išvengti, Nietzsches žodžiais, tarpinių nihilizmo būsenų, kurios atsiranda tada, kai senas namas sugriautas, o naujas dar nepastatytas ir žmogus neturi kur gyventi. Žinoma, yra ir galimybė pasirinkti benamio gyvenimą, bet toks gyvenimas yra savanoriško plėšiko gyvenimas, kuris dėl maksimalios laisvės renkasi civilizacinį užribį.

Filognozijoje siekiama tikrojo daiktiškumo (realybė) ir tikrumo (tikrovė), kurioje subjektas išimamas iš pagrindo ir laikomas tik išvestinu dariniu. O tai, kas išvesta iš absoliučios realybės, negali būti grindžiančia civilizaciją jėga. Subjektas yra tik manipuliacija, kuri įveda į tai, kas būtina kūrybos ir laisvės pradą, tačiau tai tik antrinis veiksmas, kuris keičia objektyviają realybę, jeigu tai reikalinga išgyvenimui. Kadangi žmogus ne negyvas objektas, jis turi turėti savarankiško apsisibrėžimo aplinkoje sugebėjimą, kuris yra gyvybės esmė, tačiau šis apsisibrėžimas nėra tas pagrindas, ant kurio tikrovė pastatyta. Modifikuojanti jėga galima, bet ji nėra būtina. Modifikacijai peržengus leistiną ribą, žlunga trapus pamatas ant kurio pastatyta mūsų gyvybė, todėl laisvė turi žinoti kada sustoti, o tai yra stabdžio principas. Todėl ir siūlau apsvarstyti ar etika yra tik beprasmiu varžymo principas, ar, geriau pažiūrėjus, tai žmogau išgelbėjimo principas. Beribės, de Sardinės, dekadentinės laisvės propaguotojai savo ideologijoje aiškina, kad jie išlaisvina protą iš beprasmių suvaržymų, mokydami, kad būtis iš tikro yra *nihil*, o tai reiškia, kad apribojimai tik iliuzija. Bendruomenės stabdžių sistema sugadinama ir tenka naudoti avarinių stabdymų metodą tol, kol vieną kartą užsimušama.

Nihilistinis apsisibrėžinėjimas tampa įnorminta ir išplatinta psichovektoriaus forma, kuri sukuria Nietzsches ir niekintas, ir aukštintas socialines formas, nes jam atrodo, kad tokia tarpinė būseną įsigalėjo visiems laikams ir neįmanoma jokia neome-

tafizika, joks naujasis gnosticizmas ir gyvybės procesas visiems laikams buvo patalpintas į laukinę būklę. Manau, kad Nietzsche nebuvo teisus šioje savo prognozėje ir kad pasiūliau šiokių tokių idėjų nihilizmo įveikai, kuris yra nepajudinamo pagrindo, bandyto pradanginti iš eterio, atstatymas. Pagrindinė mintis ta, kad būtis nebūtinai atverta būtis, neatverta būtis nėra niekis. *Logika tokia: būtis nėra niekis todėl, kad mes esame.*

Filognozija ir transhumanizmas

„Filognozijos pradmenų“ pirmo ciklo baigiamojoje stadijoje belieka susieti teoriją su naujausiomis tendencijomis šiuolaikinės filosofijos pasaulyje. Naujausia filosofijos atmaina, vadinama transhumanizmu, skiriasi nuo tradicinių mokyklų tuo, kad jos kalba apie industrinę ir informacinę visuomenę ir yra jos ideologinė išraiška. Tuo tarpu transhumanizmas yra futuristinis mąstymas, kuris savo žvilgsnį nukreipia į planetos post-industrines ir post-informacines organizavimo formas. Tai verčia daryti proveržiai dirbtinio intelekto technologijose, robotikoje, nanotechnologijose, biotechnologijose, genetikoje, psichotronikoje, neuromoksle ir pan. Transhumanizmas turi kelias pagrindines viešas kryptis, kurios iš dalies yra susijusios su filognozija. Tai singularitarizmas, technogaianizmas ir ekstropianizmas. Šie žodžiai nelietuviški ir lietuvių kalboje gana nevēkšliški, reikalaujantys pakeitimo, bet šiai analizei bus tinkami.

Singularitarizmas yra teorija, pagal kurią mokslas ir technologijos vystosi iš lėto kylančia kreive, kuri laipsniškai kyla iki kritinio taško, po kurio pereina į šuoliško, sprogstamo vystymosi stadiją po esminių proveržių tikrovės pažinime. Ši idėja filognozijoje transformuojasi į šiek tiek kitokią, ne optimistinę singularinio sprogimo versiją, pagal kurią artimiausiu metu toks sprogimas neįmanomas ir žinios kaupiamos ne

sprogstamuoju, bet tiesinio laipsniško augimo būdu, tūkstančius metų. Tuo tarpu, Rey Kurzweil nuomone sprogimas gali įvykti jau apie 2045 m. Tai per daug optimistiška ir šiais metais įmanomas ne galutinis tikrovės atskleidimas, o tik vienas nedidelis šuoliukas civilizacijoje. Jis gali būti labai reikšmingas ir pavojingas, bet tai ne finalas, vadinasi ir ne tikras singularinis sprogimas, po kurio pasiekama paskutinio žinojimo vystymosi fazė. Šią fazę vadinu baltojo drakono civilizacija, kuri įmanoma tūkstančių metų eigoje.

Technogaianizmas – kita ekologinio transhumanizmo versija, kuri siekia gerinti biosferoje ekosistemų būklę, plėsti jų supratimą, priežiūrą ir apsaugą nuo netinkamos intervencijos. Gaia filognozijoje vadinama Rea, Rėja, Rėika, Reh-Si, kuri yra kuriančiosios gaublės personifikacija. Gyvybės sfera mano filosofijoje vadinama gyvybės gauble, gaubiančia žemės rutulį, kuri sudaryta iš trijų komponentų: energetinės gaublės, informacinės gaublės ir kuriančiosios gaublės, kuri yra gyvybės žemėje pirmoji priežastis, sugebanti suorganizuoti energetinę ir informacinę gaublę į gyvą organizmą. Todėl mano gaiianizmas yra pervadintas asmeniniu terminu reanizmas. Kuriančioji gaublė žemėje yra svarbiausia, nes hipostratinės ekosistemos, pasiekiančios patį gyvybės šaltinį su technologine intervencija labai pažeidžiamos, todėl transhumanistinė pažanga be griežtos kontrolės labai pavojinga. Filognozijoje ieškau būdų, kaip suformuoti žmogaus psichiką tokių būdu, kad ji suvoktų etinio apsiribojimo būtinybę.

Ekstropianizmas – tai naujos rūšies filosofija, kuri entropijos sąvoką pakeičia priešinga ekstropijos sąvoka, reiškiančia laipsnišką tvarkos gerėjimą ir tobulėjimą. Ta tvarka, kaip jau išsiaiškinome, gali būti neteisingai suprasta kaip kognityvinių fantazijų projekciją į tikrą pasaulį, kuris su vidine optimistine iliuzija įstatomas į neteisingą vystymosi trajektoriją. Tačiau ekstropinė pažanga gali būti suprasta ir kitai, ne žudančiu tikrovę būdu. Tai įmanoma todėl, kad nežinant visos tikrovės psi-

chinė žmogaus būseną nėra adekvati, idealiai prisitaikanti prie hipostatų, tuo tarpu, žinioms atskleidžiant vis didesnę tikrovės dalį, tvarkos kokybė darosi vis geresnė, nes žinios atneša gerovę, pertekliaus civilizaciją. Mano pagrindinis eksptropianizmo modelis toks: žinios laipsniškai auga iki 100 proc., kol pasiekia singuliarinį tašką ir pilną tikrovės atskleidimą; technologinis vystymasis sulaikomas maždaug prie 8 proc. galimybių ir žinojimą atsisakoma naudoti dirbtinės tikrovės kūrimui ir natūralios tvarkos griovimui; visuomenė sutvarkoma tokiu būdu, kad maksimaliai atitiktų natūralią transcendentinę ekosistemą, apimančią visą gyvybės spektrą tiek individualizuotoje, tiek bendrojoje formoje. Kadangi ekosistema yra tiek individualus gyvenimas, individualizuotų organizmų gyvybės procesas, tiek anapusinėje dalyje – bendroji gyvybinių gaublių būseną, filognozija turi surasti būdus, kaip išlaikyti tarp jų pusiausvyrą.

Pirmojo ciklo apibendrinantis principas yra žmogaus sampratos ir santvarkos statymas ne ant subjekto, bet ant objekto, nes objektas yra tikroji transcendentinė realybė, o subjektas yra išvestas iš jos. Jeigu tvarka sątvare apverčiama, tikrovė per technologiją priverčiama tarnauti haliucinuojančiai sąmonei, kuri, praradusi objektyvius orientyrus, sutrikdo natūralią pusiausvyrą ir subjektas nupjauna šaką ant kurios sėdi arba susprogdina pamatą, ant kurio stovi namas. Mintis, noras, valia, fantazija nėra fundamentas, fundamentas yra tikra, objektyvi realybė, kuri yra pranašesnė už bet kokią subjektyvaus proto konstrukciją. Todėl mintis tik tarnauja ir aptarnauja realybę, o ne ją tvarko ir organizuoja. Natūrali tvarka geriausia, todėl ją reikia ne pertvarkyti į dirbtinę, bet pamėgdžioti tokią kokia yra. Jeigu laisvė leidžiama, tai tik jaučiant saiką, nepraranda ribos suvokimo.

Kuriančioji gaublė, vadinama Rea, turi individualų sluoksnį, kuris apima visas augalų ir gyvūnų rūšis įskaitant žmogų. Taip pat procesas apima paslėptą dalį, kuri yra neišskaidyta dein-

dividualizuota kuriančiosios gaublės bendrosios ekosistemos dalis, į kurią visi keliauja po mirties. Įdomiausias klausimas šiame kontekste, ar ši bendroji dalis irgi gali būti laikoma gyva, kaip aiškina religijose ir vadina slaptą ekosistemos dalį dievu. Mokslininkai mano, kad ji negyva, nedieviška, tikintieji mato, kad ji gyva ir kad dalis žmogaus kokia nors forma išlieka gyva šioje dalyje net po mirties. Mokslinė versija abejoju ir laikausi tarpinio varianto arba, kitaip sakant, susilaikau nuo vertinimų tol, kol nėra informacijos.

Todėl, vertinant filognoziją transhumanizmo kontekste, ji daugiau gnostinė negu technologinė, kurios tikslas yra pažinti, o ne užvaldyti tikrovę. Filognozija yra netechnologinis transhumanizmas, kuris filosofijoje, mintyje keliauja iki pat tikrovės gelmės, tačiau atsisako ją visą iki pat fundamento perdaryti, technologizuoti. Komercijos ir verslo pasaulyje tai gali būti sunku įsivaizduoti, tačiau tokia yra filognozijos perspėjimo esmė – norint turėti civilizacijos ekstropinę pažangą, žinojimą galima didinti iki 100 proc., o technologija turi būti apribota 8 proc. galimybių, kitus 92 procentus paliekant natūraliai tvarikai. Tai yra, baltasis drakonas yra projektas, kuriame yra tikrovės 100 proc. supratimas ir dirbtinės realybės jame leidžiama 8 proc., o natūraliai tikrovei paliekama 92 proc.

Tai reiškia, kad filognozija reikalauja įvesti tikrovės atžvilgiu kas-centrinį supratimą, atsisakant suresursinti tikrovę ir žinias paversti beatodairiško išnaudojimo įrankiu. Tik taip įmanoma išlaikyti natūralias pusiausvyras tikrovėje ir nesunaikinti technologinės civilizacijos, kuri šiuo metu trečioje fazėje pereina prie 3 dalies. Tuo pirmas ciklas, vadintas pradmenimis, užbaigiamas laukiant žmonių, norinčių įsilieti į filognozų asociaciją pasiūlant įdomių minčių, idėjų, vertinimų, interpretacijų ir išplėsto idėjų traktavimo. Mano įsitikinimu juodojo drakono civilizacija taip pat gali būti išmintinga ir etiška ir sėkmingai praeiti savo evoliucijoje visus pavojingus etapus, laukiant ne sprogstamosios pažangos, bet laipsniško kilimo ar-

ba kėlimo, kantriai dirbant filognozų darbą. Filognozija yra gnostinė, ne technologinė, todėl joje atsisakoma technologinės isterijos ir dėmesys sukoncentruojamas prie sątvaro šviesos arkos statybos.

Tamsioji būtis

Geriausias „Juodojo drakono“ užbaigimo būdas yra parodyti centrinę šio lygio filognozijos mintį, kurioje atskleidžiama juodosios liepsnos teorija. Ši dalis nėra gnostinė arba kitaip – nėra tikrovės pažinimo rezultatas, bet greičiau tarnauja trečiam kriterijui, kuris yra ne reprezentacinis, bet funkcinis. Todėl nesvarbu ar juodoji liepsna tiesa, ar ne, svarbu kokį vaidmenį ji atlieka šviesos arkoje. Ši idėja reikalinga tam, kad savo sandaroje sątvaras turėtų tokį centrą, kuris pirmą kartą žmogų susieja su kuriančiosios gaublės hipostrata, esančia planetoje visos gyvybės pamatine dalimi, per juodąją liepsną kuriančią žmoguje unikalią vidinę jo esmę.

Naudojamas tradicinis dualistinis principas, kuris atspindi sątvaro dvilypę prigimtį, rodančią skirtumą tarp paviršiaus ir gelmės, šviesos ir tamsos, gėrio ir blogio. Įvairios būties rūšys yra šviesa, o šviesos nebuvimas reiškia nebūtį. Tačiau čia reikia suprasti, kad dėl paviršiaus ir gelmės skirtingų buvimo būdų būtis gali būti šviesi ir tamsi, todėl tamsa nebūtinai asocijuojasi su nebūtimi. Tamsioji būtis yra gyvybės pamatas, kuri yra nematomų gyvybinių ir negyvybinių šviesų rinkinys. Gyvybė, kuri yra gelmėje, todėl yra tamsi, nėra mirties tamsa, todėl tamsa turi dvejopą interpretaciją, kurią būtina įvesti į filognozijos simbolių analizės supratimų arsenalą. Galime pliusu ir minusu pažymėti gyvybės tamsą – tamsa+, mirties tamsą – tamsa-. Juodasis drakonas juodą turi kaip juodą+, tai yra, turi būti suprantamas kaip nematomos gyvybės, o ne mirties simbolis.

Šviesos ir tamsos konstrukcijos supaprastintas, principinis variantas yra toks:

- a) 1 šviesa ir 1 tamsa – akių šviesa ir tamsa,
- b) 2 šviesa ir 2 tamsa – sąmonės šviesa ir tamsa,
- c) 3 šviesa ir 3 tamsa – gyvybės šviesa ir tamsa,
- d) 4 šviesa – juodoji liepsna, kuri yra tikras pirmapradžio žmogaus centras, kuriam kitos šviesos yra tik atraminė, pagalbinė struktūra.

Susiejus šia teoriją su spektrine juosta, suvokiame, kad šviesa turi bozoninę prigimtį ir kad priekinė struktūra spektre yra tik gyvūnine siela vadinamas kevalas. Į šį kevalą iš kuriančios gaublės ateina gyvybinė šviesa per energetinę gaublę ir juodoji liepsna per informacinę gaublę, kurios gnostiniame trikampyje žymimos kaip nuo smaigalio į viršų kylančios kraštinės. Iš juodosios liepsnos kyla sąmonės šviesa, kuri aptarnaujama žemiausios šviesos rūšies, vadinamos akių šviesa. Kuriančioji gaublė, kurdama gyvybę, visas šias šviesas sujungia, o mirties procesas yra laipsniškas tamsos struktūroje atsiradimas, išimant iš sątvaro šviesos energiją, kol lieka tik į šaltinį sugrįžanti juodoji liepsna.

Stikaro meditacijų metodikose yra tamsos meditacijų priemonė, kur išimami keli sluoksniai šviesos tam, kad būtų galima tyrinėti gelminę transcendencijos dalį, kuri yra žmogaus centras, apibrėžiantis nematomu gelminiu apibrėžimu visų žmonių psichovektorius. Išėmę akių šviesą, persikeliamo į vidinės sątvaro dalies karalystę, kurioje karaliauja mintys, vaizdai ir atsiminimai. Išėmę sąmonę atsiduriame tamsos arkos karalystėje, kuri yra juodosios liepsnos išsivalymo būseną miegu, pagražinama sapno vizijomis. Tolesnė tamsa jau pradėtų mirties procesą, todėl nenaudojama ir neleidžiama, nes iš gy-

vūninės sielos išjungus gyvybės šviesą, kuri suteikia gyvybę fiziniam kūnui ir yra kūno juodoji liepsna, ateina mirtis, tikra tamsa-.

Remiantis šiuo paaiškinimu, šviesios spalvos naudojamos paviršinių ir iliuzininių, o tamsios – gelmininių ir tiesoieškininių, tikinčių, kad atsakymų reikia ieškoti gelmėje. Tai nėra tikras pažinimo metodas, kuris vykdomas intelektu, bet greičiau savo sątvaro struktūros pagrindimas, kuris yra gelminio transcendentinio. Tamsioji būtis yra šios tikrovės pamatas, kuris ne rodomas/rodosi, bet veikiantis, kuriantis, grindžiantis ir palaikantis. Ši būtis yra svarbiausia. Fenomenologinis paviršizmas, kuris gyvena tik 1 šviesos ir 1 tamsos lygmenyje tyrinėja pačią nereikšmingiausią žmogaus tikrovės dalį. Tokia filosofija yra marginalinė tikrovės tyrimuose, naudojama paprastų žmonių gyvenimo reguliavimui. Gali atrodyti, kad problema šioje vietoje ta, kad šviesa turininga, o tamsa labai skurdi patirtis, tačiau taip matosi tik neturint drakono akies sugebėjimų. Tai reiškia, kad pagal savo sugebėjimus yra dvi žmonių kategorijos – vieni tinka tyrinėti tik paviršiaus pasaulį, o kiti turi sugebėjimą suvokti gelmės paslaptis. Tai yra nenubudusios ir nubudusios drakono akies skirtumas.

Pagrindinis filognozijos tikslas, atskleisti dvi pirmą pradžio žmogaus dalis, kurios yra bozoniniame eteriame randama gyvybinė energija ir juodoji liepsna. Tai kol kas yra abstraktūs vaizdiniai, kurie yra nedetalizuoti gnostiniai implantai pavadinimais, tačiau jie reikalingi kaip pirmų žingsnių idėjinė atrama. Tamsioji būtis yra bendras pamatas, kuris dalyvauja kiekvieno žmogaus sandaroje. Juodoji liepsna ir gyvybės energija jungia visą gyvybę gyvybės sferoje. Kiekvienos gyvybės kevalas yra skirtingas, tačiau viduje yra unikalus juodosios liepsnos ir gyvybinės energijos struktūrų derinys, kuris apibrėžiamas genetiškai. Formų įvairovė kuriančiojoje gaublėje rodo, kad gyvybės sfera ieško, šakojasi, plečiasi, skaidosi, skirstosi, rūšiuojasi, grupuojasi ir ieško geriausio, tobuliausio va-

rianto, kuris yra suvokiamas ne pagal fasadinį fizinį kūną, bet pagal vidinę esmę. Juodoji liepsna gyvybėje yra nemirtingumo ir amžinybės versmė, suteikianti žmogui gyvybės centrą, kuris gyvenimo ir mirties cikluose yra sugrįžtančioji dalis. Mendelejevinė žmogaus samprata – neteisinga samprata, kuri nesuvokia tikrovės principų ir rodo žmonėms neteisingą gyvybės vaizdą. Taip yra todėl, kad ji yra ne prijungianti, bet prijungiama prie tikro žmogaus centro, kuris yra reginčioji siela.

Tai slaptoji filognozijos dalis, kuri yra užuomina į filosofinį okultizmą, filognozijoje reikalingą kaip poetinė simbolinė tikrovės formų reprezentacija. Okultizmas yra menas, vaidinantis estetinę, kūrybinę funkciją ir reikalingas idėjų platinimui įspūdinga kūrybine forma.

Filognozijos terminai

aksitonas – magnetoelektrinis eteris

alpa – dirbtinis sumatas, sukurtas iš išorinių resursų

antisumatorius – vaizdo, suvokimo detalių išrinkimas

apskritiminis vektorius – galimybių vektorius

brana – kokybinis segmentas substancijų spektre

burė – sąmonių koordinacių sistema

dauglypa – daugiadimensinė struktūra

daugtūris – funkcinė sumatų struktūra

drakonas – transcendencijos simbolis

drakono akis – sąmonė

eineras – gliuonų eteris

eiolas – kuriantysis pradas tikrovėje; laisvės pradas žmoguje

eiolinis psichovektorius – realizuotas sątvaro galimybių vektorius

eiolinis vektorius – laisvai apsibrėžiantis vektorius

eiolosfera – laisvų trajektorijų modeliavimo kontinuumas

esencijos – substancijos žemesnio lygmens už kvantinę

fiksatas – nevaldoma, neformuojama sąmonės dalis

filognozija – pažinimo meilė
gaublė – tikrovės spektro funkcinis darinys
gelmininkas – tyrinėtojas, kuris apmąsto gelminę tikrovės dalį
geometronas – hipostratos geometrinė struktūra
gnostinis implantas – nematomos tikrovės struktūros kognityvinė imitacija
gyvybės medis – gyvybės kultūros simbolis
hipostrata – nematomos tikrovės sluoksnis
holoplastinis – viską sujungiantis
infinitarinis – begalybinis
juodoji liepsna – pažangus gnostinis implantas
kas-centrinis – vardininkinis
kleonas – W bozonų eteris
kuo-centrinis – įrankinis
laksatas – valdoma, formuojama sąmonės dalis
laužmuo – erdvė, turinti pasikartojančią vidinę struktūrą
luksorinai – sąmonės substratas
mirties medis – mirties kultūros simbolis
multipleksas – daugiadimensinė struktūra

paviršininkas – tyrinėtojas, kuris apmąsto paviršinę tikrovės dalį

pirmapradis kūnas – tikras kūnas, esantis anapus sumavimo proceso

psichovektorius – psichinis veikimo pagrindas

rèizolas – formuojama materija, paklūstanti deterministinei dinamikai

rèizolinis vektorius – geometriškai, deterministiškai apibrėžiantis vektorius

sątvarys – struktūrinis žmogaus pirmapradžio kūno junginys

sątvarylogija – mokslas apie įvairių rūšių sątvarys

sietynas – sątvarys kūną rišančioji struktūra

simetronas – hipostratos simetrinė sistema

šlėkas – funkcinis sumatas

strata – matomos tikrovės sluoksnis

sumantas – sumuojantis konstruktas

sumatas – sumuojamo vaizdo objektas

sumatorius – informacijos sujungimo, atvaizdavimo ir suvokimo vieta žmoguje

sumavimo paviršius – lakštinis sumavimo profilis

šuoras – staigus pliūpsnis

šviesos arka – sąmonė

tęsmas – tapatybinių elementų sandūra

tulpa – dirbtinis sumatas, sukurtas iš vidinių resursų

unitarinis – vienetinis

užpildas – skirtumo struktūrinis mechanizmas

